LED A TMA

VERZE: NOVELA

JAKUB RAIDA

2019 → 2021

Obsah

I.	Lindanisa	3
II.	Erech	13
III.	Bouře	24
IV.	Databáze	34
V.	Diagnóza	42
VI.	Granáty	49
VII.	Tajemství	60
VIII.	Oheň	67
IX.	Zlo	78
X.	Callistó	88
XI.	Kalipoeg	102
XII.	Europa	108
XIII.	Jupiter	116
XIV.	Theia	124
XV.	Brána	132
XVI.	Úkol	138
XVII.	Léčba	145
XVIII.	Naděje	153
XIX.	Marduk	165
XX.	Straka	172

I. Lindanisa

Klid. Ticho. Vlhký vzduch.

Else otevře oči. Vidí bílé nebe. Vznáší se dvacet metrů nad hladinou a slaný vítr jí ovívá tvář. Obrátí se. Padá. Azurová plocha se rychle blíží. Poslední zlomek vteřiny. Nadechne se a pronikne hladinou. Vláčně – jako při tanci – rozpřáhne ruce, obrátí se tváří vzhůru a pohlédne vstříc paprskům. Klesá do nezměrné hloubky a světlé vlasy i mátově zelené oči se noří do tmy.

Vědomí hasne. Narůstá hloubka, tlak i tma. Azur přešel v tmavou modř, nejdříve sametovou, pak inkoustovou. Je v zóně soumraku a za chvíli vodní masou neproniknou žádné paprsky. Tlak a tma. Uvědomí si, že tam – na oceánském dně, v hluboké propasti – nejspíš zemře.

Musí být skoro tam. Do naprosté tmy občas proniknou bioluminiscence schopní tvorové. Dotkne se nejhlubšího dna oceánu a kouzlo, které ji chránilo, náhle pomine, tlak ji rozdrtí, smrt přijde a v tu chvíli se Else probudí a zhluboka dýchá po prožité noční můře.

* * *

Teniska míjí tenisku. Cesta ubíhá pod gumovými podrážkami. Běží s nejlepší kamarádkou Norou podél plotu, za nímž je hřiště, za hřištěm pláž a za pláží modrý horizont Baltského moře. Nádech. Výdech. Linka studeného moře.

Zastaví se a zhluboka vydechují. Nad hlavami se jim zmenšuje raketa.

„Měly jsme být kosmonautky," prohlásí zvesela Else a zastíní si oči, aby mohla pozorovat loď mířící k stratosféře.

„Prosím tě, tam nahoře nic není," ušklíbne se Nora.

Asi máš pravdu… Else přikývne. Co bychom měly závidět astronautům? Život je tady.

* * *

Na stromě, nedaleko plotu, poskakuje malý ptáček, svou morfologií připomínající miliony let trvající říši dinosaurů. Else jej chvíli pozoruje, pak se vydá domů, dává si sprchu, trochu odpočívá a než se naděje, je večer, vlastně skoro noc. Stálice tiše svítí z širé oblohy a atmosféra Saturnu – nesmírně vzdálená Zemi – je plná bouří, které se stáčí, rozplétají a navzájem škrtí v ukrutném zápasu.

Kdo by se zaposlouchal do elektromagnetických vln přicházejících z toho směru, slyšel by hrozný hlas vzdálené planety. Krutý tón nezemského zla.

Poslouchal by dlouhý jekot z nejhlubší tmy.

Vichr na poli mrtvých.

Křik, co trhá maso.

Zvrací. Přímo na bodláky u kovového oplocení.

Odtrhne se od plotu. Zamrká a zvedne hlavu. Pohlédne doprava a doleva: na světla hospody, na šedou dálnici vepředu ve tmě, na blikající majáčky a zářící reflektory nad talinským kosmodromem. Nikdo si nejspíš nevšiml, že odešla do tmy. To je dobře.

Mezi hvězdami na černém nebi trůní Jupiter. Z geostacionární dráhy zase bliká mezinárodní stanice a všechny nebeské objekty jsou ve studeném vzduchu jasné, klidné a tiché.

Else otočí hlavu. Zorničky se zúží, zrak opustí tmavou oblohu a spočine na oknech baru, žhnoucích do noci. Jako by se měla vrátit do pekařské výhně, do dunící pece nebo do kotle s dalšími lidmi, vařícími se v polévce. Zatouží se náhle otočit a nejlépe odletět, třeba k vesmírné stanici na orbitě a možná pak ještě daleko za ni.

Vykročí. Takže… je čas dál pařit. Zvratky v trávě jsou zapomenuty, smyje je čas, rosa a déšť, zapadá je prach. Břicho je zas v klidu. Slavíme!

* * *

Kamarádi Luke s Alexem se z legrace perou. Pozoruje je Byrn, který přišel s půllitry. Zapřede s Else a Norou rozhovor, smějí se rvačce, vzpomínají na výcvik a každou historku opepřují přisprostlými vtipy.

V baru je hluk. Zvukař zvedl výkon repráků. Kapela se do toho opřela. Basák má dlouhé vlasy, hází hlavou a podupává nohou. Barman sotva stíhá čepovat a servírky tančí s podnosy.

Else zvedne drink. Sklenice cinkne o druhou. Nora se směje. Byrn se šklebí a Luke s Alexem – jeden zhmožděné rameno, druhý oteklé obočí – zvesela pokřikují a objímají se.

A pak se jen sedí a trochu ospale se všichni baví.

„Ten po tobě jede," ukáže Nora k baru.

Vousatý dlouhán trapně předstírá, že se jejich směrem nedíval.

„Nenápadný, co?" ušklíbne se Nora a dopije drink.

„Kouká spíš na tebe."

„Těžko; sleduju ho delší dobu. A, holka, věř mi…" – odmlčí se – „…čumí pořád po tobě."

Else se zasměje, nejdřív posměšně, nakonec přeci jen trochu nervózně. Poškrábe se zamyšleně na hlavě.

„Stejně se bojí. Podívej se na něj. Nic nezkusí."

„No… a ty bys ho… chtěla?"

„Já nevím," zamumlá Else, vloží mezi rty brčko, přimhouří oči, trochu zasrká a prohlédne si dotyčného líp. „Asi jo. Proč ne."

Je to její večer. Zvládla zkoušky. Celý trénink směřoval sem. Chce se bavit, chce se opít, chce tancovat, chce křičet, zpívat a pískat. Možná se praštit přes kapsu, možná mít náhodný sex na

jednu noc, tam někde u plotu kosmodromu, kde je tma a ve vzduchu čpí odér motorového oleje.

„Určitě půjde ven na cígo, nebo tak něco. Kdyby šel ven, tak vyleť za ním!“

„Myslím, že je kosmonaut,“ zaváhá Else. „Podle mě nekouří. A vůbec, proč za ním nevyletíš sama…“

Pijí v hospodě na kraji raketové vesničky. Takže to může být kosmonaut, ale stejně tak inženýr, dispečer, programátor nebo manažer. Anebo jen někdo, kdo rád kouká na zadumaná světla mrtvolně se tyčících ramp. Před vousáče přistane další pivo a barmanovy ruce zase bloudí někde jinde.

„Kdyby byl kosmonaut, tak by tolik nepil,“ míní Nora.

„Proč? Pít snad můžou.“

Nora pokrčí rameny, Else posune sklo na konec stolu a protáhne se. Byrn s Lukem a Alexem – už notně podroušení – se houpou, zaklesnutí do sebe rameny.

Vousáč sklouzne z barové židle.

„Jde na cígo,“ dloubne do ní Nora.

* * *

Stál venku, balil si cígo a pak s žhnoucím konečkem sledoval tmu. Potkal se přitom s Else, která tvrdila, že se potřebuje nadechnout studeného vzduchu, což byla vlastně i pravda, protože měla zas žaludek jak na vodě. Nevolnost však byla zapomenuta při rozhovoru s překvapivě sympatickým mužem.

Byl chemik a konstruktér, přesněji odborník přes paliva, a měli spolu sex o hodinu a půl později na chodníku, což nemělo nic znamenat, ale znamenalo. A na prst jí navlékl prsten o měsíců později – možná brzo, možná pozdě – a lidé tleskali a byla tam i tmavovlasá Nora, která zas upíjela drink, a taky Luke a Byrn, ale ne Alex, kterého pobodali při zásahu, a všichni gratulovali a smáli se a dělali zas vtipy a svět se zase zdál být krásný.

Následovaly všechny ty věci… Nákupy nábytku, vynášení koše, přinášení pošty, domácí zvíře, nudle ve vařící vodě, rozmrazování masa, výběr barev ze vzorníku, letmé pusy a dlouhá mlčení, hádky o hloupostech, ve kterých nikdo nechce ustoupit, přetvářka před kamarády, že je všechno v pořádku, stěžování si Noře, se kterou to všechno začalo. A nakonec rezignace a kolotoč hádek, které ani jeden nebral vážně.

Ztráta pár přátel, částečně uzavření. Klec, ale též závislost na kleci, na polstrovaných mřížích, za nimiž se stárne plíživě a vlastně i příjemně.

Občas se usmířili, občas ne.

Sledovali spolu odlety raket z kosmodromu. Dívali se, jak stoupají po večerní obloze a mizí někde v daleké tmě. Byli neurčitě zasněni o dalekých planetách a měsících, opírali se jeden o druhého a byli přece jenom rádi, i když čerstvě rozhádaní – s palčivou chutí, kterou v závěru

marné hádky trpce polkli – že mají toho druhého. Nenáviděli se a zoufale nechtěli být sami. V koutě mysli se občas připomněla otázka: co nakonec skončí ten polovičatý vztah, to vachrlaté manželství? Co bude tím posledním? Tou kapkou, po níž se vše zhroutí?

Byl to fluorid chloritý.

Oheň, jaký nikdy neviděla.

A byla sama.

Nehoda, říkali. Komise měla jasno: prý za to nikdo nemůže. Prostě chyba materiálu, nepřesné dávkování, nečekaná reakce, snad vliv drobných záchvěvů, šířících se celým areálem od startujících raket. Nebo vlastně kdo ví co. Prostě náhoda a blbá smůla.

Kéž by Else dostala toho, kdo za to mohl! Někdo to přece musel zvorat. Palivo se nevylije samo od sebe. Sklad nezačne hořet sám od sebe. Něco nešlo podle předpisů. Dostat jen viníka do rukou! Kéž by.

Je bez nikoho, je opuštěná s myšlenkami, sama uzavřená v sobě, a cítí smutek, který nejde utišit. A nejvíc smutná je, když se dívá na rakety, jak zdánlivě pomalu šplhají oblohou, na techniky, tankující palivo, kontrolující motory, vyměňující těsnění a sterilizující sondy.

Světla na mrtvých věžích svítí do tmy, jako by jim to bylo jedno.

Fluorid chloritý.

Je sama.

* * *

Mike je taky sám.

A chce se mu spát a trochu cítí úzkost. Sedí a čeká, až to všechno bude za ním, zatímco na konci stolu si s prsty hraje nezvykle bledý a vyzáblý vědec.

„Vítejte na Ceres," praví muž v bílém a provede teatrální gesto kostnatými prsty.

Mike kývne hlavou.

„Letíte na Ganyméd za prací…"

Zase kývne a zamručí. Příliš se mu s mrtvolně bílým mužem nechce mluvit.

„Takže… Součástí vaší smlouvy je tajná dohoda o latentním pozorování, sběru informací a jejich průběžném odesílání. Zemské vlády zajímá, jaký je skutečný vliv enceladitu a jaké jsou opravdové poměry na Ganymédu. Implantovali jsme vám do mozkové kůry čip, který bude provádět sběr základních informací, sám budete nicméně muset vést deník a alespoň jednou během intervalu pozemského měsíce jej odeslat. Zde je holografický generátor šifry. Přímé spojení z Ganymédu na Ceres je často kvůli enceladitovému reziduu a ganymédským štítům nedostupné, avšak jednou měsíčně by se mělo vždy objevit okno. V opačném případě nás budete informovat v nejbližší možné době. Je vše jasné?"

Mike mlčí. Z očkování, které před chvílí i s Else dostali, se mu točí hlava.

„Rozumíme si?“

„Asi.“

„Takhle jste to na Zemi podepsal.“

„Hm. Jasně. Co mám vlastně čekat?“

„Máme své průběžné závěry,“ sepne muž ruce. „Ale nebudeme vám je říkat. Každý dílek skládanky musí být nový, neovlivněný těmi ostatními. Řeknu vám jen, ať se zaměříte na vliv enceladitu, fungování vlády a cokoliv, co bude působit podivně, utajeně či ve vás jiným způsobem vzbudí podezření.“

„Takže sepsat, zašifrovat, poslat,“ usměje se křečovitě Mike a zamává šifrovací krabičkou.

Pak se loučí a když odchází, tak cítí divnou pachuť kdesi vzadu na jazyku.

*** * ***

Řezající hrůza. Rychlý pohyb očí za těžkými víčky.

Else se topí v hlubokém snu. Vrací se o pár let nazpátek, k té sakra nepovedené akci. Je hluboko ve vile narkobarona, v děsivém místě, kde na jejich skupinu čekali zfetovaní fanatici se zbraněmi, odhodlaní zabíjet i umírat v šíleném drogovém opojení.

V hluboké fázi snění se odehrává krvavá scéna. Else vidí jednotku, jak prochází podél oken, oslepována poledním světlem. Otáčejí se. Hlavněmi míří do mrtvých úhlů, zrádných koutů a otevřených vstupů. Rychlý pohled a už se obrací a jdou dál. Kontrolují prostor, jak jsou naučeni a vycvičeni. Luke se pohupuje s brokovnicí, Alex nese pušku s kolimátorem. Else už vidí skupinku na konci chodby. Její mozek přepíná do tunelového vidění, chce tam už být, z narkobaronovy vily má stísněný pocit, když vtom se rozrazí chatrné dveře a útočník s nožem, zjevně v hlubokém rauši a opilý představou násilí, je na tři kroky od nich. Čas zamrzne, ona se prudce otočí a střelí ho přímo do hlavy – jako při popravě – a všechno se v té chvíli rozpadne na bílou záři a pak, ve vzpomínce z jiné doby, vidí svého muže hořet a teprve potom se Else s hlubokým nádechem probudí, vlasy rozcuchané, oči upřené do nehybného šera.

Rozepne spací vak, vstane a protáhne záda. Vyhlédne z maličkého okna. Krom unyle bílé antény vidí jen tmu. Natáhne ponožky a vklouzne do tenisek. Nohy jsou lehké, vlasy částečně plavou vzduchem.

„Zpomaluje rotace,“ špitne sama pro sebe a znovu strčí obličej do okénka, jako by mohla spatřit cíl, k němuž tak dlouho letí.

Převaluje mezi prsty malé fialové album. Je to imitace kůže, laciná knížečka na asi padesát vytištěných fotek. Je to jediná pravá vzpomínka, na kterou si může sáhnout, a je to hlavně kronika světa, jaký ji obklopoval na Zemi, tedy předtím, než se jí ta planeta odcizila a ona se zas odcizila jí. Otočí na první stránku a hned na druhou. Pozvolna listuje.

Na dovolené s mužem. Svatební cesta. Rozpustilé blbnutí doma, možná po trošce alkoholu. Ksichtění se na selfíčko. A fotky s kamarády. Byrn, Alex, Luke. Schválně zatínají svaly a cení zuby, na další fotce má Byrn plnou pusu chlebíčku, padá mu okurka z koutku, a Alex se šklebí hned za ním. Zavře album s podivným pocitem z okamžiků, které dávno odešly.

* * *

„Už jsme v Dálavě?“ zeptá se astronauta na chodbě a zavře za sebou dvířka.

Dálava je místem, v němž začíná být sluneční vítr dost slabý pro bezpečné použití enceladitu. Je zvláštní, že se pro prázdný prostor za danou hranicí vžil tak poetický název.

Muž kladně odpoví na otázku a protře též ospalé oči.

„Přestáváme rotovat,“ podotkne Else a on zas ucedí strohé „jo“.

Trochu ji to mrzí. Nemá ráda stav beztíže. Ani chabou gravitaci, jaká byla na Cereře. Tělo bez pozemské tíže slábne, smysly se mění. Je to, jako když vám při studeném ránu vezmou těžkou peřinu, která tak hezky doléhala, chránila křehké tělo a utvářela pro člověka malý svět v tom velkém. Být bez tíže, úplně bez čehokoliv, co by tlačilo lidská ramena dolů a lepilo nohy k zemi, to je chaos a jedna velká zrada. Tělo je zmatené, zrak rozmazaný, nic nemá chuť, všechno se ukvapeně pohybuje prostorem a pohybu nic nebrání, leda náraz.

Jsou poblíž můstku, když Else zvedne nohu a vznese se. Nohy jsou náhle na obtíž, postarat se musí ruce. Poblíž můstku, ve spojovací chodbě vedoucí do kantýny, je druhý pasažér, který se kdysi představil jako Mike.

„Mezi námi, moc jsem si to tady neoblíbil. Nemyslím, že mi to tu bude chybět,“ utrousí Mike po pár vyměněných slovech a Else musí souhlasit.

Na věčně rotující lodi, na tom kolotoči ve tmě, byla pořád zadumaná a ospalá atmosféra. Jako by na palubě nikdo z posádky nechtěl být a dělali chmurné převozníky z nutnosti či v jakémsi vyhnanství.

Else se zapře rukama, přitáhne a ladně propluje dveřmi do kantýny. Mají dostat poslední příděl, než se s posádkou rozloučí. Pastované jídlo. Hnus bez chuti. Else preferuje tuby s křenem, Mike zase chilli. Alespoň tak při jezení něco cítí.

Vzpomíná na Zemi. Na přátele. Na Noru. Znaly se odmalička, běhaly spolu kolem kosmodromu a spolu se nakonec taky dostaly k jednotce, kde si kryly záda během všech těch cvičení i ostrých zásahů. A přece, nakonec, když se loučily, nenacházely slova, jako by ty roky byly pryč a proti sobě stály cizinky.

„Tady máš poslední do alba,“ řekla Nora, když nastal čas se rozejít, a byla to jediná chvíle, kdy z jejího hlasu Else zřetelně slyšela lítost.

„Dík,“ řekla s knedlíkem v krku a strčila malou fotku do kapsy.

A pak sama letěla v jednom ze světýlek, co mizí v oblacích na noční obloze, a světýlko nabralo druhou kosmickou rychlost a vyprovodilo ji na cestu k hvězdnému exilu. Dívala se na

vzdalující Zemi, na monzun točící se v Oceánii, klidná oblaka nad Asií, zelená a žlutá pole pevnin, které jsou domovem všech lidí. Na mírumilovné modré hladiny oceánu, v němž život pradávno vznikal. Nabrali únikovou rychlost a odpoutali se z oběžné dráhy.

Pocítila lítost, že opouští Zemi, jedinou planetu, která je pro lidi opravdu přátelská a na kterou přirozeně patří. V hloubi duše věděla, že se nevrátí. Protože se nechce vrátit.

Letěli k Měsíci. Nad bílou zjizvenou tváří zemského souputníka, jehož povrch bliká řadami laboratoří, dolů a ubikací, poprvé přestoupili z raketoplánu do velké lodi, do kolotoče nahrazujícího gravitaci odstředivou silou, protože v oblastech silnějšího slunečního větru, než jaký je v Dálavách, je enceladit nestálý a jeho reziduum vysoce nebezpečné.

Jenže to vše je daleko za nimi, už jsou za Cererou, sluneční vítr je slabší, kotouč Slunce menší a na Else, ponořenou do vzpomínek, dolehne nová vrstva melancholie, snad pramenící z toho, že se nevzdaluje jen rodné Zemi, ale též hřejivému výsluní té nejdůležitější z hvězd. Cítí úzkost z toho, jak se vše ztrácí v nedohlednu a ona se uvrtává hlouběji do nekonečné, černé, studené, tiché noci vesmíru.

A napadne ji, že možná takové je umírat.

* * *

Mike pořád mluví, zatímco její víčka těžknou a těžknou. Skoro jsou zavřené, když se velká loď konečně mihne za okýnkem. Else přejde ospalost a vyschlé oči zase ožijí. Oba jsou vmáčknutí v oknu a sledují nezemsky vypadající plavidlo ve tvaru kostrbatého doutníku. Na bílém boku je modrým písmem název lodi: Lindanisa.

Než nastane čas přestupu, spatří Else ještě Zemi. Není víc než smítko mezi hvězdami. A ještě nijak zvlášť svítivé či velké smítko. Sotva pixel na fotce, bod mizející v slunečním svitu. Takové nic, které by bez informačního displeje ani nepoznala. A na tom nic jsou lidé a myslí si, jak jsou důležití… Ta nadřazenost ve všem, co vytvořili! Víra, že snad nějaké božstvo pečuje o jeden z mračna živočišných druhů na povrchu nicotného zrnka, malého kamínku obíhajícího prázdnem. Pocit, že o lidi v prvé řadě jde, že vždy byli a vždy musí být.

Zlatá gramofonová deska s nahrávkami lidské řeči a kresbou nahých lidí na sondě Voyager. Iluze, že se kosmos zblázní nadšením, když jej poctíme návštěvou. Přirovnání ke kapce padající do oceánu by ještě bylo nadnesené. Nejsou – se vším tím patosem – víc, než atom vržený do prázdna.

„Jdeme!“ ozve se z průlezu.

Loučení je krátké a strohé. Možná příliš strohé na to, kolik měsíců spolu byli, ale co na tom… už je to za nimi a Else s Mikem sledují z malého průzory v přechodové komoře, jak se bílým krčkem z lodi do lodi přesouvá náklad. Pak je čas pro ně. Protahují se úzkým tunelem do další přechodové komory. Srovnávají se tlaky, probíhá kontaminační kontrola. Převléct se do čistého a už jsou vpuštěni do první haly.

Else hned zamrazí v zátylku, zahoří jí krev ve tvářích a zachvěje se vnitřní animální radostí. Neobratně dopadne na jedno koleno a zvedne se. Z čéšky vystřeluje bolest, vlasy zplihle visí,

stehna a lýtka nesou opět tíhu a páteř narovnává tělo. Srdce se rozbuší radostí, jakou má dítě, když mu něco dlouho chybělo až k nevydržení. Je to jak blaho, co člověk cítí z rychlých cukrů zaplavujících metabolismus. Je to gravitace.

Smysly se vrací do normálu a mozek na chvíli propadne směšné myšlence, že je zpátky na Zemi. Else bezděky pohlédne k podlaze, pod níž tuší enceladitovou jednotku. Slyšela hodně o té technologii, ale teprve teď cítí, jak reálné to je. Gravitace!

„Vítejte na Lindanise," říká s přátelským úsměvem vysoký a rozložitý velitel lodi, který se později představí jako Mark.

Podávají si ruce. Obr na Else působí úplně jinak než většina lidí z posádky rotující lodi, jež se od nich tou dobou vzdaluje pryč. Je vyrovnaný, klidný, přátelský, avšak zároveň vyzařuje sílu. Else, která si prošla výcvikem, jenž se blížil tomu vojenskému, a která je zvyklá na autority, k veliteli hned pojme přirozený respekt.

* * *

Cestou na ošetřovnu se s kapitánem seznamují a na střídačku mu ve zkratce říkají, proč míří na Ganyméd. Na ošetřovně jim zdravotník dělá testy, zatímco další muž z posádky s nimi vyplňuje formuláře.

„Jenom dva. Zažili jsme roky, kdy vás sem lítalo třeba padesát."

Else poslouchá zdravotníka a poklepává nohama o podlahu, jak má stále radost z gravitace. Ve dveřích se objeví útlejší muž s hluboko zasazenýma očima a zkoumavým pohledem. Představí se jako Ryle, navigátor.

„Padesát, šedesát, čtyřicet. Nikdy ne míň než patnáct. Hledali tam pro sebe nový život."

Zdravotník si povzdechne.

„Ale teď tam nikdo nechce."

Else přijde, jako by zdravotník chtěl říct víc, ale potom si to rozmyslel. Ryle přisedne k nim a Else na něj pohlédne.

„Nový život," zopakují tiše její rty.

* * *

Když jdou spát, slyší hru na housle. Pozvolnou, smutnou a linoucí se do ticha interiérů lodi. To hraje Ryle v koutě společenské místnosti. Když Else s Mikem přijdou, tak kývne hlavou, jako by jim poděkoval za nevyslovené uznání. O něco dál, vedle vstupu do bezpečnostního modulu, hned za otevřenými dveřmi a v malé bílé místnosti s dvěma sloupy, se opírá sedící Mark, kouká před sebe a jako by napůl snil, napůl spal, je hluboko ponořen někde v krajině svých myšlenek.

„To je kaple," vysvětlí Ryle, který se objeví za nimi, nyní ztichlé housle v jedné ruce, smyčec v druhé. „Kaple galilejského stoicismu. Málokterá loď ji má, ale Mark je stoikem, co ho znám, a prostě ji tady chtěl."

„Galilejského stoicismu…“ opakuje Mike zamyšleně, zatímco Else Markovi jeho odevzdaný klid trochu závidí. „Slyšel jsem o tom.“

„O čem?“

„O tom náboženství, co se na Ganymédu rozšířilo.“

Dveřmi vyjde Mark. Působí odpočatě.

„Není to náboženství,“ prohlásí, jako by vyslovoval pozdrav.

Pousměje se na Mika, který je rozpačitý z toho, že jej slyšel, a pak prohodí: „Jste se vším spokojeni? Zorientovali jste se na lodi?“

„Ano, děkujeme, je to výborné; tedy… ta gravitace a jídlo a všechno,“ vychrlí zmateně Mike, zatímco Else jen tiše přitaká.

„Tak se vyspěte, o půl sedmé ráno zapneme enceladitový pohon. Možná byste chtěli u toho být.“

„To byl samozřejmě vtip,“ upřesní Ryle, když kapitán odejde. „Musíte u toho být, protože musíte být připoutaní v sedačkách.“

*** * ***

V noci zkysne Else víno v krku a polyká rychle sodu. Sedí pak na kraji postele, hlavu v dlaních, tělo zmatené ze všech těch změn gravitace, z první dávky enceladitového rezidua, z téměř pozemského jídla. A z paniky, která ji náhle, aniž by chápala důvod, zachvátí a nechce pustit.

V půl sedmé ráno, kdy světla v chodbách zas svítí bledším světlem, jsou všichni v kabině a čekají na kapitánův rozkaz.

„Už jste to někdy viděla, mladá paní?“

Else zakroutí hlavou a Mark ukáže na přední sklo, přes které se promítají digitální informace. Vprostřed průzoru se objeví velký červený symbol a u něj nabíhající číslice. Mark chvíli váhá, kouká na své pasažéry a asi zvažuje, jestli spustit výklad, který při těchto příležitostech nováčkům říká, až nakonec patrně dojde k odpovědi, že ano.

„Tam jsme ejektovali enceladitovou kapsli a bombardujeme ji zářením,“ ukáže dopředu, posadí se do křesla a připoutá. „Už dávno lidé věděli, že nejefektivnější a nejrychlejší způsob cestování sluneční soustavou je za využití gravitačních praků. Přiletíte k oběžné dráze třeba nějaké planety, necháte se urychlit její gravitací a pokračujete si dál s pořádným odpichem, který vám ten hmotný obr dodal. Jenže k tomu potřebujete planetu, že.“

Druhý pilot, vyšší a s širokými rameny, který se dřív představil jako Will, kontroluje všem pásy a pak se posadí k prvnímu pilotovi, menšímu a snědému, jenž se jmenuje Jake.

„Ale my si můžeme díky enceladitu vytvořit menší gravitační prak, kdy budeme chtít. Kdosi to přirovnal k tomu, jako by nás táhl neviditelný kůň, ale lepší přirovnání, na které jsem mimochodem pyšný…“ – kapitán se krátce zasměje vlastnímu humoru – „…je k neviditelnému

monstru, které se vždy kousek před námi objeví, chytne nás do pazour, smýkne s námi prudce k sobě, avšak my v bezpečnou chvíli vždy uletíme z jeho sevření a díky tomu smýknutí letíme zas o něco rychleji.“

Nikoho přirovnání nepobaví. Posádka je už jistě zná moc dobře, zatímco Else a Mike sledují míru ozáření enceladitové kapsle, která se ukazuje na čelním skle.

Mark dává rozkaz, raketové motory se zažehnou a loď se svižně vydává k rodící se enceladitové gravitační propasti. Čipy v kombinézách posádky i pasažérů dostanou impulz a tkanina se stáhne, aby působila jako anti-gé oblek. Mike se nervózně ošívá, Else se snaží relaxovat.

„Teď bude trochu přetížení,“ varuje Mark skoro nezúčastněným hlasem.

Mike je ještě nervóznější. Už klasické motory se postaraly o něco, co odhadl na dvě až tři gé, a teď jim teprve Mark říká, že je čeká „trochu přetížení“? Else hlavou proběhne otázka, co by se stalo, kdyby se dostali příliš blízko ke gravitační distorzi. Will tlumí motory. Varovný signál se rozhouká a Else má pocit, že v útrobách lodi se začíná všechno kroutit, vrzat a že je celá její konstrukce jak tělo na mučidlech, z vůle inkvizice vystavené ohromným silám.

„Tři, dva, jedna, únik,“ odpočítá Will a naplno zažehne motory.

Else se zatmí před očima a jediné, co vzdáleně vnímá, je polstrování sedačky, ke kterému ji nesmírně těžká hlava přiléhá. Zrychlení opadne a rychlost zůstane na ohromné hodnotě.

„Ještě nás čeká pár podobných zrychlení a díky nim budeme u Jupiteru za asi měsíc,“ informuje ostatní kapitán a odpoutává se. „Což je určitě lepší než několik let, které by to trvalo s běžným pohonem. No, ne?“

„Země je němá,“ hlásí Ryle.

„To se někdy stane,“ pokrčí Mark rameny a zas se otočí k Else a Mikovi. „Pro tu vzdálenost byla i tak komunikace se Zemí zdlouhavá, avšak někdy, díky enceladitovému reziduu, přijdeme o kontakt úplně. Musí to hlavně pro vás být zvláštní pocit.“

To je, pomyslí si Else. Jako osiřet.

Kombinézy se povolí a pásy s cvaknutím též. Mike mžourá kolem sebe jak narozené mimino. Musel na chvíli omdlít. Else si není jistá, jestli neomdlela též. Kdo ví, jak dlouho vlastně zrychlovali a jakému přetížení byli vystaveni.

Jeden měsíc se ovšem už dá vydržet a mezi dobře naladěnou posádku uteče jistě rychle.

A pak, zničehonic, ze vší tmy, jako antický bůh, vykročí Jupiter. Obrovský a bouřný.

Vítá je ve svém panství.

II. Erech

Jupiter je dominantou celého černa okolo, náhle výraznější než samo Slunce. Přes jeho velkou plochu přelétá kruhový stín patřící Callistó, nejvzdálenějšímu z Galileových měsíců, nejméně ovlivněnému gravitací gigantické planety. Měsíc má tvář rozrytou nekončící sítí impaktních kráterů.

„Musíme tady přistát, než se vydáme ke Ganymédu," vysvětluje Jake, zatímco programuje raketu k plynulému přechodu na oběžnou dráhu.

„Uděláme oblet a pak přistávací sekvenci," oznámí Mark. „Vezměte si jen základní věci, zbytek nechte na palubě. Strávíme na Callistó maximálně dva dny, načerpáme palivo a necháme si zkontrolovat loď."

Lindanisa se rychleji a rychleji blíží k stále větší kouli z kamene a ledu. Přistání na ranveji u nízkých budov, skrytých pod radiačními štíty, proběhne hladce. Loď se skryje v hangáru a automatický systém k její přetlakové komoře připojí úzkou chodbu.

Místnosti v budově přiléhající k hangáru působí docela zapomenutě. Pomenší zarostlý muž je v zaprášených místnostech potká s baterkou, zřejmě mu celé jejich uvítání nestálo ani za nahození pojistek v obslužné budově.

„To tam máte pěkné řešeto, na tom předním protičásticovém štítu," haleká kolébající se mužík se svítilnou na Marka, který odměřuje své rozvážné a dlouhé kroky.

„Jak řešeto? Nedávno jsme to měnili na Ganymédu," popoběhne za nimi Ryle.

„Tak to byla fušeřina. Nebo nevím. Možná jste měli smůlu… To se ve velkých rychlostech stává… Ale viděl jsem to, hned jak jste přistáli a proběhl první sken. Lítejte s tím ještě chvilku a ty částice budou lítat skrz vás. Jak červi přes maso."

Zarostlému technikovi ta představa asi přijde vtipná, tak ji párkrát zopakuje a vždy doplní drsným smíchem. Ryle s Markem se po sobě zachmuřeně dívají.

„To tu zkysnem přes týden," ozve se zezadu Will.

„A opraví to?" otočí se Else.

„To už je spíš na výměnu," reaguje hned místní technik a otevře přechod do měsíčního transportéru. „Račte dál."

„Nemáme na to rozpočet," utrousí Ryle, když se uvnitř vozu, připomínajícího obrněný transportér, posadí do stísněných sedaček.

„Lítáte pro Lawa, ne? Lítáte! Tak máte rozpočet."

Ryle chce něco rychle namítnout, ale Mark ho utiší dlouhým pohledem. Technik, který ze všeho nejvíc připomíná malého a podsaditého trpaslíka, s vyceněnými zuby zpod divoce rozčepýřených vousů, se celé posádce představí jako Erik. Vysvětluje pak už smířlivěji, že

nechce nikoho okrást, ale prostě ten štít je na odepsání a že to je pochopitelné, když létají tak rychle a takové trasy, a že klidně udělá další testy a ukáže jim protokoly o měření.

„Kdo je Lawe?“ otočí se Else k Rylovi, k jejímu překvapení jí však odpoví Mike.

„Přece náš nový zaměstnavatel, ne? Generální ředitel Advanced Marketing a dalo by se říct, že nejvyšší vůdce celého Ganymédu.“

„Patří mu na Ganymédu snad skoro všechno,“ dodá Ryle. „To bych se divil, kdyby se o něm na Zemi nemluvilo. I když… co já vím o Zemi, že.“

Za okny není moc k vidění. Krajina povrchu Callistó je temná, jen občas ze tmy vystoupí skalní útvar či průrva sahající do netušených hloubek. Pod hangárem a přilehlou budovou byla zjevně enceladitová jednotka, ale v transportéru ne, takže musejí být připoutáni. Není to jako ve vesmíru, kde není žádné nahoře a dole, nicméně přirozená gravitace Callistó působí velmi slabě.

„Je to asi dvacet minut cesty. Musíme mít obytné prostory dál od hangáru,“ vysvětluje Erik od řízení směrem k Else a Mikovi. „Asi byste taky nechtěli pořád sedět na tak velkých zásobách hydrazinu. No, jak přijedem, tak to na dálku zapnem a natankujem vám plnou.“

„A ten štít?“ zeptá se pomalu Mark.

„Dejte nám týden. Bude to v pohodě. Možná to ani nebude tak drahé.“

Komplex šedých budov je vidět jen na chvíli, když transportér najíždí na klesající cestu do rozlehlého kráteru, který snad vznikl nárazem meteoru. V garážích měsíčních vozidel je už gravitace bližší pozemské.

Uvnitř vše působí stejně zanedbaným a zaprášeným dojmem jako v první budově. V porovnání se sterilně bílými zdmi z prototypických plastů, mezi nimiž se poslední měsíc na Lindanise pohybovali, nebo ve srovnání s chirurgicky čistou, vzezřením jaksi pohřebně strnulou základnou na Ceres, působí béžový a černý kov, jenž je všude okolo, skoro až nepatřičně. Else si připadá jako ve staré tovární hale, kde dlouho neproběhla kontrola, nicméně provoz stále jede a cvrkot si pokračuje svým tempem, které se za dlouhé roky přirozenou cestou vyvinulo a ustálilo, a tak v mnoha chodbách, halách, opravnách, laboratořích a ubikacích vznikl svérázný mikrosvět.

„Je nás tu teď sto osmdesát,“ komentuje Erik okolí a přátelsky mávne rukou na technika, který jde okolo. „Nikdo tady po nás nešlape, ani Lawe a jeho slavné AM. Občas se ozvou, ale pak je zas klid.“

Posádka Lindanisy s Erikem podepisují smlouvu o opravách v zašlé kanceláři. Z nepořádku vyloví Erik jakýsi alkohol, možná gin nebo vodku nebo pravděpodobně jen ethanol s vodou. Else poděkuje a všichni si prudkým pohybem nalijí snad až příliš silný destilát do krků. Mike se rozkašle, Else slzí oči. Mark slabým hlasem děkuje a zdvořile odmítá další.

„Nick vám ukáže velín, ovládací místnost a vaše pokoje,“ představuje Erik dalšího muže.

Zatímco Mark s Rylem zůstanou, ostatní jdou spořádaně za Nickem. Míjejí vysokozdvižné vozíky, posuvné pásy s horninou a obří kádě na výrobu různých chemických látek. Pár techniků projde kolem v napůl oblečených skafandrech.

„Odsud to ovládáme," prohlásí Nick a rozmáchlým gestem ukáže na terminály v místnosti plné obrazovek s čísly. „Natankoval bych vám hydrazin, ale to až nakonec, jestli se teda bude měnit ten štít. Tady vám aspoň zapnu výměnu některých provozních kapalin."

Else se v ovládání ztrácí a obrazovky by pro ni mohly být klidně čínsky. Vedle toho Mike se do údajů začte a hned technika na pár věcí zeptá.

„Doplníte nám i enceladit?" zeptá se nakonec.

„Toho máte ještě dost. Máme tu sklady, ale většinou se stejně doplňuje na Ganymédu."

Před ubytováním skončí v potemnělé hale s až příliš slabým osvětlením na to, jak je velká, skoro úplně prázdná a bez lidí. Nick s částí posádky diskutuje a dolévá jim zas ten podivný líh, který chutná jako něco, co bylo spíš určeno pro motory než na pití. Nakonec se posádka Lindanisy i pár techniků z Callistó, kteří se přišli podívat, rozejdou na ubikaci nebo ke své práci. Mike, který náhle cítí vnitřní chladno z nedostatku spánku, avšak zároveň jej cosi drží na místě a brání mu jít spát, i Else, která je příjemně opilá, zůstávají s Nickem. Ten se zničehonic rozpovídá o svém životě na Callistó.

„Kdysi jsem to tu nesnášel," začne rozvážně, dolije a zaštěrchá flaškou. „Nesnášel jsem, jak to tu je špinavé, samý olej, všude čerpadla, neustálý hukot klimatizace. A ten chlast. Tím tu lidi v zásadě tráví čas. Loni se nám jeden kluk zabil, když ožralý tancoval u fosforu. No, a stejně se pije dál. A proč taky ne? Tady nikoho žádná budoucnost nečeká. Je to tu jak vrakoviště, na kterém jsou místo vraků, no, lidi. Dosloužíš tu a umřou a pak je zpopelní a uloží v alobalu tam vzadu za výměník lehkých plynů. Tu myšlenku, že jsem tady takhle skončil a že budu ležet taky za tím výměníkem, jsem nesnášel. Chtěl jsem tolikrát přeložit na Ganyméd. A taky se mi to povedlo."

„Ano?" ožije Mike.

„Ale jen na chvilku. A pak jsem byl rád, že jsem se vrátil sem. Pochopil jsem, že to tu je možná trochu peklo, možná očistec, co trvá na věky, ale je to naše peklo a náš očistec a je to daleko od Lawa a máme tu klid. Svoje pořádky, chápete. Jsme nakonec těch vyvolených pár, malé procento, co je u Jupiteru fakt svobodné. Ve špíně, zničení chlastem a suchým vzduchem, bez všech těch kin, kaváren, barů, cukráren a tak, ale, prostě, žijem si tu podle sebe."

Else napjatě poslouchá. Z toho, co zatím slyšela, se jí v hlavě skládá nepěkný obrázek o poměrech na Ganymédu. Chtěla by se zeptat, avšak přijde jí jaksi nepatřičné otevírat to téma. Vždycky, když někdo zmíní jméno Lawe nebo Advanced Marketing, tak ostatní, jak kdyby na chvíli ztuhnou, snad jako by se báli, že ti, o nichž se mluví, stojí už za dveřmi. Else přemýšlí, jak se k tématu dostat oklikou, ale problém nakonec vyřeší Mike.

„Ten Lawe a AM… celé mi to zní, že tam je docela totalita," uvažuje nahlas a pomyslí na čip, který má v hlavě, a na dodatek ke smlouvě, podle nějž mimo jiné právě tu totalitu má sledovat.

„Docela," zasměje se Nick. „O tom vám neřekli? O tom se na Zemi nemluví, no. Ale asi jste si všimli, že vás je nějak málo, že tam už nikdo nelítá."

„To kvůli němu? Lawovi?"

„Taky. A taky kvůli tomu všemu enceladitu. Máme ho tu pod kůží, mezi zuby, v kostech a v mozku. Nevidíte ho, ale je všude."

„Myslíte reziduum?" zeptá se Mike.

Nick pokrčí rameny.

„To se těžko popisuje lidem ze Země. Uvidíte sami. Uvidíte, co to tady s lidmi dělá. No, ale jak říkám, radši než kdekoliv jinde, jsem tady, mezi ztracenými dušemi, co na ně všichni tak nějak zapomněli a jsou jen rádi, když si u nich můžou natankovat hydrazin. Nemáme tu politiku ani zákony. Leda se úplně neuchlastat a dělat své povinnosti a držet to tu ještě další rok v chodu. A pak další. A nakonec, po letech, kdo ví… Stejně tu už nikdo nový nelétá. Zůstane to tu ležet ladem, jestli tu Lawe nepošle svoje lidi a nevyvěsí tu všude taky ta neónová loga AM. Sakra!"

Poslední slovo patřilo flašce, která došla.

„Jdu pro další."

Nick se opatrně narovná, protáhne ztuhlá záda, zavrávorá a šourá se s flaškou pryč, když vtom mu zapípá komunikátor u pasu. Jednou rukou ho zvedne a mluví do něj, zatímco tou druhou vytahuje z plechové skříňky další láhev a staví ji na stůl.

„Dejte si, já musím něco vyřídit."

„No nic," zašklebí se Mike, když Nick odejde. „Přece tu na ni nebudem koukat."

Nalévá dalšího panáka a Else se zas trochu protočí žaludek, jako tehdy před lety, když slavila. Kolik to je vlastně roků? Kdo ví. Tady už je počítání času stejně zbytečné. Vlastně tady tak trochu ani žádné roky, jak je znala, nejsou bez Země a jejich oběhů.

„Dík," sykne Else a navzdory tomu, že před chvílí myslela na nejistý žaludek, obrátí půldeci do sebe a když vstřebává pálení v hrdle, krátké sevření útrob i hřejivý pocit po těle, napadne ji myšlenka, že snad Mikovi po všem tom odbývání trochu dluží dialog.

„Co myslíš, že nás tam čeká?" nadhodí zasněně a hraje si se skleničkou.

„Nevím," pokrčí Mike rameny. „Byla to dobrá nabídka a potřeboval jsem nový začátek. Letět do vesmíru, to zní jako výzva, která ti změní život, ne? Jako nějaký zvrat. A ten jsem potřeboval. Nakonec, taková možnost se neodmítá."

„No… Já si podala žádost a vyšla mi. Měla jsem štěstí."

U posledního slova se zarazí, ale pak si usmyslí, že ho použila správně. Ano, bylo to štěstí. Štěstí, že může odejít, dramaticky něco změnit, začít tak moc jinak, jak to jen jde. Zrovna tak, jak říká Mike. Dívá se na něj, přemýšlí o tom, do jaké míry se možná jejich osudy podobají, jak

měli oba štěstí a dostali prestižní nabídku, avšak zároveň to pro ně není cesta kupředu, ale spíš útěk do strany, útěk před vším, před celým životem, na tak odstrčené místo, jak jen to jde. Pocítí k člověku, který ji poslední měsíce spíš štval, náhlou blízkost. Proč nastala ta změna? Je to tvrdým chlastem? Tím, že jsou skoro na Ganymédu? Možná to byla předtím obranná reakce a držela si ho od těla, protože věděla, že musí spolu v těsné izolaci, v malé plechovce uprostřed nekončícího nic, přežít ještě hodně týdnů. A teď už je to jen pár dní. A pak kdo ví. Třeba se už ani neuvidí. Jak velké to tam vlastně může být?

A co ta totalita? Nick jim toho moc neřekl, vyhnul se té otázce a oba to dobře cítí. Ale ta pachuť nejistoty odchází s dalšími tématy, jež jsou stále povrchnější. A pak, do tmy a ticha, vrznou uprostřed všech těch trubek, čerpadel, laboratoří a dílen, malé kovové dveře a jeden kradmý stín vklouzne do pokoje druhého stínu. Mžourají do tmy, rozpačití, jako by jim bylo patnáct. První stín přinesl flašku. Z té ještě cosi ubyde, rozpitá skončí vedle postele a vedle ní spodní prádlo a ráno se probouzí Else s Mikem na kraji matrace, těsně nad pádem z její hrany, oba nazí a přimáčknutí k sobě.

* * *

O té noci v dalších dnech nemluví. Podvědomě cítí, do jaké míry měl na tom, co se událo, vliv alkohol, do jaké míry nesmírná samota, a do jaké míry to, že jsou zase jednou nohama na pevném vesmírném tělesu. A též cítí, že doufat v to, že by z toho vyrostlo něco víc, by bylo naivní. Jsou utečenci. Chtějí se věcí zbavovat, ne si je přibírat. Anebo si to namlouvají.

Pozoruje venku techniky ve skafandrech, jak pracují na vnějších štítech stanice a u satelitů.

„Vypadlo prý spojení s Marsem i Cererou," ozve se Mike zezadu, Else odtrhne oči od mužů ve skafandrech a podívá se zas na něj, do unavených očí a hubené tváře.

„Reziduum je silnější, řekli mi. Je vlastně už kolem celého Jupiteru a blokuje vysílání. Prý to je normální a docela časté."

Else neodpoví, jen se opře a Mika si prohlíží. Ten po chvíli promluví a jako by měl cosi těžkého v krku.

„Mám z toho divný pocit. Chtěl jsem tady být… Tak jsem se těšil, ale teď ve mně cosi křičí, že tu nepatříme. Jako… my lidi, víš?"

Else jen kývne hlavou. Mluví dál o nepodstatných věcech a dny plynou, až je konečně štít připevněn, palivo natankováno a cesta na Ganyméd otázkou příštích pár hodin.

Největší měsíc sluneční soustavy se nakonec objevuje před lodí. Else na něj mlčky upírá zrak, v hlavě stále zaprášené techniky z Callistó, mezi nimiž Nick mluvil o svobodě nad sklenkou destilátu. Vidí též všechny své představy, co o Ganymédu kdy měla, tanou jí v hlavě otázky, jaké by to tam mohlo ve skutečnosti být, a slyší zas Nickova slova, za nimiž se skrývá neurčitý strach z jakési totality, však možná nejen z ní, možná tak nějak ze všeho.

Ale už jsou tu a nejde se vrátit.

* * *

Po prvním obletu kolem satelitu, jenž velikostí kraluje všem měsícům, poprvé posádka spatří město Erech. Vypadá jako malý, skoro nicotný, modrozeleně blikající bod.

„Uděláme ještě oblet a klesneme na nižší orbitu," vysvětluje pilot Will, jako by cítil zvědavé pohledy Mika s Else, a nastavuje přistávací sekvenci.

V kabině je ticho. Na Else i Mika dopadá ten zvláštní pocit, který má člověk, když po dlouhém putování je konečně u cíle a cítí úlevu, že je na místě, ale zároveň trochu stesk po cestě, na kterou si zvykl a která bude brzy pryč.

Při dalším obletu je z blikajícího bodu plocha a připomíná mnoha barvami hrající drahokam.

„Erech," řekne Mark pateticky. „Jediné skutečné město mimo Zemi."

Během závěru klesání skrze mezery v antiradiačních štítech rozpoznávají vysoké budovy, obří konstrukce kovoplastových bariér a do černoty vesmíru svítící neony, mezi nimiž blikají malé majáčky z vrcholků věží. Oči, které si navykly na tmu a tlumené světlo, se nemohou odtrhnout od pableskujících polotónů městských světel.

Nakonec obří kopuli přeletí a věže města se zdají skoro na dosah. Celek připomíná obrovský stadión či barvami hrající skleník z obrovských štítů a ježatých střech.

„Vítejte na Ganymédu," takřka zadeklamuje Mark a zní to, jako by vítal i sám sebe.

Na jeho rozkaz loď přistává a vypíná motory několik kilometrů za městem na opuštěné přistávací ploše u kráteru Melkart.

V přechodové chodbě ke garáži transportérů potkají prvního technika z Ganymédu. Řidič v modré kombinéze se žlutým pruhem a logem AM podává ruku Markovi a pak ji jako v naučeném a mnohokrát cvičeném gestu energicky tiskne Mikovi a Else. Jménem Advanced Marketing a vlády města Erech, původně Erech Sulcus, je vítá na povrchu a prosí, aby se posadili do prostoru vozidla. V něm jsou sedačky potaženy modrým sametem a na stěnách plakáty v jednotném designu inzerující syntetický cukr, med, laserové depilace a též o třináct procent levnější nájmy na čtyřicáté sedmé ulici v Ninurtově čtvrti.

Cesta trvá dlouho; určitě přes hodinu. Mark se tlumeně baví s Rylem a Else přemýšlí o tom, že je už asi neuvidí. A najednou to spatří: město v celé kráse. Z povrchu působí majestátně a to, co se z oběžné dráhy zdálo maličké, vyvstává nyní jako obří skála, celá ze skleněných kupolí, kovových konstrukcí, blyštivých antiradiačních štítů a azurových paprsků. Kupole se blíží, až náhle její štíty zmizí ze zorného pole a pak město Erech spolkne jejich transportér skrz své obří brány, ve kterých vysoké věže s malými okny připomínají nekončící temné sloupořadí v předsíni paláce obrů.

Musí projít dekontaminací, pak sprchou. Dostávají nové oblečení. Hlídky, v modrých zbrojích s pistolemi u pasu, ustupují a otevírá se poslední bezpečnostní brána. Před nimi se, z většiny natlakované na jednu atmosféru a s příjemnou tíží jednoho gé, otevírá již skoro miliónové město, izolovaný svět fantazie uzavřený sám do sebe.

Na malém plácku nad velkými schody se skupinka zastaví, Else oči stále upřené na nekonečné bloky kovových, skleněných a plastových domů. Užívá si pocit mírného vánku, za nímž tuší obrovské klimatizační turbíny a vzduchové filtry. Naslouchá hluboko posazeným tónům životem tepajícího města s hermeticky uzavřenou bublinou vlastní atmosféry.

„Bylo nám ctí," podává Ryle ruku. „Tak… ať se vám tu líbí."

Podávají si ruku i s Markem, s piloty Jakem a Willem i se zbytkem posádky, z níž většina pak odchází do města. Mike se podívá na tenký kus plastu v ruce s holografickými odstavci instrukcí.

„Musím se hlásit… hm, na dvacáté ulici v Šamašově čtvrti," přečte adresu a rozhlédne se, jako by snad mohl svou destinaci vidět. „Poradíte mi?"

„Pojedu teď tím směrem," ozve se Mark. „Můžeme spolu. A kam to vede vás?"

Else koukne na hologram.

„Žluté náměstí, východ," přečte zamyšleně.

„Vězení?" vydechne překvapeně Ryle.

„Co?" otočí se Mike.

Else pokrčí rameny.

„Já vás tam vezmu, to je kousek od Ištařiny čtvrti," nabídne se Ryle. „Bydlím pár zastávek odtamtud, vlastně na konci Adadovy. No, Marku, uvidíme se v pátek U Koček, ne?"

Mark kývne hlavou, pleskne Ryla po rameni a rozejdou se. Else s Mikem, na pár vteřin sami, cítí trapnost chvíle a taky, že by se měli smysluplně rozloučit, ale nakonec to je nesmělé hlesnutí ve smyslu „ať se daří", které je plné rozpačitosti.

A už pospíchá Mike za rozložitou postavou velitele Marka, nastupuje do nadzemní tramvaje a platí za jízdu prsteníčkem, do nějž mu před chvílí vstřelili identifikační a kreditní čip. Kouká z okna na obrovské budovy, v nichž, jak hádá, musí žít stovky lidí. Jak ukazuje hologram uprostřed vagónu, pohybují se právě Adadovou čtvrtí.

Nadzemka opouští velké, fuchsiovými neony zářící bloky Adadovy čtvrti a po levé straně jsou krátce vidět temné čtvrti s domy v barvě rzi, kde na pár místech lidé ve skafandrech dělají dlouhé skoky plastovými ulicemi.

„Nirgalova čtvrť," vysvětluje Mark. „Chudinské slumy, dalo by se říct. Není tam všude atmosféra a taky je tam slabší enceladitová síť."

Mike vzdálených postaviček ve skafandrech na okamžik zalituje a pocítí prudký kontrast mezi nimi a městem budoucnosti, jaké je k vidění v ostatních čtvrtích.

„Lawe jim během deseti let slíbil plnou gravitaci a vzduch."

„A splní to?" zeptá se Mike a mimoděk si všimne na jednom plakátu vážného obličeje zmíněného generálního ředitele Advanced Marketing a zároveň primátora Erechu.

„Proč by ne," odtuší klidně Mark, kterému politický optimismus zjevně není cizí.

Pohled na chudé ulice je zastřen vysokými průčelími kovových budov. Holografický ukazatel značí průjezd Ninurtovou čtvrtí, v níž jsou domy úzké, vysoké a těsně nalepené na sebe. Ulicemi se line tmavě zelená, skoro smaragdová záře. Pak se již před nimi otevře rozsáhlé prostranství, které musí mít nejméně kilometr v každém rozměru. Náměstí plnému lidí dominuje vprostřed velký energetický pilíř, z nějž vychází silné modré světlo. Pylon se táhne do nedohledných výšek, kde z něj občas zablýskne velký výboj.

„Jeden ze tří energetických pilířů, které pohání celé město. Neptej se mě, jak to funguje. No… a tady vystoupíme."

„Tady to je? Ty laboratoře?"

„Ne," zasměje se Mark. „Ale pojďme na oběd. Zvu tě. A pak ti vysvětlím, jak tam jet, je to už jen pár zastávek."

Mike se zahledí do dálky, kde se výšková úroveň města trochu snižuje, ale domy naopak zvyšují a jsou robustnější.

„Mardukova čtvrť," mávne rukou Mark. „Spolu s Ištařinou ty nejdražší. Tam se propracuje málokdo."

„A ten kolos tam vzadu?" zeptá se Mike, oči obrácené k reliéfu velké budovy připomínající hangár s vysokou věží.

„Vesmírné středisko. Ale pojď, provedu tě po městě třeba jindy. Teď nevidím hlady."

* * *

Jsou po jídle – Mike se cítí skvěle – a rozcházejí se před vysokou budovou, připomínající barvou kovových a plastových sloupů bílý alabastr. Na trojúhelníkovém štítu, těsně pod střechou, je nápis GALISTOY a reliéf rozkvetlého stromu na hvězdném nebi. Mike se hned dovtípí, že jde o chrám galilejského stoicismu čili galistoy, nazývaného tak podle toho, že z pozemského stoicismu zde, na největším z Galileových měsíců, vznikla nová ideová větev.

„Chodíváš se hned po příletu modlit?"

„Nemodlím se," zakroutí Mark hlavou. „Ani nemedituji. Přemýšlím a přijímám osud. No, stavím se tam na chvilku. Pak půjdu hned za rodinou."

Mark má ženu, jsou spolu třináct let a mají dvě děti. Mike mu na chvíli trochu závidí. To vše: rodinu, zázemí, zrealizovaný sen o létání až k Cereře, vnitřní klid.

„Možná by ses mohl do chrámu někdy stavit se mnou," nabídne Mark.

„Platí," zasměje se Mike a poprvé si uvědomí, že si na Ganymédu udělal přítele, že to je skvělý pocit a jako by do tmavé oblohy zasvitla první hvězda.

Mark mu popisuje cestu a mizí v chrámu, a tak Mike nadzemkou opouští náměstí a projíždí konečně Šamašovou čtvrtí, v níž převládají mrtvě působící béžové barvy a budovy, jejichž

rozměry a někdy až groteskní tvary prozrazují, že se nejspíš nejedná o obytné domy, ale o nesčetné továrny, generátory, reaktory, podniky a možná i kanceláře.

Vystupuje téměř až na poslední zastávce u největší z groteskních budov, jež svými četnými vížkami, výpustěmi par a masivními kovovými okenicemi připomíná chrám, snad přímo gotickou katedrálu. Ve skutečnosti se však jedná o laboratorní centrum, ve kterém jsou kolosální syntetizátory vody i celé řady potravin. Možná právě suroviny, z nichž mu před chvílí udělali oběd, pochází právě odsud, z místa jeho nové a nejspíše poslední práce.

* * *

Else s Rylem, po cestě přes fuchsiově svítící Adadovu čtvrť a náměstí se žlutým energetickým pilířem, opouštějí jídelnu, do níž se stavili na první ganymédské menu. Stejně jako Mike, aniž by to mohla tušit, zažívá Else příjemné pocity z jídla i z nalezení přítele na obřím měsíci.

„Takže tady budeš pracovat," řekne Ryle zamyšleně, když po chvíli chůze přes rozlehlé náměstí stanou před pochmurnou budovou, připomínající obrovský nedobytný kvádr z masivního kovu. „No, depresivnější místo snad v Erechu není."

Poděkuje mu za oběd, rozloučí se a projde branou, z níž pro mnohé nebývá úniku, a za chvilku se sodovkou sedí v šéfově kanceláři.

„Máte skvělý záznam," mžourá do svých holografických záznamů vedoucí věznice, jenž je oblečen do dokonale padnoucího obleku, dokonce s přeloženým kapesníkem v náprsní kapsičce, a kterému podřízení familiárně říkají Stan. „Doslova výborný. Speciální jednotka, několik vyznamenání. Vás je tady skoro škoda."

Stanova ředitelská kancelář je stroze vybavena. U okna visí ozdoby s prostými motivy, v nichž Else rozpozná některé symboly stoického vyznání.

„Budu ráda, když zapadnu," řekne Else a snaží se naznačit, že opravdu netouží po nějakém zvláštním zacházení, ale chce jen teplé místečko, kde začne znova.

Stan to naštěstí chápe.

„Tady každý před něčím utíká, to já vím," řekne a odloží plastový holospis. „Tedy, každý, kdo přiletí ze Země, což v posledních letech není moc lidí. Ani se nebudu ptát, co se stalo, že jste při tak dobrých výsledcích s tou prací skončila a nakonec letěla sem."

„Díky," hlesne Else, překvapena, že to slovo vyřkla, a uvědomí si, že je opravdu vděčná, že se nevyptává; je nakonec těžké vyprávět, že ani člověk cvičený na boj a krizové situace, který viděl mrtvé a umírající a sám pár lidí násilně zabil, není připraven vidět životního partnera během pár vteřin vyhořet jak koneček prskavky, zatímco kolem smrdí kyselina a fluor.

Nezačíná se dobře ani příběh o tom, jak ji pak všichni bedlivě sledovali a čekali na zhroucení. V práci nechtěli, aby se účastnila zásahů, avšak nikdy jí nedokázali to, co tak lačně chtěli vidět, totiž že zaváhá, začne dělat chyby, zhroutí se, nebude sama sebou. Hrdost z toho, že k ničemu takovému nedošlo, ji vlastně nesla životem dál. Den za dnem. Všechny ty psychology pokořila jako nic. Byla v pohodě. A pak, ve dni plném prosté životní smůly, si v jednom doupěti

z propojených garáží a skladišť, v pološeru a rachotu automatických zbraní, spletla siluetu a našila to – dvě tři rány – přímo do Byrna. Šlo to do vesty a bylo to jen z pistole, skončil tedy s podlitinou žeber, ale pak kamarádovi a kolegovi skoro nemohla pohlédnout do očí a musela nakonec všem těm, co jí tak cpali psychology a psychiatry, poníženě a ostudně poklonit a přiznat, že měli pravdu a že to, na co jak supi čekali, se opravdu stalo, a je už vlastně jedno, jestli se to od počátku muselo stát, nebo za tím do velké míry stál ten tlak z pocitu všech těch desítek bedlivě ji sledujících očí.

Co na tom. Kdyby použila pušku, Byrn by byl mrtvý, z jeho kluka sirotek a jeho ženě by poskytla expresně podobný zážitek, jakým si sama prošla. S vědomím toho ani nečekala na dlouhou dovolenou nebo vyhazov nebo co jí vlastně chystali a šla sama a byla tiše ráda, že celé to postřelení Byrna zůstalo mezi ní a Byrnem a velitelem, kterému podala výpověď, protože kdyby to nebylo jen mezi nimi, tak by se do vesmíru podívala leda dalekohledem.

Do prsteníčkového čipu jí nakódují přístup k služebnímu bytu v Adadově čtvrti. Nový spolupracovník z vězeňské stráže, vysoký a holohlavý muž jménem Jack, kterého by dle vzezření tipovala spíš na vězně, dostává na zbytek směny volno, aby ji mohl autem do bytu zavézt a cestou případně seznámit se základními pravidly.

* * *

Mike o řadu bloků dál sedí na personálním oddělení, kde se ho též neptají, proč tak výborný chemik se skvělou kariérou v raketovém průmyslu hledá náhle práci u syntetizátorů jídla na ledem pokrytém měsíci, a Mike je za to, stejně jako Else, vděčný, protože ani jeho příběh není z těch, co se vyprávějí snadno.

A ani ho asi nemůže vyprávět, i když je už daleko od Země, na které neměl odvahu se přiznat. Copak by snad mohl teď začít o fluoridu chloritém, z jehož vysoce zabezpečených barelů si potřeboval pro vlastní, do žádného protokolu nezapsaný pokus, několik litrů odebrat, a v pýše na vlastní schopnosti, v té zaslepené hrdosti, se neobtěžoval zkontrolovat, jestli barely opět zajistil vhodným způsobem. Nikdo na nic nepřišel a jako hostující chemik vyrazil zas na mateřskou univerzitu v Kodani, takže neodhalený všemi odplul přes Baltské moře, ovšem plný sžíravé viny, o níž se nesměl s nikým podělit a musela se stát tím žalářem, do nějž uvěznil sám sebe, a potom v něm byl sám sobě soudcem, katem, dozorcem, utěšitelem i tím jedním spoluvězněm, co chce člověku ze života udělat peklo.

A teď? Musel by se přiznat, vzít zodpovědnost za ty lidi, co tam shořeli jak papír nad kahanem, musel by to říct. Ale na to je už asi pozdě. Koho to tu bude zajímat?

Je přidělen na půl úvazku k výrobě a recyklaci vody a hlavně pak ke kontrolám kvality potravin. Provozem ho kvapně provede uzavřeně působící muž jménem Quib.

* * *

Else děkuje Jackovi za svezení i obsáhlý výklad o chodu věznice, odemyká dveře a je v novém bytu zase sama. Kromě koupelny a komory obytnou jednotku tvoří jediná, zato poměrně velká místnost, v níž je rozkládací gauč, kuchyňská linka i holoemitor s televizní a internetovou přípojkou. Chvíli listuje stanicemi a brouzdá internetem. Samozřejmě není možnost připojení

k Zemi, která je příliš daleko a kvůli enceladitovému reziduu navíc momentálně odříznutá, jedná se tedy jen o ganymédské vysílání a hypertextovou síť, přesto je Else překvapena, kolik kanálů a různých stránek je k dispozici. A to nejen kvůli tomu, že se jedná pouze o město s necelým milionem obyvatel, ale i s ohledem na všechny ty řeči o totalitě, při nichž si představovala informační temno. Pomyslně nad tím mávne rukou. Vykašlat se na řeči… Neřešit nic, jen svůj nový začátek.

Vypne holoemitor a kouká z velkých oken, jež se táhnou skoro přes celou plochu jedné ze zdí. Adadova čtvrť svítí svou světle fialovou barvou především díky častým neónům, které jsou buď fuchsiové, nebo modré, červené a růžové. Všechny ty odstíny se slévají do různých verzí fialové, od purpurové přes magentu, až po indigové odstíny. Else ty tóny a polotóny nedokáže ani pojmenovat, leda když si vzpomene na pojmy ze vzorníku, ze kterého s manželem před lety vybírali tapetu. Ani napůl slepý člověk by si nemohl nevšimnout, jak moc hraje Erech barvami.

Svalí se na gauč a uvažuje, co musí všechno zařídit a udělat. Musí najít obchod, kde bude nakupovat, musí doplnit nábytek, musí najít kadeřnictví a též lékaře, časem taky fitko… nebo je lepší cvičit doma? Promne si čelo a nechá víčka spadnout přes unavené oči.

* * *

Mike se zvedne z gauče v bytu s úzkými chodbami a pěti menšími pokoji, jenž mu byl přidělen v Ninurtově čtvrti a do nějž se přišel vyspat s hlavou plnou dojmů z dlouhého dne.

Po krátkém spánku si promne tvář a jde se opláchnout, přičemž se do zrcadla na sebe povzbudivě usměje. Ale jo. Možná to tady bude fajn. Zvládneš to. Poznáš město, pochopíš rytmus a zapojíš se do něj. Musí to nějak jít. Třeba uděláš tlustou čáru. A budeš žít.

V pyžamu se přikryje peřinou a kouká do stejné tmy, jakou je obklopena usínající Else.

III. Bouře

Když se někdo polije benzínem a zapálí, je z něj děsivá lidská pochodeň. Tohle – to, co sama musela vidět – bylo ještě horší. Oslnivá záře, vyšlehnutí plamenů a ve zlomku okamžiku tělo, jež bývalo jejím mužem, bylo z větší části zpopelněno. Pod ním hořel samotný beton. Některé části jejího muže prostě zmizely – vysublimovaly – byl z nich zase jen uhlík, vodík a další prvky. Zbyl jen smrdutý černý škvarek a Else jako by teď ten seškvařený tuk a zuhelnatělé maso zas cítila před velikou věznicí, před níž cítí, že se jí třesou ruce, srdce buší příliš rychle a ledový klid je dávnou minulostí, protože ta osoba s železnými nervy je dost možná pryč a tady stojí někdo jiný, redukovaný chvílemi na tachykardický uzlíček nervů.

Vzhlédne na pochmurné kvádry budov vězení. Na nejbližším je velké písmeno A, za ním pak B a v dálce, poněkud stranou, blok C, v jehož oknech se nesvítí a na strmých kovových zdech s maličkými okny leží věčný stín. Rozhlédne se. Stojí na Žlutém náměstí, kde tlumeně září energetický pylon, a za ním pokračuje už jen menší Ištařina čtvrť, kde jsou firmy a kde bydlí pár nejbohatších měšťanů. Nade vším se tyčí obrovská věž, pravděpodobně nejvyšší budova v celém Erechu, zdobená obřími písmeny AM. V ní, nepochybuje Else, sedí a na vše hemžení shlíží nedostižný primátor Lawe.

Zapíná si dozorčí kombinézu. K opasku připíná obušek a taser.

„Ahoj," zdraví ji Slit, malý, avšak svalnatý muž s rozčepýřenou kšticí.

Seznamují se a Slit pak ukazuje Else, co a jak. Vlastně ji to přijde až banální. Obcházet patra s baterkou, hlídat, jestli je všude klid. Když je hlad, zajít si do automatu.

Noční směna začíná pomalu ubíhat.

* * *

Mike otevře oči a vidí, že je ve své ložnici, je obklopen zlem a skrz místnost pochodují entity, které jej chtějí zabít, zatímco on se nemůže pohnout a v hrozných vteřinách toho nejsilnějšího strachu vytřeštěnýma očima ty bytosti sleduje, ale pak to náhle přejde a pocit ohrožení pomine. Mysl opanuje bdělý rozum a stíny zase ztrácí zuby i drápy.

„Spánková paralýza," zašeptá do tmy se značnou úlevou a promne si zpocené čelo, aby pak ještě chvíli přemýšlel nad abstraktním snem a odkud tak podivná noční můra mohla přijít.

Později plní svou povinnost přidělenou na Cereře a když ukončí relaci, povzdechne si a pohlédne z okna na dlouhé řady ulic vystavěných v různých výškových úrovních. Zašifrovaná zpráva, která vlastně neobsahuje nic zásadního či zajímavého, nemůže být kvůli chybějícímu spojení odeslána, tak se jen uloží do zásobníku k odeslání. Mike dál kouká z okna na tmavě zelené domy Ninurtovy čtvrti, podivný pocit zrady v žaludku. Kdyby jen jeho noví kolegové věděli, co zrovna sepisoval…

* * *

„No, výborně," zabručí Slit, když spustí zavírání všech vchodů do cel. „Chybí Kits."

„Co je zač?“

„Trochu magor,“ odtuší Slit a mávne rukou. „Pojď, jdem ho najít.“

Shrbeného vězně po chvíli najdou na konci dlouhé tmavé chodby, kde na něj dopadne kužel bledého světla z baterky. Je úplně nahý, mundúr odhozený opodál, a zuřivě u země trhá cáry z jakéhosi nechutného chlupatého klubíčka. Vyzáblá žebra se mu vlní a rychle zdvihají, jak vzrušeně dýchá.

„Tak pojď, Kitsi,“ skloní se k němu Slit a mluví takřka konejšivě.

Ze tmy se na ně obrátí bledé prázdné oči. Odhodí chumel, skoro zvířecím pohybem se zvedne, narovná a jako by chvilku zvažoval, jestli utíkat.

„Pojď do cely, potřebuješ se vyspat,“ řekne Slit a sevře rukojeť taseru.

„Rozerval jsem si hadry.“

Hlas zní skoro úzkostně.

„To vidím. Tak pojď,“ opakuje Slit, otočí se a Kits poslušně cupitá za ním.

„Prostě Kits,“ řekne Slit, pokrčí rameny a ušklíbne se. „Škoda, že v Erechu není blázinec, no.“

Else nic neřekne a jde postavit na čaj, podivný pocit úzkosti z přítomnosti čehosi zlého pořád v koutu vědomí.

* * *

V baru zní tlumeně televize. Mluví z ní muž v obleku, na první pohled velmi významný. Není to Lawe, to je jasné, protože obrázek generální ředitele je možné co chvíli vidět na ulicích, v obchodech i v dopravních prostředcích.

„To je Hass, ředitel televize,“ ukazuje Quib skoro vypitou sklenkou. „Lawova pravá ruka.“

Mike se dívá na Quiba a přemýšlí o něm jako o člověku, kterého naplno pohltila práce. Nikdy se Mika neptá na Zemi a na minulost. Málo se baví o světě kolem, leda by se to nějak týkalo jejich práce. Tehdy se rozhorlí, to ano. Prací Quib žije a je v ní dobrý.

Večer je Mikovi zvláštní horko. Možná z toho alkoholu, možná z úzkosti. Dlouho nemůže usnout. Pak úzkostné bdění vystřídá horečné peklo snů.

* * *

„Jsi bledá jak mrtvola. Slyšelas nějaké hlasy? Nebo viděla přeludy?“

„Cože?“ zamrká Else, kterou jako by nachytal u něčeho, za co se stydí.

Slit jí podá krabičku s malými prášky.

„To je tu občas normální. Enceladitové reziduum v mozku, chápeš. Když je člověk unavený a tak, no, potom vidí věci. Trošku horor. Ale zvykneš si. A tyhlety pilule docela pomůžou.“

* * *

* * *

Mike s velitelem Markem projdou z venkovního prostředí portálem do předsíně s hořícím plamenem, kde je zahalí ticho. V hlavní lodi stoického chrámu, mezi desítkami bílých sloupů, sedí na lavičkách snad kolem padesátky lidí, všichni mlčící, v hlubokém zadumání, někteří v rukou zavřené papírové knihy, jiní čtečky, někteří jen jednu ruku v druhé. Mike přemýšlí nad tím, proč se na Ganymédu rozmohla zrovna taková forma duchovna, v níž nejsou bohové, svatí či andělé a která svazuje minimem pravidel. Snad lidé hledící přímo do útrob kosmu a obývající okraj nekončící černé propasti – tak daleko od všeho životadárného na rodné planetě – potřebovali právě jen čisté nalezení klidu. Bez příkras, bez slibů. Jen vyrovnání se s prázdnotou a nelítostností vesmíru bez hřejivé pohádky o starostlivém všeotci.

„Hlavní myšlenkou je srovnat se s osudem," vysvětlí Mark tichým hlasem a ukáže na architrávy nad hlavicemi sloupů, na nichž jsou stoické nápisy. „To, co chceme a co nás činí šťastnými, je jedna věc, zatímco to, co se děje a bude dít, je druhá. Když se od sebe liší, tak jsme nešťastní. Co s tím uděláme?"

Mika otázka a Markův pohled vytrhnou z vlastních myšlenek. Jako by ho robustní kapitán vesmírné lodi zkoušel, jestli dává pozor.

„No," zamyslí se Mike a protáhne ruce za zády. „Asi se snažíme změnit to, co se bude dít. Uděláme vše pro to, aby to bylo tak, jak chceme."

„Přirozeně. Ale to vždy nejde."

„To ne."

Mike se chladně usměje a zaposlouchá do výkladu o zakladatelích a nejdůležitějších principech galilejské stoy. Za chvíli okruh končí a zase se ocitají v hlavní chrámové lodi. Mike se ve slušnosti snaží Markovi složit nenápadný kompliment za výklad, přeruší jej však muž v obleku, s nímž se Mark zdraví a vyměňuje pár slov.

„To byl Stan, je ředitelem věznice," vysvětlí, když elegán odejde k jedné z laviček. „Je tady skoro pořád, asi ještě víc než já. Ani se nedivím, s tím povoláním, jaké má."

„Hm, to jo," zamumlá Mike a zamyšleně otevře první stránku brožury. Je tam grafika s diagramem, podle nějž se v současném Erechu hlásí ke galilejskému stoicismu kolem 25 % lidí. 15 % pak vyznává akkadské náboženství, 3 % různá pozemská náboženství a zbytek je bez vyznání.

„Co je akkadské náboženství?"

Mark se zašklebí a mávne rukou.

„To snad ani nestojí za řeč. Nebo, lépe řečeno, je to k smíchu. Když se to tu všechno totiž stavělo, tak se různé věci pojmenovávaly podobně, jako už dávno předtím ganymédské geologické útvary, takže podle mezopotámských a občas egyptských božstev a postav z pověstí. A někteří budovatelé se pak rozhodli postavit všechny ty sochy s mezopotámskými bohy a pár lidí se pak rozhodlo, že si kolem toho vystaví uctívačský spolek. Přitom, když se nad

tím zamyslíš, byla to vyloženě náhoda, že tady jsou ty názvy. Není to nic daného shůry, jen se někdy ve 20. století pár astronomů dohodlo, že budou čerpat jména z té a té databáze. Kdyby to byly řecké pověsti, tak se tu asi klaní Diovi a Démétér."

Mike pokrčí rameny a náhle si pomyslí, jak zvláštní je bavit se s někým, kdo nikdy nebyl na planetě Zemi. Pro koho to není rodná planeta.

* * *

V pět ráno – po nekonečně vleklé směně – Else slyší hluk z jedné cely. Nahlíží do ní a vidí pletence svalů rozložitého chlapa. Těžce dýchá a dělá shyby na tyčce u stropu. Vycítí její oči, seskočí a otočí se. Else napůl čeká, že začne dialog, ale slovo se neozve žádné. Muž se dívá na její neústupný obličej v malém průzoru. Hledí na sebe, nejdřív zkoumavě. Dojde mu, že ona, ta nová, není jen tak nějakou dozorkyní. Ale taky si uvědomí, že má slabá místa. Ona si pomyslí, že tohle je to jedno velké zvíře v celé věznici a že jak u ní uvidí slabinu, zneužije jí, a taky vidí, že se mu ona přestává zamlouvat, že by se mu víc líbilo, kdyby očima uhnula. Muž se usměje, v tom úšklebku je hrozba, a pak se usměje znovu a je v tom pohrdání i vycítění jejího strachu. Else se otočí a odejde od průzoru do cely.

„Bram, největší hovado tady," říká jí Slit, když se jej ptá na muže. „Venku byl jen násilníkem a rváčem, ale tady se z něj stal kápo. Spousta vězňů – podobných hovad – jde za ním, kam se jen pohne. Poslouchají ho."

„Aha," zabručí Else a bezděčně poklepe prsty po taseru.

* * *

Mike – pořád rozechvělý z hrozných snů – jde nazdařbůh Ninurtovou čtvrtí, v níž potemnělé osvětlení evokuje přicházející soumrak. Velké oblouky bílých světel pomalu zhasínají, podlouhlé trubice neonů naopak svítí stále silněji a prorážejí paprsky podivnou mlhu, srážející se z vlhkosti na velkých plastových klenbách. S rukama v kapsách prochází mlhou nejprve v ulicích kolem bydliště, pak ve vzdálenějších. Na malém náměstí míjí fontánu s Uršanábim, převozníkem přes vody mrtvých, a Utnapištim, jediným přeživším strašné potopy, který objevil tajemství nesmrtelnosti a v jehož zkouškách Gilgameš zklamal. Lodník čeká zahalen ve své loďce, zatímco Utnapišti moudře hledí do dáli, odhodlán svá tajemství nesdělit nikomu, kdo jich nebude hoden.

„Ty jsi ten ze Země, že?"

Trhne sebou a otočí se. Kouká na holku, které se nejdřív skoro lekne pro tmavé oční stíny a sytě rudou rtěnku, ale pak si uvědomí, že je vlastně i docela hezká a že se mu vcelku líbí v rysech, jež se skrývají pod přemírou mejkapu.

„Ten?"

„Dělám pro úřad správy nemovitostí. Měli jste přiletět dva, ne? Jednomu, chemikovi, jsem sama vybírala to bydlení tady…"

„Aha," nadechne se Mike. „Tak to jsem asi… teda… já."

„Joan," podá mu ruku s černě nalakovanými nehty. „Spokojen s bytem?"

„Mike," představí se kvapně. „Jo, jo, bydlí se mi dobře, díky…"

„Jsem si říkala, že to budeš ty, když tady pročítáš ty informační cedule. Líbí se ti sousoší?"

„Ale jo, proč ne," zakoktá se Mike, který si vlastně není ještě jistý, jak má sochy zhodnotit.

„Mně ne," drmolí holka. „Ve městě jsou hezčí kusy. Hele, nezajdem někam na panáka, co?"

Mike málem hlesne tiché „ne", za což si v duchu vyhubuje. Ví moc dobře, že by určitě později litoval nevyužité situace. Jaká je šance, že se vůbec ještě někdy stane, aby se se mu takhle připletla atraktivní žena do cesty a měla o něj zájem.

Kývne, zasměje se, něco prohodí a už jdou. Kouká na útlá ramena pod černou blyštivou kombinézou, vrtící se fialovou minisukni a oblá lýtka, jejichž tvar kopírují černé punčochy. Může jí být něco přes dvacet a z toho, jak svižně chodí a pořád se usmívá, číší energie člověka, kterého život ještě nezlomil ani v nejmenším. Mike zatouží po té energii, po té životní radosti nebo aspoň po její části. Kdyby to šlo, zcela by zní tu radost chtěl vysát, chtěl by být upírem a vzít jí to vše, nechat ji tam ležet a sám být chvilku šťastný.

* * *

Rozložitý Bram kouká přes celý dvůr směrem k Else. Vidí v ní výzvu a ona vidí výzvu v něm. Kumpáni nenápadně obcházejí kolem a po očku pokukují, co šéf dělá a jestli je nepotřebuje.

Před devátou se Else loučí a jde sama do sprchy a v té cítí, jak se jí chce spát, nechává z prochladlého a ztuhlého těla odcházet napětí spolu s horkou vodou, přivírá oči v čistém požitku z prohřátých svalů, rozcuchává si světlé vlasy, před očima má mnoho výjevů, od feťáka, kterému drtí nohou zápěstí, přes praskající nos ošklivé soupeřky, až po svého muže, který v jednu chvíli byl a pak hned nebyl a od té doby už nikdy nebyl.

Převléká se a jde domů, kde se marně snaží usnout na pravém boku, převaluje se na levý, natřásá polštář, lehá si na záda i na břicho, tiskne tvář do polštáře, pohrává si s prostěradlem, snaží se pravidelně dýchat, mne si oči, chodí po místnosti, pije vodu a snaží se na nic nemyslet, avšak to nejde, a tak se obléká, klapnou dveře a už jde ulicí, která je pro ni už sama o sobě nesmírně cizí a neznámá, ale v nevyspaném stavu se stává přímo snovým přeludem.

Jde zónou pro pěší, zatímco o patro níže se pod plexisklovým stropem pohybují auta, transportéry i dlouhé tramvaje. Jak už pochopila, Adadova čtvrť, ve které bydlí, je obývaná především střední třídou a v obrovských domech přebývá skoro na čtvrt milionu lidí. Jsou to technici v továrnách, horníci v dolech na ganymédskou rudu, kodéři v IT firmách, účetní, obchodníci, inženýři, policisté. Chodí do kin, kaváren, hospod, za zábavou do kabaretu a občas též do divadla. Nalevo, o tři patra níže, vidí malou, mezi obří domy vtisknutou krychli, ve které je podle poutače knihovna.

Modré, fialové, červené a růžové neony jsou takřka na každém domě a v mlžném oparu ze zkondenzované vlhkosti se jejich světla slévají v neurčitý fuchsiový nádech, jenž dodává

zvláštní pochmurně intimní náladu všem hlavním třídám i úzkým uličkám. Zcela nahodile zastavuje před zverimexem, za jehož výlohou poskakují černobílí ptáci.

O chvíli později, s klecí pod termálním přehozem, prochází centrálním rynkem na nejvyšším patře Adadovy čtvrti, proplétá se mezi lidmi a míjí sousoší, na němž nejvyšší akkadský bůh Anu, zosobňující nebesa, shlíží mlčky na sedícího boha Enlila. Stojí nad ním a dává tím najevo svou nadřazenost, zatímco Enlil, na rozdíl od strnulého Anua, má obličej plný účasti a dlaní cosi kouzlí nad hladinou fontány, po které běží vlnky.

Else – klec v ruce – se vrací do bytu unavenější než kdy dřív.

„Jak ti jen budu říkat, co?“

Zívne a pozvolna se usměje.

„Jak ti jen budu říkat, strako,“ zopakují rty a vědomí vyhasne do konejšivé nicoty bezesného spánku.

*** * ***

„Co mi o sobě povíš, Miku?“

Těmito slovy, zamumlanými Joan, se začíná jejich dlouhá noc v tmavé, vydýchané a hlučné hospodě, kde se sklenici za sklenicí opíjejí jemně perlivým, skoro průsvitným koktejlem, zatímco míjejí téma za tématem. Brzy mluví o Zemi a Joan přijímá nadšeně každý detail. Běžné věci každodenní zkušenosti, jakým dříve nevěnoval ani pozornost, nebo ho spíše přímo štvaly, jako plískanice, vánice, dopravní zácpy, sněžné bouře, šedé nebe, vojenské napětí na hranicích států, západ slunce, ranní rosa, to vše hltá Joan s očima rozšířenýma nadšením, jako by vyprávěl o něčem krajně fantaskním, a chce stále slyšet víc, až Mike nakonec netuší, co by měl o takových věcech říkat, a náhle mu přijde líto, že tomu všemu vlastně málo na Zemi věnoval pozornost, málo si světa kolem všímal, málo o něm přemýšlel a celkově, že celou Zemí jen prošel jako něčím samozřejmým a nikdy si pořádně neuvědomil, o kolik jiný by mohl být svět, v němž člověk žije, kdyby byl položen mezi ledovou krustou a nekončící tmou vesmíru, a takřka každý centimetr životní plochy, kam oko dohlédne, by byl vytvořen lidským průmyslem.

Joan poklepává prsty levačky po desce stolu, v pravé drink. Kouká stranou, protože se náhle odmlčeli a nastalo ticho. Mike se její ruky dotkne. Štíhlé prsty na chvíli přestanou klepat, pak se stáhnou, oči mrknou na sebe, chvilka napjatého ticha a prsty zas klepou do dřeva a za chvíli jdou oba z baru, Mike železitý těžký pocit v ústech, náhle držící tempo chůze dva kroky za Joan, odkud se dívá na její kotníkové boty, které má tak o dvě čísla větší a ještě nedopnuté, takže se v nich divně klátí ze strany na stranu. Náhle popoběhne, chytne ji kolem pasu a ráno se Mike probouzí, otáčí hlavu a hledí do její tváře, teď trochu ušmudlané od líčidel, jež se rozpila do podivných Rorschachových obrazů, a říká si, co je vlastně zač, proč na něj tak narazila, jestli ho schválně hledala, odkud kam vlastně tím náměstím šla a proč ji netrápilo, že tam nakonec nedošla.

Nadzvedne se. O dvě čísla větší boty jsou pohozené v koutě, kombinéza přehozená přes židli a na stolku dvě sklenky s ne úplně vypitou vodkou. Zas si lehne, hodí přes Joan ruku a s pohledem na plexisklo, za nímž bliká vzdálené světýlko, zas usíná.

* * *

Else stojí na špičkách, ruce natažené k polici, v prstech balení syntetické pohanky, která se dírou – nade vší pochybnost vytvořenou ostrým ptačím zobákem – sype na její hlavu, na kuchyňskou linku a na zem. Straka poskakuje po okně a nad svou sabotáží jako by se tetelila radostí. Else s povzdechem usedne na židli, kouká chvilku na hrnek s kafem, potom na straku, z okna a pak zas na poskakujícího opeřence, který se mezitím přenese na stůl. Má až nechutně hubené nožky a zlá potměšilá očka, zpoza nichž se Else vysmívá jakási podivná inteligence.

„Ani nemáš jméno…“ zamumlá a chytne šálek, z nějž jde ještě pára.

V téže chvíli, kdy se prsty obtočí kolem ucha hrnku, zobáček straky, jež v nestřežené chvíli přiskočila blíž, zasáhne lžičku, horké kafe šplíchne Else na zápěstí a ona v leknutí trhne rukou, takže se to vylije všechno. Na stole je hnědá louže, která kape a místy přímo crčí na podlahu. Ušetřeny nebyly ani kalhoty, pod nimiž to na stehně nepříjemně lepkavě pálí, a lem trička, které den předtím prala.

„Blbko!“ sykne Else, otřepe si ruku a má chuť se po strace ohnat, ale ta zas předvádí na parapetu svůj groteskní tanec vítězství.

Ani si nezasloužíš jméno! Vstane a vztekle se suší utěrkou.

Když se chystá do práce na páteční směnu, všimne si na odkládací poličce strakou rozškubaného alba. Fialové desky – vzpomínka na Zemi – jsou na cucky, fotka s Norou je přetržená na dva kousky a její muž snad na dvacet, jako by se i nyní, při krutém výsměchu osudu, musel znovu nechat rozkládat na elementární částice.

Je to vlastně moje chyba, měla jsem ji nechat v kleci. Hlavně klid!

* * *

„Hele… Namalovala jsem tu sněžnou bouři, jaks mi o ní říkal. Přišlo mi zajímavé něco takového zkusit ztvárnit, když jsem to nikdy neviděla. Jenom z tvého popisu, chápeš.“

Jsou v kavárně a Mike myslí na to, jak mu při posezení venku chybí slunce, vítr, drobné změny teplot a všechny další indikátory exteriéru. Vezme do ruky malé plátno s provizorním rámečkem. Bouře vypadá přehnaně dramaticky a sníh připomíná fragmenty ledu, jako by na obrazu byla spíš exploze ledovce. Ovšem talent jí musí přiznat.

„Líbí se mi,“ zhodnotí nakonec docela upřímně, hned se sám sebe ptá, jestli to přece nevyznělo falešně.

„Fakt?“

Joan skoro výskne radostí a Mike je náhle plný příjemného pocitu, že jeho hlas nezanechal ani smítko pochyb, a též si řekne, že Joan je vlastně prostá holka a stačí jí asi málo a pak se

poděsí svých myšlenek a uvědomí si něco, co se mu během těch pár dní jejich vztahu honilo vícekrát hlavou, ale nikdo to nemělo jasných obrysů. Totiž, že mu je Joan nepříjemná svou povrchností, svou veselou reakcí skoro na vše, svým smíchem, svým blábolením, tím, jak pije, jak jí, jak klátivě chodí v těch velkých botách. Nemůže ji vystát. Ale zároveň je tak rád a vděčný za ni jako za příslib nového života a návratu smyslu do každodenní rutiny, až si je nakonec vědom, že i ta klátivá chůze a přihlouplý smích by mu nesmírně chyběly.

Dlouze se podívá na obraz. Tahy jsou nejisté a tvary rozmazané, takže výjev působí takřka impresionisticky, nicméně barvy jsou chladivě uhrančivé.

* * *

Else si pohrává má palce za opaskem, pohupuje se a přemýšlí nad zákeřným opeřencem.

„Každý má s těmi strakami problém," směje se Slit.

Else po něm švihne do plastu zabalený donut. Odrazí se mu od paže, avšak stihne jej chytit před dopadem na zem.

„Dík," vyrazí dusivě, jak se zalyká smíchem.

Else se taky zasměje a připne si taser. O něco později obchází poloprázdnou jídelnou a zastavuje se u Kitse, bodajícího vidličkou do stolu. Matně jí hlavou bleskne jeho nahé tělo v zšeřelé chodbě a mrtvá rozžvýkaná myš.

„Můžeš to přestat ničit?"

Kits se na ni podívá, oči zmateně těkající zleva doprava. Hlučně se zasměje, vykřikne několik slov, kterým není moc rozumět, a zaskřípe vší silou vidličkou po desce stolu.

„No tak… Ublížíš si."

Else mu vidličku vyškubne a přitom, protože ji Kits vší silou nechce pustit, mu trochu zhmožděí prsty i zápěstí. Se strašným křikem – v extrémně přehrávaném gestu – se Kits sveze na zem ze židle, která se s řinčením zřítí vedle něj.

„To přeháníš," vydechne Else unaveně, postaví se nad něj a nabídne mu ruku.

„Pročpak mlátíš chudáka Kitse?"

Else se ani nemusí otáčet, aby jí došlo, čí je to hlas. Sice spolu nikdy nemluvili, ale pevný velitelský tón naplněný výzvou a pohrdáním může patřit jediné osobě. Ohlédne se. Vedle Brama, co mezi zuby převaluje párátko, stojí dvě jeho korby. Else nic neodpoví, což si Bram vyloží jako strach. Divoce se zasměje a přikročí k ní prakticky na dosah ruky. Ona se ani nehne, tak přistoupí ještě blíž, hluboko do sféry intimity, až na pár centimetrů od obličeje. S mlasknutím přehodí párátko z jednoho koutku do druhého.

„Vyplivni to, zaskočí ti," klidným hlasem utrousí Else.

„To je rozkaz, madam?"

Kývne hlavou. Bram se zas hrubě zasměje, vytáhne z pusy párátko a prsty jej cvrkne Else do obličeje, těsně vedle oka, načež i s nohsledy zmizí z místnosti. Cítí, jak jí zůstala trocha slin vedle nosu.

Před koncem směny ji Bram i s gorilami napadnou, samozřejmě v menší chodbě bez kamer, která se táhne mezi prádelnou a skladem polotovarů pro kuchyň. Obrovský chlap, jedna z Bramových opic, ji přitiskne ke zdi. V té rychlosti a šoku se nestihne ani bránit, sotva se zorientuje a už jí hrozí Bram improvizovaným nožem před levým okem.

„Nějak si moc vyskakuješ, na novou žábu," šeptá jí do ucha. „Mohl bych ti tady hezky vyzdobit ksicht. Nebo si trochu zašpásovat, chápeš, to tu dlouho nebylo."

Cítí jeho prsty šátrat po bocích, ale neodpovídá, nevydá ani hlásku, nezasnaží se o sebemenší pohyb. Jako by zas byla před zrcadlem v opuštěné koupelně, podivně zašeptané slovo „maso" zlověstně v zádech.

„Asi to nechápe," směje se gorila. „Pořež jí ten ksicht."

„Možná, že pořežu…" zasyčí Bram a hrot nože nechá malý šrám kousek od spánku.

„Budeš se ke mně chovat slušně, protože já tu nejsem druhořadý mukl, chápeš?"

Chce ještě něco říct, možná ji ještě říznout, ale ozvou se kroky, pracky povolí a trestanci se rozutečou.

„Co ty tu?" ptá se Slit a točí na prstu obuškem.

„Nic," špitne Else potichu a kouká na dveře, které za Bramem a jeho skvadrou před chvilkou zaklaply.

* * *

„Škoda, že tady nevane vítr, to mi ze Země chybí," povzdechne si Mike, odtrhne oči od plátna a zaboří lžičku do smetanové hory ve sklenici latté.

„A tady nejsi rád?"

„Jsem rád, že jsem tady. Jo. Je mi tu dobře. Mimo jiné… i kvůli tobě."

Je překvapen tím, že to řekl, a přemýšlí nad tím i ještě doma, když zapojuje šifrovací zařízení a říká si, co podat do zprávy, přičemž jej zavalí vlna nechuti z toho, jak je nucen žalovat na svět, který ho přijal za svůj. Uloží soubor, který stále nejde odeslat, skoro prázdný, otočí se na židli a pohlédne na zeď, kde visí exploze ledovce, jež měla být sněžnou bouří.

* * *

Na středeční směně se Else vydá přes celý dvůr k lavičkám, na kterých sedí Bram se svými chlapy. Když k nim přichází, rozjasní se Bramovi obličej a zacukají koutky úst.

„No, copak… plánujete, jak si budete do křížku hulit ptáky?" zahlaholí Else dřív, než stihne Bram pronést nějaký vtípek.

Ostatní chlapi se začnou divně smát, nicméně Bramův obličej zkamení. Něco mu na tom nehraje. Nesedí mu, že za nimi může takhle přijít a říct tohle. Přece jí pohrozil…

„V malé tělocvičně," vysloví Else, mrkne na ně a svižně odchází. „Chci vám něco ukázat."

Míří do menší místnosti s litou podlahou a basketbalovým hřištěm na jeden koš, ve které, jak dobře ví, nejsou kamery. Má pár vteřin na rychlý strečink, protahuje ruce, nohy, záda i krk. Je jí jasné, že Bram přijde, a nemýlí se: za chvíli se i se dvěma gorilami objeví ve dveřích.

„Tak co teda…" začne Bram se šklebem a roztáhne ruce, v tu chvíli už ale první z jeho chlapů dostane taserem a hned obuškem do kolena.

Muž se skácí. Else přehodí Brama přes rameno a soustředí se na druhou gorilu. Je mnohem větší, ovšem je pomalý. Bod obuškem. Zásah do hrudi přímo na srdce. Začne fibrilovat a hned schytá ránu na krční tepnu, po které omdlévá. Else do obou mužů párkrát kopne, aby se ujistila, že nevstanou, poté se narovná a otočí k Bramovi, který v roztřesené dlani tiskne improvizovaný nůž. Naslepo s ním bodne, Else mu ruku chytí, zkroutí dozadu a nůž spadne na zem. Obušek na předloktí. Kost se láme.

„Špatně jsi mě odhadl, frajere," zašeptá mu do ucha a zlámanou ruku ještě víc zkroutí, takže se Bram na místě pomočí bolestí. „Jestli mě chceš dostat nebo zastrašit, zkus to znovu, třeba zas s tím kusem šrotu, co skoro vypadá jak kudla. Ale věř mi, že ti pak rozmlátím ledviny, že už se tak hezky nikdy nevychčiješ a budeš to leda na vozíku pouštět do sáčku."

Pustí ruku a švihne s ním o zem, takže Bram obličejem projede loužičku moči.

Narovná se a srdce jí buší. V hlavě má bouři, je v rozpacích z vlastní brutality, ale zároveň cítí potěchu z vítězství. Pomalu zvedne vysílačku a volá Slitovi.

Sbíhají se za chvilku. Slit i pár dalších. Ptají se, jestli je v pořádku, poklekají k zbitým vězňům. Else se nechce odpovídat. Váhá. Něco si Bram určitě zasloužil. Asi něco víc než samotku, kterou by dostal, kdyby to nahlásila. Ovšem zasloužil si právě toto? A bylo na ní o tom rozhodnout? Jsou v jejím příběhu vůbec kladné postavy, nebo jen plejáda příšer peroucích se na morálním dně?

Zamrká, opustí pochyby a začne odpovídat.

IV. Databáze

Mike se s prudkým nádechem konečně naplno probudí.

Opět spánková paralýza. Hrůza, nesrovnatelná s žádným běžným strachem. Existenciální dotek úzkosti. A pak úleva, ale zároveň starost. Vždyť Mike nikdy dříve paralýzami netrpěl… Ani tak bizarními sny. Čím to je? Změnou? Prostředím? Spánkem? Něčím, co je ve vzduchu, nějakou radiací na pozadí? Enceladitem?

V práci na Mika dolehnou důsledky nekvalitního spánku. Klíží se mu oči plné slz, prsty, vytahující vzorky z difuzéru, jsou pomalé, záda bolí, jako by na něj lezla chřipka. Ukončí projekt, zapíše záznam do protokolu; dlouze zívne. Quib už šel domů. Liduprázdné laboratoře, iluminované tlumenými zářivkami, jsou až strašidelně bezútěšné.

Vybere nové vzorky a zapne další analýzu. Sleduje na obrazovce tabulku s veličinami, jejichž hodnoty měří různé analytické přístroje.

„Co to je?“ utrousí pro sebe ve směsi udivení, únavy a podráždění.

Cukernatý roztok je kontaminovaný složitou cizí látkou, kterou nedokáže analyzovat a neodpovídá ničemu z databáze potravinových složek. Ručně prochází na serveru všechny záznamy o molekulárních strukturách běžně užívaných při výrobě syntetické stravy. Zkoumá též databázi s pitím a vodou. Nakonec, v bezradné vyčerpanosti, otevře záznamy o chemických složeních klonovaných a modifikovaných rostlin. Žádná shoda a rovněž mu podivná struktura nepřipomíná nic z vlastní zkušenosti.

Promne oči. Podívá se na hodiny. Vyloví z příruční ledničky energiťák. Vršek plechovky sykne do ticha. Usrkne. A ještě jednou. Přitiskne studenou plechovku k čelu.

* * *

Else převaluje v dlani útržky z fialového alba a zas je nechává skrz prsty proklouznout.

„Měla jsem tě vrátit,“ řekne strace a opře hlavu o zeď. „Nebo dát do laboratoře.“

Pták ji klove do ruky a poskakuje v klíně, pak jí vyletí na rameno a nakonec na hlavu. Else se ani nehne. Straku to přestane bavit a zmizí někde v kuchyni, snad demolovat krabice s pohankou, a Else si náhle, jako by zasažena bleskem, s neochvějnou jistotou uvědomí, že straka je ve skutečnosti tím nejlepším tvorem, jakého mohla na ledovém Ganymédu potkat, že jediná ona, jí dokázala nějak pomoct po všech těch bezradných přátelích, odbornících a rozpačitých obličejích. Předvedla čistou destruktivní sílu, demonstrativně zničila nejsilnější hmotné pouto Else k vlastní minulosti a nastolila systém nesmlouvavého chaosu, ve kterém se člověk konečně vzdá bláhové víry v nekonečný řád vesmíru a v životní spravedlnost. Na straku, ničící album, se nemohla opravdu rozhněvat, stejně tak, jako ji nemohla nenávidět za ničení všech věcí a nekonečnou otravnost, a proto to byl právě černobílý pták a nikdo jiný, kdo mohl Else přinést tolik očekávanou katarzi.

* * *

Mike proniká hlouběji a hlouběji do jednotlivých databází na serveru. Čte tabulku za tabulkou, až mu náhle zatrne. Hluboko v systému dat se ukrývají zašifrované tabulky, zjevně tak ukryté, aby na ně nikdo, pokud nebude záměrně procházet celý server, náhodou nenarazil. Mike si prohlédne metadata a vidí, že zdaleka nemá dostatečná oprávnění k jejich prohlížení. Po chvilce váhání, kdy mu bezděky začne běhat mráz po zádech, se znovu přihlásí pod Quibovým účtem, k němuž mu dal před pár dny přístup, aby si ušetřili pár kroků práce. Quib na některé tabulky přístup má, na jiné ne. K těm třem, do kterých by se mohl dostat, je ale navíc vyžadováno biometrické ověření prstem.

„Cos čekal?“ zeptá se Mike tichým hlasem sám sebe.

Alespoň teď vidí názvy tabulek. Všechny tři začínají „tkáň EC“ a následuje zřejmě ganymédské datum zachycující rok, měsíc a den dle juliánského kalendáře. Poslední datum, pokud jej Mike správně chápe, odkazuje ke dni před necelým týdnem.

Mike si sedne k druhému počítači a nahraje z okraje Quibova pár dní nemytého hrnku kolegovo DNA. Nekvalitní vzorek. Chvíli hledá kolem stolů a najde vlas. Obejde bezpečnostní protokoly, jež by měly zamezovat klonování lidské tkáně a v buněčné tiskárně, většinou používané na pletivové štěpy, si vytiskne malý kousek lidského masa, které hned přitiskne k senzoru a zdlouhavě zahřívá svými prsty. Sám nevěří, že by to mohlo vyjít, ale ledka u skeneru zezelená a tabulky se odemknou.

Rychle, jako by se bál, že bude každou chvíli přistižen, prochází záznamy rozborů lidské tkáně. Všechny jsou očividně zaměřené na dopad enceladitového rezidua. Na některých tkáních je minimální, u jiných se jeví být genetický kód podobně poškozen jako při velké dávce ionizujícího záření. Jiná tkáň je porušena, avšak způsobem, s jakým se Mike ještě nesetkal. Na dalších vzorcích byly zjevně prováděny pokusy s různými typy záření a na posledních zas genetické manipulace.

Mike se strachem zakousnutým v zátylku stahuje data do osobního cloudu.

* * *

Else má pocit, že ve věznici je vše skoro ve starých kolejích. Protokol o události s Bramem byl před pár dny vypsán rychle. Prostě ji napadli v tělocvičně a ona se ubránila. Míra násilí, které musela použít, dle zápisu odpovídala jejich početní i fyzické převaze. Kamerový záznam nebyl, jen tvrzení proti tvrzení, a málokomu se chce věřit verzi trestanců, že by je Else sama takhle nalákala a napadla. Slit navíc potvrdil, že viděl přes kameru incident s Bramem, že stál výhružně u ní a měl tedy asi motiv na ni zaútočit. Kamerové záznamy ukazovaly jeho s dvojicí mužů, jak naštvaně jdou chodbami do malé tělocvičny, zjevně s úmyslem jí ublížit. Bram a jeho chlapi šli na ošetřovnu a následoval rozsudek samotky.

Slit už moc nemluví. Dívá se na Else, možná trochu se strachem. Mezitím ona si zažádá u vedoucího věznice o povolení nosit pistoli na gumové náboje. Služební volno razantně odmítne. Cítí se vlastně docela dobře.

* * *

Tak rád by Mike o tom všem řekl Joan. Kouká na ni, jak se na něj zpoza stolu směje a ucucává brčkem koktejl. Jak by jí to mohl vyložit? Nebo naznačit? Nejspíš by to ani nepochopila. Má vůbec ponětí o enceladitu, kterým jsou všichni zde prostoupeni?

Joan zadumaně loupe oříšek z misky na stole a pak ho se stejným soustředěním drtí mezi zuby. Ještě ho ani nepodrtí a už přihazuje další.

„Kdysi tu byly takové růžové bonbóny," zahuhlá a trošku poprská stůl rozžvýkanými kousky ořechů. „Kdo ví, co s nimi je, všude jsou teď takovéhle ořechy."

„No, ty bonbóny nesplnily nové normy."

„Jak to?" zajímá se Joan, zatímco si plní pusu dalšími a dalšími oříšky.

Trochu rozčílený Mike smete drobky ze stolu. Nechce se mu o tom bavit. Nechce se mu o ničem bavit. A jak má vysvětlovat všechna ta výživová kritéria, která výrobek od nového měsíce už nesplňuje?

„Různá kritéria," pokrčí rameny. „Prostě se nevešly do tabulek."

Joan na něj kouká, jako by obdivovala to, co právě řekl, i když vlastně nic neřekl, a se zamyšleným výrazem pohybuje dolní čelistí snad do všech možných směrů. Mike má chuť oříšky ze stolu vzít a odnést na bar.

„Ty s tím souhlasíš?" zeptá se Joan po chvilce.

„S čím? S tím zákazem?"

„Hm."

„Tak, jsou to normy. Já je nevymýšlím."

„Jasně, že ne. Ale copak je zákon něco svatého?"

Mike se na ni úkosem podívá. Co chce řešit? Nemohli se bavit o něčem nezávadném, lehkém, u čeho by nemusel přemýšlet?

„Zákony by se měly dodržovat, řekl bych."

„A ty za ně necítíš zodpovědnost?"

„Co?"

„Za zákony."

Mike se zamyslí. Teď už vážně. Když chce diskusi, má mít tedy diskusi.

„Já nevím," přemítá pozvolna. „Na Zemi jsme si většinou volili zástupce a ti za nás pak vymýšleli a schvalovali zákony. Tak, tam jsem za ně byl tak trochu zodpovědný. Nebo aspoň zdánlivě."

„Jenže to tu není," doplní hned Joan.

Kam tím míří? Mike se nemůže zbavit pocitu, že se v konverzaci dostali přesně tam, kam Joan už předem chtěla. Možná ji přece jen podceňuje. Nechtěla se bavit o bonbónech, ale o politice. Jako kdyby zkoušela, co si Mike myslí a s čím mu může věřit.

„Není, no," řekne Mike, v duchu vzdá svůj tichý odpor proti oříškům a vezme si jich pár taky.

„Ale přeci jen," začne zas ona. „Některé zákony jsou dobré, některé špatné. Člověk cítí vždycky něco nad nimi, nějakou etiku, podle které pozná, co je dobrý zákon a co je fér, ne?"

„Asi. Akorát nad tím já moc nepřemýšlím."

„A taky, proč by si člověk nemohl sám rozhodnout, kolik cukru bude do sebe cpát?"

„To bych pak byl asi bez práce," ušklíbne se Mike, aby situaci odlehčil, na což se Joan zasměje, podotkne, že to by jí mrzelo, a laškovně ho chytne za ruku, oba si dají pusu, ale pak se zas vrátí k tématu.

„Chci říct, že nás berou jak děti. Nedokážem si rozhodnout, co je pro nás dobré, tak nás radši budou takhle ochraňovat. Jako bych si nemohla vzít do hlavy, že se chci nadopovat cukrem nebo čímkoliv, kvůli čemu se to nevlezlo do vašich tabulek."

„Jsi tedy liberálka," prohlásí Mike – snad, aby téma uzavřel – a hodí ořech do pusy.

„A ty?" opáčí hned ona a teď už jej očima neskrytě zkoumá.

„Nevím," řekne Mike hned a s povzdechnutím se rozhlédne. „A vůbec, je tu jídelní lístek? Přece nebudem večeřet oříšky."

„Jak veverky," směje se Joan. „Vyprávěj mi něco o veverkách. Viděls někdy veverku?"

A tím je téma opuštěno. Mluvit o Zemi je bezpečný apolitický přístav konverzace, ke kterému se vždy vracejí, když vyčerpají jiná témata, což bývá stále rychleji.

* * *

Zbyvší členové Bramovy skupiny jsou v blízkých dnech jak puštění z řetězu. Snad jsou podvědomě motivováni k tomu, aby ponížení svého vůdce a svých kumpánů mstili. Před Else se však překvapivě rozprchnou, když se k nim v dlouhé chodbě přiblíží s rukou na pažbě pistole. Utečou a k zemi se sveze muž, kterého drželi u zdi.

„V pořádku?" přidřepne u něj.

Nejprve se vězeň v úleku stáhne a ona si hořce pomyslí, jakou má teď reputaci. Pak se na ni podívá, v očích cosi jako vděk. Má jemné rysy obličeje, i přes napadení stále úhledně načesané vlasy a chytré oči. Působí spíš jak vědec, co šel na přednášku, než vězeň na cestě z brigády v prádelně.

„Lars, že?" vzpomene si Else a pomůže mu vstát.

Kývne hlavou a prsty si uhladí účes. Muž je malého vzrůstu a poměrně hubený. V každém jeho pohybu, i když nyní roztřeseném, je znát jisté vychování a jemný cit pro etiketu. Else k němu pocítí náhlou sympatii a přemůže ji pocit, že takovýto člověk, na první pohled vzdělaný

a rozvážný, do věznice snad ani nepatří. Nabídne mu doprovod k cele, přičemž jej trochu podpírá.

„Mluví se o tom všude," řekne Lars. „Jedna ženská takhle zmlátí tři chlapy. Řekni mi, je to vůbec možné? To snad jde jen ve filmech…"

„No… ve férovém boji by ze mě udělali kaši," odvětí Else pozvolna. „Měla jsem taky štěstí, že mě nikdo z nich nezasáhl."

„Ale?" otočí Lars hlavu.

„Ale… svaly nejsou všechno. Nahonili si je v posilovně, přitom však nikdy nezažili situaci, kdy jde opravdu do tuhého, kdy můžou umřít nebo si odnést zranění. Někdy je to celé víc o ochotě páchat násilí; tedy, páchat velké a hrozné násilí, bez váhání a bez přemýšlení nad všemi důsledky. No, a taky o prvku překvapení."

„Takže, taková jste? S tím násilím?"

Else se kousne do rtu a zahledí se do stěny.

Taková tedy jsem?

* * *

Mike sedí doma na posteli, laptop na klíně a čaj na nočním stolku. Užírá se tím, co objevil v databázi, stejně jako minulostí, která mu ani po letech nedá spát.

Nikdy se vlastně nedozvěděl, co udělal špatně. Potřeboval trochu fluoridu pro soukromý pokus. Navzdory všem předpisům si jej bez dotazování, které by zabralo dny či týdny a nakonec bylo stejně nejspíš zamítnuto, prostě odebral. Šlo o menší množství a chtěl se též vyhnout papírování, takže si to nechal zcela pro sebe. Přesto nadělal takové množství stop… Když nad tím zpětně přemýšlel, mohli ho odhalit podle celé řady věcí. Jenže nevyzpytatelná mince osudu přepadla na jinou stranu a nestalo se tak. V nesmírném štěstí, nebo, pro jeho svědomí, možná v bezbřehé smůle, odhalen nebyl.

Věděl, podle čeho jej mohli odhalit, kdyby řadu stop nepřehlédli, ale přesto nechápal, co udělal špatně. V čem se zmýlil. Co zanedbal nebo přehlédl. Musel nad tím uvažovat od chvíle, kdy se o neštěstí dozvěděl, což byla v momentě, kdy zrovna přiopilý vysedával v jedné talinské hospodě a řekl mu to kolega, jenž s ním na stáž přijel.

„Ani si neumí ten fluorid zajistit," poznamenal tehdy a Mika zachvátil ledový spár hrůzy.

Hned věděl, že to byl on. I když nemusel být. Mohl udělat chybu někdo jiný, třeba před ním, po něm… Řada lidí má k těm palivům přístup a manipuluje se s nimi často. Jenže někde vzadu v hlavě se ozývalo, že co si namlouvá, že to rozhodně byl on a jiná možnost je logicky vyloučena. Nevěděl, co udělal špatně, avšak věděl, že to udělal on sám.

„Žena jednoho z nich to prý celé viděla," podotkl kolega, když na baru platil. „Šla mu naproti. Muselo to být hrozné, fakt… Posraná věc, to ti řeknu… Budou to teď vyšetřovat, tak nevím,

jestli se s námi vůbec bude někdo bavit. Zavolám ještě domů na katedru, ale vypadá to, že skončíme stáž dřív.“

„Hm, aha,“ odvětil tehdy Mike a znělo to, jako by mluvil stroj.

A tak se to stalo. Sžíral se, ale neměl odvahu se ani přiznat, ani to víc zkoumat, zjistit si, kdo zemřel, kdo byla ta žena, co to viděla, nebo jak probíhalo vyšetřování. Čekal na telefon, že se má dostavit k soudu, nicméně ten nikdy nepřišel. Zběžně ho na dálku vyslechla vyšetřovací komise, vlastně jako jednoho z posledních. Asi jen aby mohli uzavřít protokol.

Tolikrát večer seděl s flaškou v ruce a jak v horečkách se před usnutím dušoval sám sobě, že se ráno přizná, že jim poví vše; že se odevzdá osudu. A ráno přišla kocovina a zbabělost a nakonec opustil zemský povrch a ztratil se ve hvězdách.

„Sakra,“ utrousí Mike do prázdného bytu a dopije sklenku ginu.

Jako by celý vesmír kryl jeho vinu a nechával ho dál žít na svobodě, a to… kvůli čemu vlastně? Copak si to zaslouží? Ať je to jakkoliv, zničil několik lidských životů a sám se stal jen stínem plným provinilosti, který by neměl mít právo na nic. Na myšlení, žití, mluvení, jednání. Možná na trest, na samotu, na práci. Na pokání.

Gin chutná jak ředidlo, víčka těžknou a na skle se sráží vlhkost do dlouhých pramínků, které se větví a zas spojují a v nich opalizují světla města Erechu, ve kterém, jak už si je takřka jist, zdaleka není jediným hříšným člověkem hýčkajícím si hrozné tajemství.

*** * ***

„Prosím…“ pronese až překvapivě zvesela mladá kuchařka, nejnovější přírůstek do vězeňského sboru, když nabere Else jídlo.

Působí energicky; světle hnědé vlasy sčesané do culíku, má chrpové oči a drobný nos. Je subtilní postavy, s úzkými rameny a pořád se směje.

„Kdes přišla k takové práci?“ zeptá se Else, když jsou venku za věznicí, kam si mladá kuchařka, jež se představí jako Linn, šla zapálit, a Else, ve zbytku obědové pauzy, se vyšla nadechnout vzduchu, který někde vysoko nad hlavami, pod radiačními štíty, vytváří, filtrují a uvádí do oběhu obrovské klimatizační systémy.

„Dobře tu platí,“ řekne Linn. „Chceme s Drewem nový nábytek a ledničku. To víš, máme syna a potřebujem lepší vybavení…“

„Aha,“ hlesne Else, odmítne cigaretu a kouká do pouhé tmy za věznicí, v níž chybí byť jediný neon, a uvědomí si, že tam už je hranice města a dál, za několikavrstvým štítem kupole, se nachází už jen holý, místy zledovatělý povrch měsíce Ganyméd, zcela mrtvý a tichý, prostý života a všech těch starostí a věcí, které ve městě všichni řeší.

„Máš taky děti?“

„Ne.“

„A chlapa?“

Else si promne ztuhlý krk, oči upřené dopředu, jako by se tam, hluboko v úplně nehybné tmě, něco zajímavého dělo.

„Taky ne."

„Hm, aha. Ale je tu šero, co?" změní hned Linn téma a jako by přitom četla myšlenky Else, jež se zamyslela nad tisícem stínů plazících se po kovových stěnách. „Tady končí město. Dál už je jenom kámen a krátery a tak. Někdy bych se tam, až za ten štít, chtěla podívat, jenže stojí to docela dost peněz a člověk musí projít výcvikem a tak dál, prostě to je pro nadšence. Ale kdo ví, třeba se tam s Drewem jednou dostanem. I když on má trochu klaustrofobii v těch skafandrech, chápeš, ale stejně do toho chceme jít…"

Linn zvesela švehlí dál, navazuje dle volných asociací jednu myšlenku za druhou a víceméně nevědomky říká Else o svém životě skoro vše. Else si uvědomí, že si docela přeje, aby se téhle dívce plné nadějí, která tak nadšeně plánuje s přítelem budoucnost, dařilo. A trochu se o ní bojí, avšak pak ji hned napadne, že se nemůže pořád o někoho bát. Vždyť se nechtěla zaplétat do mezilidských vztahů. Jenže už je zapletena. Bez toho to asi nejde.

* * *

Hlava bolí, v ústech sucho. Sklenka, co chutnala jak ředidlo, je vylitá do klína.

Mike do ranních hodin kouká na stupidní reklamy, sporty a pořady o vaření, aniž by cokoliv z toho vnímal. V práci je jak oživlý mrtvý, odpovídá Quibovi úsečněji než jindy a nakonec, zase doma, pořád nesmírně unavený a s hlavou třeštící, si otevírá všechny ty tabulky uložené v cloudu. Sedí nad nimi, dokonalé prázdno v mysli, vyprahlé emoce, studené oči upřené na monitor.

* * *

„Někomu jsi fakt šlápl na kuří oko," řekne Else Larsovi, když jej později potká v prádelně. „Jak tě zmíním, všichni se začnou ošívat a do ničeho se jim nechce."

„Vidíš," smutně se ušklíbne Lars. „Tedy… oficiálně tu jsem za špionáž a krádež informací, nebo co; vždyť já ani nevím. Přišili mi, co šlo. Je to samozřejmě blbost… Jsem tu, protože jsem přišel na nějakou špínu; na něco, co všichni tuší, ale já pro to měl důkaz."

„O co jde?"

„To ti rád povím, ale něco za něco," skoro zašeptá Lars převracející vyžehlené prostěradlo a je znát, že si tuhle situaci předem už promyslel.

„Chceš tu samotku?"

„Něco víc…"

„Tak co?"

„Ty víš, co," zamručí Lars a výmluvně mrkne na zamřížované okno, za nímž svítí neony města Erechu; tedy směrem, kde je příslib jakési svobody.

„Zbláznil ses?“ nakloní se k němu Else. „Všiml sis, že tu dělám dozorce? A vůbec, kam bys asi šel… Je tu jenom město a pak už nic.“

„To by byla moje věc.“

„Ne. Nic takového. A už mi to ani neříkej, ano…“

Else zní výhružně. Lars jen pokrčí rameny a nastane ticho.

V. Diagnóza

Mike dlouho prochází záznamy, až ho jeden zaujme. Odebraná tkáň vykazuje nevratné degenerativní změny. Vážná nemoc. Zatím v latentním stádiu. Dotyčný člověk pravděpodobně vůbec neví o tom, že umírá, a snad se to nikdy ani nedozví, leda až bude pozdě, zhroutí se a skončí na JIPce, protože mu to nikdo neřekne. Jak můžou tajit takové věci? Ten člověk, jestli tedy ještě žije, by si to zasloužil vědět a měl by se léčit. Neříct mu to je proti veškeré etice a Mike nechápe, co tím kdo chtěl vlastně ututlat.

Dolije zbytek láhve do sklenky. Zkoumá tabulku. Věk šestadvacet let, váha padesát pět kilo. Biopsie při nástupní prohlídce do práce, při té příležitosti provedeno očkování. Vakcínu podle unikátního čísla dohledá v registru očkování nacházejícím se v databázi léčiv, do níž má přístup od té doby, co s Quibem testovali sladká antitusika pro děti. Mike otevře tabulku léků podávaných na předpis. K danému datu, kdy byla tkáň odebrána a subjekt očkován, platila pojišťovna příslušné očkování jediné osobě.

Mikovi se přímo chvějí prsty, když rozklikává kartu klienta a čte si jméno i adresu. Zkoumá též naočkovanou látku. Léčivo do určité míry potlačuje symptomy buněčného onemocnění, avšak ta osoba by potřebovala silnější látky. Jenže při užití silnějších, přesněji cílených léků, by už bylo jasné, že nejde o rutinní očkování, ale léčbu nemoci, kterou se tu někdo snaží zakrýt.

Vypíná počítač a hledí do černé obrazovky. Praští dlaněmi do stolu, rozzloben sám na sebe. Vstává, opouští byt a bloumá ulicemi skrz různé čtvrtě dobré dvě hodiny, míjí sousoší s bohy Anuem a Enlilem, jenž cosi značí dlaněmi nad hladinou fontány, než, jakoby náhodou, stane na uvedené adrese v Adadově čtvrti před bytovým domem z kovu a plastu. Dovnitř i ven projde několik lidí, aniž by si jej všímali. Nikdo z nich neodpovídá popisu.

Mike se už chce otočit a jít pryč. Nohy bolí, hlava se točí, ztěžka se mu dýchá. Nemá odvahu jít ke zvonkům.

„Linn!“

Mladý muž vesele volá na útlou ženu, která vede střapatého kluka podél plotu. Dítě je navlečené do modré kombinézy a dělá hračkovou raketou oblety kolem bílých sloupků. Muž jim jde naproti, objímá ženu, bere klučinu i s raketou do náruče a míří ke vchodu.

„Linn,“ zašeptá skoro Mike a překvapivě jím pohne ten obrázek šťastných lidí, kteří nesmějí mít ani potuchu o nebezpečí, jež se brzy rozvine a před nímž nebude úniku.

A je to. Zašli do domu a ulice je zas prázdná, jen jakési světélko odněkud shora na Mika v pozvolné periodě pomrkává, jako by jej chápalo.

* * *

Else spontánně nabídne Larsovi tykání. Cítí, že potřebuje, aby ji alespoň někdo teď nevnímal jako tu zrůdu z malé tělocvičny.

„Ptal ses, jestli jsem prostě taková… Sama nevím. Prostě se to ve mně… nahromadilo. A cítila jsem, že musím reagovat tvrdě.“

Pokrčí rameny.

„Neděsí tě to?“

„Asi jo. Děsí,“ přizná Else po chvilce váhání. „Za co vůbec sedíš? Promiň, ale nejsi jako ostatní.“

„Myslíš?“ ušklíbne se Lars.

„Tak za co?“

„Chceš oficiální verzi?“

„Takže říkáš, že to na tebe ušili?“

Zase se směje. Kolem cely projde jedna z goril, podívá se na Else, na její taser a pistoli, a odejde zrychleným krokem pryč.

„Chci na samotku. Tihle mě teď zabijou, když vidí, že se spolu bavíme.“

„Co bys tam dělal? Koukal do tmy?“

„Myslím to vážně, budou ti chtít ublížit a půjdou po mně. Už tak jsem dost neoblíbený.“

„Zkusím se zeptat,“ povzdechne si Else.

* * *

Mike se zrovna chce otočit a vzdát to, když se náhle venku objeví Linn, teď už sama.

„Hledáte tady někoho?“ zeptá se, v hlase pořád veselý pozůstatek z předcházejících chvil štěstí.

Uvědomí si, že tam musel stát dobrou půlhodinu a může být rád, že na něj někdo z domu nezavolal policii. Vymyslí rychle fiktivního přítele.

„To mi nic neříká,“ odvětí Linn na jméno, pořád tím veselým hlasem, a projde kolem něj brankou v plotě. „Nemáte špatnou adresu?“

„Asi jo. Moc se tu nevyznám.“

Subtilní žena, pohyby i vzhledem skoro spíš dívka, u níž je k nevíře, že už má tak velké dítě, se Mikovi vcelku líbí, nebo přesněji, vzrušuje jej. Neskutečně zatouží jí nějak pomoct. Vyřešit ten problém, vyléčit její buňky, říct jí, že už bude dobré to, o čem vlastně ani nevěděla, že je špatné. Ale to nejde a on pocítí jen nával bezmoci.

„Můžete si vyhledat příjmení z terminálu přes katalog adres,“ navrhne mu Linn. „Je to docela nové. Znáte ten systém?“

„Ne,“ vydechne už zcela upřímně.

„Nemáte mobil?“

„Ne,“ hlesne zas Mike.

„Tak pojďte, tady kousek v obchodě je terminál, zrovna tam jdu na nákup.“

„Hm, tak jo.“

Mlčky jdou ulicí. Linn se pořád směje, do světle hnědých vlasů si vplétá prst a pak s ním zas poklepává na kapsu u kabátu. Je ve svých myšlenkách, zatímco Mike překotně zvažuje, jestli jí něco říct – a jak jí to říct.

„Támhle vzadu to máte.“

„Díky.“

V obchodě je chladný vzduch, prodavačka odklikává stránky v čtečce a limonády v lednicích hrají všemi barvami, od sytě oranžové po jedovatě zelenou. Připojuje se z terminálu na cloud, stahuje její záznam, odmazává z něj jakékoliv stopy spojující data s jeho laboratoří a výsledný dokument přikládá do zprávy, kterou přes proxy server posílá z falešného účtu.

„Předejte to lékaři. Pé es… je to důležité,“ zašeptají téměř bezhlasně jeho rty, když stejná slova píše do mailu, ten pak odesílá a cítí náhlou úlevu, jako by nějaký strašný tlak utíkal ventilem z jeho mysli.

Zpoza regálů, napůl schován za výrobky, z nichž mnoho sám buď zkoumal, nebo o nich četl ze záznamů, sleduje Linn, která zamyšleně skládá věci do košíku, falešně pobrukujíc jakousi melodii. Odvrátí se a zadívá na ledničku s chlazenými nápoji, náhle rozpálený celým tím svým malým podvratným dílem, kterého se zde dopustil, když přísně tajné informace přeposlal mailem osobě, kterou prakticky nezná, a přesto má o ni starost.

„Vezmu si tuhle,“ ohlásí u kasy, modrou limonádu v ruce.

Linn, která se zapovídala s prodavačkou, se na něj usměje a on náhle pocítí úlevu. Možná s tím nejde nic dělat, ale vhodná léčba to může zpomalit. Možná ji nezachránil, ale dost možná jí pomohl.

„Našel jste ho?“

„Jo.“

Tak by se chtěl ještě zdržet a strávit s ní víc času. Něco v ní v něm probouzí touhu mluvit a mluvit a být v té přítomnosti, být s někým, kdo opravdu… žije.

„Tak se mějte,“ zamumlá Mike spěšně, křečovitě se usměje, mávne rukou a otočí pryč.

„Vy taky. Opatrujte se.“

*** * ***

„Býval jsem vědec, víš,“ povzdechne si jednou Lars, když se u něj Else zastaví v čase před večerkou. „Dělal jsem diagnózu a sterilizaci automatů, které se vracely z Enceladu.“

„Myslíš ty automaty, co tam létají těžit enceladit?“

„Jo. Kdysi tam na ně dohlíželi lidé, ale teď u Saturnu není ani živáček. Létají tam jen ty stroje a těží. No, a ty, když se vracely, vždycky jsem na nich a uvnitř, v jejich součástkách a jakýchkoliv dutinách, skenoval reziduum. Nebylo většinou velké, ani životu nebezpečné. Ale… něco podivného se už od počátku toho všeho přeci jen dělo.“

„Co?“ vydechne napjatě Else a posadí se na postel.

„Já nevím. Všechny ty sondy a vlastně všechno, co s nimi přišlo do styku, začínalo vyvolávat v lidech strach. Ne takový strach, kdy nad něčím přemýšlíš a přijde ti to špatné, obtížné nebo nepříjemné, a tak se toho obáváš. Ne… Bazální, základní strach. Čistá hrůza. Dokonce, když někdo byl jen nepřímo s automatem v kontaktu, třeba opravoval už sterilizované součástky nebo byl ve vedlejší místnosti, tak i tehdy cítili neklid a úzkost. Na vlastní oči jsem viděl, jak lidé měli tendenci zkamenět, jak byli ochromeni přítomností… čehosi.“

Po posledních slovech jako by Else sama pocítila na páteři děsivý dotek.

Dotek nelidského… čehosi.

* * *

Mike se cítí mizerně a není si jist, jestli udělal správnou věc. Ale couvnout už nejde. Pouští dekryptaci na šifrované tabulky a hned se do nich noří.

„Co je blok C?“ zamumlá bezděčně, když se toto spojení objevuje v poznámce u řady dalších rozborů tkáně.

Dochází nakonec k přesvědčení, že ať už je „blok C“ cokoliv, většina zkoumaných vzorků tam posléze končí a zřejmě tam dochází k dalším testům. S tímto poznatkem jde spát a hlavou mu, stejně jako tehdy po incidentu s fluoridem chloritým, běží všechny ty věci, kvůli nímž by jej mohli tentokrát dostat a usvědčit. A co se pak stane, jestli k tomu dojde? Proti komu to tady vlastně stojí? Táhne se vše prohnilé od samotného Lawa?

* * *

„Mluvím tady o přímém působení enceladitu,“ řekne Lars. „Chápej, měl jsem vždycky pocit, že když vyrobíme novou sondu, odlétá jako normální stroj, těžební automat. Ale když se vrátí, tak vypadá stejně, a přece… je tam něco jiného. Něco, z čeho člověk cítí akutní úzkost. Jako by si ty sondy přivezly s sebou navíc něco zlého.“

„Ale, tady je přece jisté reziduum všude,“ zamyslí se Else. „A mně přijdou zatím obyvatelé Erechu normální.“

„Mluvím o přímém kontaktu s těmi automaty, s něčím, co tam, u Saturnu, opravdu bylo,“ odpoví Lars, zdůrazní slovo „tam“ se skoro posvátnou úctou a natáhne se, protože začínají na chodbě zhasínat světla. „Ovšem, máš pravdu. Hluboko pod našima nohama jsou nepředstavitelné sítě enceladitu. Neustále aktivovaného a neustále vydávajícího reziduum. Je odstíněno obrovským množstvím štítů, lidé berou odmalička v očkováních i ve stravě proti tomu léky, a navíc jsou ti zde narození částečně geneticky přizpůsobení. A přece… přijde mi, že tu čekáme na soudku se střelným prachem. Že si hrajem s něčím mnohem víc

nebezpečným, než tušíme; s něčím, o čem vlastně víme hodně málo, a to i navzdory tomu, v jak velkém množství a jak úspěšně to používáme.“

Else se zvedne. Musí do kukaně za Slitem, i když by radši s Larsem rozmlouvala dál.

„Za co teda sedíš?“ otočí se ve dveřích.

„Něco jsem zjistil. Něco, co s tím vším souvisí. Nejdřív mě vyhodili z práce, ale s vlastními zdroji a zkušenostmi jsem bádal dál. Jitřil jsem rány a odkrýval to, co Lawe nechtěl mít odkryto. Tak se mě tu zbavili a já od té doby doufám, že se nerozhodnou mě zbavit ještě líp.“

Else přejde bezděčně mráz po zádech. Možná, že teď sama zkoumá něco, co by neměla. Přeci jen, přiletěla na Ganyméd, aby dělala, co se jí řekne, aby žila v ústraní.

„Je za tím Lawe?“

Lars pokrčí rameny.

„Kdo jiný.“

Else zavře mříž, ale pak do ní ještě strčí obličej.

„Neřekneš mi, na cos přišel, že ne?“

„Něco za něco,“ zamumlá Lars ze tmy. „Chci ven.“

„Dobrou noc,“ pronese Else tiše a vydá se šouravým krokem na své stanoviště.

* * *

„Ahoj!“

Joan zvesela zdraví ramenatého blonďáka. Pak jej náhle obejme a Mike, který vůbec netuší, o koho jde a proč by jej měla objímat, si připadá hloupě, chce Joan majetnicky chytnout, jenže vzpříčí se mu vlastní loket ve zkoušené kombinéze a zapotácí se na místě, takže si náhle přijde hloupě na druhou.

„To je Vane,“ představuje Joan. „Starý kamarád. A kolega. Kdysi jsme spolu dělali.“

Mikovi, který se náhle vrátí do přítomnosti, se nachrlí celá řada ostrých slov na jazyk, ale pak je zas polkne a marně se snaže skrýt podráždění. To mu tak ještě chybělo. Takovýhle… kamarád? Proč o něm ještě neslyšel? Vlastně toho o jejím osobním životě celkově slyšel málo. Možná i proto, že neměl obzvlášť potřebu se na něj ptát.

Jdou do cukrárny na dezert a kafe a z Mika nakonec napětí vcelku opadne, když se přidá dívka s masivním copem spleteným z hustých hnědých vlasů, kterou podle chování určí jako Vanovu přítelkyni. Baví se o nevinných věcech. O módě, nakupování, partnerském soužití. Vane s mladou ženou, jež se představí jako Anne, se ptají na to, kdy se Mike s Joan sestěhují, dávají jim dobré rady a připomínají ostatní páry, se kterými se stýkají. Mike neodpovídá skoro nic, vše za něj stejně odpoví Joan, kterou jedinou rozhovor patrně opravdu baví.

Mike chvíli mluví, když přijde na přetřes Země. Na to byl připraven už předem: asi nebylo přípustné, že by se do těchto přístavů nevplulo. Každý chce slyšet byť i úplné marginálie o modré planetě od toho, kdo tam ještě nedávno byl. A potom zas mlčí a všimne si, že Vane jen automaticky přikyvuje tomu, co říkají Anne a Joan, zatímco obezřetně sleduje Mika, jako by se jej snažil přečíst, a Mikovi náhle vše přijde jaksi umělé a sehrané, jako velké podivné divadlo a udělá se mu trochu nevolno.

„Musím si odskočit," zvedne se s omluvným úsměvem.

Na toaletě si oplachuje obličej i krk, myje ruce a pije vodu z kohoutku. Nedokáže přesně říct, z čeho, ale je nesmírně nervózní.

„Sejdem se všichni čtyři večer U Koček," oznamuje mu Joan novinu, když se vrátí.

Takže se dohodli. Přehlasovali ho a teď mu to oznamují. Mike se cítí naštvaně, všem maskuje to za údiv a nakonec souhlas a cestou domu s Joan skoro nemluví, ale i ona se chová zvláštně a u něj doma vytáhne kombinézu, co si koupil, z velké nákupní tašky, prohlíží si ji, jako by to byla nejzvláštnější věc na světě, je celá bledá a zjevně chce něco říct.

„Tak, co se děje?" zeptá se Mike náhle a naleje sklenku, kterou mu Joan vezme a celou ji překotně vypije.

„Řeknu ti to celé a na rovinu," řekne pak, podá sklenku zpět a skoro omluvně se dotkne jeho prstů.

„No…" protáhne Mike a s očekáváním nejhorších zpráv se posadí na postel.

„Nepřiděluji žádné byty, jsem původně navigátorka a teď dělám ve skladě baterií."

„Aha, no, co na tom sejde…" poškrábe se na hlavě Mike, tváře se rozpačitě a zmateně. „A jaks mě teda tehdy…"

„Poznala? No, já jsem tě schválně hledala. My jsme tě hledali."

Na slovo „my" dá důraz a Mike má náhle pocit, že už ví všechno. Vybaví si Vana, Anne a celé to křečovité divadlo v průběhu odpoledne. Žádná náhoda mezi regály, ale domluvená šaráda.

„Chtěla… chtěli jsme si tě oklepávat a poznávat déle, jestli ti můžem věřit, jak smýšlíš a tak. Nicméně teď jsme to museli uspěchat po tom, cos udělal."

„Co…" hlesne Mike.

„Ty tabulky, Miku," přikročí k němu Joan a je náhlé tak vážná, jak ji nikdy neviděl, a celkově si náhle uvědomí, že ji nikdy neznal, že jako by se tu svlékla ze staré kůže a objevila se nová, jemu docela cizí osoba.

Milovala ho vůbec? Co byla pravda a co hra? A miloval on ji?

„Ani nevíš, kolik riskuješ. A jak snadno se o tom můžou dozvědět oni, když jsme se o tom skoro hned dozvěděli i my. Vlastně je s podivem, že tě ještě neskřípli. Možná čekají, co uděláš dál. Chtějí vidět do tvých karet, až zahraješ další tah."

„To je směšné!“ vykřikne Mike a má chuť se hystericky smát. „Celé to je…“

Zadrhne mu hlas.

„To přece…“

Pije přímo z flašky. Neudivuje ho tolik, že o jeho akcích někdo ví. Nezarážejí ho ti takzvaní „my“, kteří ho chtějí pro sebe. Vůči tomu všemu i vůči ohrožení vlastního života se cítí tak trochu odevzdán, ale to, že vztah s Joan, ke kterému se tak upínal, byl možná jen nástrojem, jak k němu proniknout, to cítí jako obrovskou zradu, z níž se mu hořkost rozlévá celým tělem.

Joan toho chce říct víc, chce vysvětlovat a zdůvodňovat, avšak vidí, že prozatím to je zbytečné. Vše se dozví, pokud mu to již samotnému nedošlo. Kouká z okna, flašku v ruce a cítí se sám. Položí mu ruku na rameno.

„Promiň,“ zašeptá.

Teď už se nic nebude dít normálně, pomyslí si Mike. Definitivně se to zvrtlo. Všichni mě využili a zneužili. Ale možná jsem si to tak zasloužil. Možná to je i příležitost. Udělat pro více lidí to, co jsem udělal pro Linn.

„Neboj se,“ promluví zas Joan, postaví se vedle něj a zahledí skrz stejné plexisklo. „Spolu to zvládnem.“

Ať už je to cokoliv, doplní Mike v duchu. Hlava se pomalu začíná čistit od afektů, hořkosti, odevzdání a křivdy, a touží, aby jej podobné heroické vzepjetí opustilo co nejpozději.

Stiskne jí ruku a přihne si z láhve.

VI. Granáty

Else si jde s prázdným talířem přidat a v zadní části kuchyně vidí Linn – spíše subtilní kuchařku – jak se tahá s obřím hrncem. Občas se vysmrká. Oči zarudlé od nočního bdění skryl make-up jen částečně.

Setká se s ní za kuchyní, za hučícími agregáty klimatizace. Pomůže jí zapálit cigaretu, protože Linn se třesou studené ruce. Else je trapné se ptát. Linn se naštěstí rozmluví sama.

„…takže mi přišel ten anonymní mail a když jsem byla u doktora, tak jsem mu to ukázala…“

„A?“

„A on řekl, že mám něco s buňkami a že to není léčitelné a brzo to propukne.“

„A jak se to projeví?“

„Já nevím,“ odpoví Linn zlomeným hlasem a rozmaže si okolo očí řasenku. „Vytiskl mi to na takový papír. Mám ho doma. Ale prý mám tak rok, jestli léčba nezabere.“

„Třeba zabere,“ chlácholí ji Else a v duchu si promítne všechno to, co jí Linn povídala o manželovi a malém dítěti a shánění nového bytu; není to k vzteku, když má člověk plány a něco mu je takhle smete ze stolu?

„Ale, proč mi to nikdo neřekl? Jak to věděl ten člověk, co mi to… no, poslal?“

Else pokrčí rameny.

„No, aspoň, že už to víš,“ pokusí se o konejšivý tón.

„Hm, no jo,“ zamumlá Linn. „Aspoň už beru ty léky… ale co když nepomůžou? Ani jsem to nikomu neřekla… Jenom teď tobě.“

Else už neví, co říct. Mlčí tam – dvě ztracené duše – v monotónním hukotu velkých větráků.

* * *

Mike projde několika závěsy z igelitu do Vanovy místnosti, která by snad měla připomínat něco mezi kanceláří a vojenským velínem, ze všeho nejvíc však působí jako šedivé zaprášené skladiště, jemuž vévodí plynový kotel, z nějž vychází spleť trubek.

„Myslím, že tě Joan má opravdu ráda,“ řekne Vane a posadí se.

„Jasně.“

„Nemusela do toho zabřednout tak hluboko. Mohla se s tebou jen občas přátelsky bavit. To, že si s tebou něco začala, byla její volba.“

„Hm. Jo. Chtěls mi něco říct?“

V úkrytu rezistence je už několikátý den. Prý než se zjistí, jestli je bezpečné, aby šel zas domů, potažmo do práce. K čemu by rezistenci ale byl, kdyby na pracoviště už jít nemohl?

Možná ke spojení s Cererou… Pro Vana a ostatní bylo překvapením, že je někdo z trpasličí planety sleduje a že má stejný zájem jako oni, tedy rozkrýt tušenou špínu, a Mike usoudil, že celé to jejich překvapení je opravdu upřímné. Že o tomhle zájmu a vlastně i možné podpoře ze strany Země vůbec nevěděli a vše tu dělali doposud jen na vlastní pěst.

* * *

Else už delší dobu přemýšlí nad tím, kdy se Bramovy opice vrátí ze samotky, a tak prochází dlouhý seznam vězňů a s údivem si všímá, že na samotce je ze všech vězňů v dané chvíli skoro pětina. Spousta z nich za nejasné přečiny jako „všeobecné porušení kázně“. Else přepne zobrazení a všimne si, že totéž platí pro rozsudky, které jsou u vězňů vedeny a kvůli kterým ve vězení vlastně jsou. Velká část trestanců, snad i víc než půlka, je z kategorií „špionáž“, „sabotáž“, „prozrazení tajemství“ či „nekalá hospodářská soutěž“. Tyhle věci jsou trestné samozřejmě i na Zemi, avšak Else si umí představit, že obvinění z něčeho takového může být podstatně vágnější a otevřenější různým interpretacím, než když někdo kupříkladu krade, znásilňuje nebo vraždí.

Ospale mžourá na obrazovky s výstupem z kamer a částečně to vše pouští z hlavy, načež se jí do myšlenek znovu vkrádá Linn. Subtilní dívka si mne zarudlé oči a snaží se smířit s tím, s čím se smířit nejde, a Else je z toho pohledu tak nějak existenciálně na dně.

* * *

„Asi je ti jasné, co po tobě chceme,“ promluví konečně Vane a Mike se z úvah vrátí do současné chvíle. „Tedy, nejen my, ale hlavně to teď chtějí naši noví přátelé z Cerery.“

Mike sklouzne očima na šifrovací zařízení. A to doufal, že bude mít klid. Že to po něm převezmou. Jenže to bylo bláhové. Oni nemůžou do jeho práce, nemůžou mít přístupy k informacím, které má on.

„Miku, dobře tušíš, že se tu děje něco špatného. Možná to nějak souvisí s enceladitovým reziduem. Nebo tedy… určitě to s ním souvisí. S tím, co jsi objevil v té databázi… o tom už nemám pochyby. A dobře taky víš, že to bude něco většího než nějaká ututlaná diagnóza.“

Pokrčí rameny a připadá si zas jak před kostnatým mužem v bílé místnosti. Proč mu vlastně nedají všichni pokoj? Na druhou stranu, Vane dobře vytušil, na kterou strunu zahrát. Mike touží po odpovědích a zvědavost mu nedá spát.

„Potřebujem, abys nahrál ten nový software, co nám poslali z Cerery, na server. Musíš to udělat ze svého stanoviště… Program pak stáhne všechny tabulky a pošle je do cloudu.“

Mike cítí napětí. Co když jej teď objeví? Tohle není jen tak. Nicméně Vane už ho má v hrsti. Případ s Linn v něm zakořenil zlobu na systém a nakonec… nikam stejně nezapadl, žádné přátele a vazby si nevytvořil, s Quibem mluví jen o práci, s ostatními skoro vůbec. Na ničem, co obklopuje jeho přirozený svět, mu vlastně moc nezáleží, ale teď, přece jen, může udělat i něco dobrého.

Do místnosti vejde muž střední postavy, skoro ve všech ohledech vzhledově průměrný, s odrůstajícím ježkem a tmavýma očima. Je to Avry, muž, který se s Vanem dělí o velení v hnutí.

„Jdeš jako na zavolanou," ušklíbne se Vane a poklepe netrpělivě prsty do stolu.

* * *

Else protáčí mezi prsty propisku a nahlas zívá. Přivře oči. Když je zas otevře, lekne se na monitoru černé postavy, podivně se potácející jednou z chodeb. Klid, je to určitě Slit! Srovná se zas na židli, pohled pořád na postavě. Nemůže to být Slit… Šel jiný okruh. A vytáhlá silueta, trhavě kulhající podél stěn, mu určitě nepatří.

„Slite, někoho máme asi na třetím patře, v béčku, vlevo," hlásí do vysílačky.

Chvíli je mrtvé ticho, pak se kolega ozve.

„Já jsem u automatu."

Else intuitivně mrkne na příslušnou obrazovku a dovtípí se, že Slit zas dobýval z přístroje něco dobrého, zatímco vysílačka mu ležela na odpadkovém koši.

„Kdo to je, na tom třetím patře?"

„Nevím," odtuší Else, pohled zas na tmavém stínu. „Že by Kits?"

„Kits je v cele, kontroloval jsem ho."

Slit na obrazovce si viditelně povzdechne a nacpe sáček s tyčinkami do vnitřní kapsy kombinézy.

„Jdu tam," ozve se z vysílačky a nastane zas ticho.

Obě postavy jí brzo zmizí z obrazovek. Pak se menší robustní Slitova silueta objeví v temné chodbě, kterou před chvílí procházel vytáhlejší stín.

„Nikdo tu není. Beztak si tu něco zapomněl někdo z minulé šichty. Nechce se mi spouštět poplach."

„Jdu ti pomoct hledat," vstane Else a zavěsí vysílačku k boku.

Svižné kroky dozorcovských bot odměřují tempo, kterým Else prochází podél cel, kolem rohů a překonává schod za schodem, přičemž za každými dveřmi tuší spící nebo možná bdící přítomnost některého z vězňů.

„Kde jsi?" volá Slitovi, ale na druhém konci jen ticho a statické šumění.

* * *

Mike v úkrytu povstalců doslova vrazí do Ryla a po prvotním překvapení se oba muži rychle obejmou.

„Navigátoři létají hodně mimo Ganyméd," vysvětluje Ryle, když sedí za jedním z igelitů a pijí štiplavou pálenku. „Ví hodně o věcech, co ostatní třeba ne. Ví toho víc o enceladitu a dostávají se často na Callistó. Hodně lidí z naší centrály beze stopy zmizelo. Vážně. Prý dali výpověď, ale já jsem je nikdy nevystopoval. Že by dali výpověď a taky se odstěhovali? Nemyslím si."

Ryle zakroutí hlavou a se šklebem se napije, jako by zapíjel hořkost. Mike pohlédne do kouta malé místnosti, kde leží černý futrál na housle.

„Znal jsem Joan. Vždycky do všeho šťourala. Pak ji vyhodili a ona naštěstí našla Vana dřív, než by ji taky nechali zmizet. Začal jsem se tehdy o věci víc zajímat a Vana našel, ovšem zároveň jsem byl maximálně obezřetný, a tak jsem si své zaměstnání dokázal udržet."

„A co Mark?"

„Mark…" zakroutí hlavou. „Miluje to tu. Miluje Erech, miluje Ganyméd i Jupiter, miluje svou práci a neviděl by, že se něco děje, i kdyby mu to probíhalo před otevřenýma očima. Ani to nechce vidět. Je přece… se světem smířen."

Poslední dvě slova, parafrázi základní stoické zásady, řekne Ryle posměšně, avšak zároveň s jakousi hořkostí či snad dokonce závistí a Mike vycítí celé to dilema, kdy je Mark Rylův nejlepší přítel, za kterého by dal ruku do ohně, kvůli čemuž je nakonec vždy jaksi roztažen mezi dvěma světy a musí na jedné straně podkopávat to, co jeho přítel tak miluje, na straně druhé před Markem, nejlepším kolegou a přítelem, jenž mu plně věří, dělat, že se nic zvláštního neděje.

„Zkontaktujete Else?"

„Sledujeme ji," stroze odpoví Ryle. „Ale s ní je to těžší, však se na to zeptej Vana. Pracuje pro vězeňskou stráž, takže pro vojensko-policejní sekci, kterou mají prakticky bezprostředně pod palcem Lawovi lidi. Musíme k ní přistupovat obezřetně."

* * *

Else cítí nervozitu. Krátce se jí vybaví zážitek se zdrogovaným útočníkem, kterého kdysi střelila do hlavy, pocítí mráz běžící podél páteře a vzápětí pažbu pistole na gumové projektily v dlani. Vyráží.

„Slite?"

Vysílačka je hluchá. V chodbách je dokonalé ticho, do nějž, jak do chrámové svatyně, proniká zvuk podrážek a její zrychlený dech.

„No tak, Sli…"

Nedořekne, zavěsí rychle vysílačku a oběma dlaněmi sevře pažbu. Ze tmy se vyloupne vysoká postava, jež jde váhavě, jako by byla těžce raněna a vyčerpána, načež se v šerém světle nočního osvětlení objeví Bram, veškerou bojovnost vysátou z dříve pyšných očí, veškerou sílu zlomenou, v obličej vepsáno hrozné utrpení a prožitý strach. Vypadá jak nemrtvý, člověk navrácený silou vlastní nenávisti ze záhrobí.

„Zůstaň, kde stojíš!" zavelí Else.

„Zastřel mě," odpoví zkroucená ústa.

Bram neví, že jsou náboje gumové. To by mohla být výhoda. Avšak v současné situaci si Else uvědomí, že jej skoro spíš lituje.

„To nebude třeba. Jen v klidu stůj a dej ruce, ať na ně vidím!“

Bram se děsivě zašklebí.

„Ty o tom ani nevíš, co? O tom místě?“ zavrčí a skrz veškerou bolest mu v koutcích zacuká bizarní pobavení z ironie.

„Jakém místě?“

Bram neodpoví, jen nevěřícně zakroutí hlavou. Else, jež udělala pár kroků k němu, si všimne míst na jeho ruce, kde měl nejspíš napíchané kanyly, zatímco o něco výš svědčí táhlá podlitina silně utaženém obinadle.

„O jakém místě?“ zopakuje Else naléhavě, i když ji podvědomí varuje, že by měla spíš trvat na tom, ať zvedne ruce.

„Brame!“ zvolá Slit, který přiběhne z vedlejší chodby a vrhne se po trestanci, snad ve snaze ji chránit, ovšem v následném zápase jí pouze znemožní na Brama mířit.

Schová pistoli a jde pomoct se spoutáváním Brama, ten však v sobě vyvine náhle neskutečnou sílu, jaká se probouzí v zoufalých lidech při děsivém zápasu s bezprostřední smrtí, přetočí se, praští Slitovou hlavou o zeď, kousek se odplazí, pak zvedne a rozběhne chodbou. Gumová kulka jej zasáhne někam do lopatky, v bolesti se trochu shrbí, ale v náporu adrenalinu jej projektil nezastaví a Bram mizí na schodišti.

* * *

„Vůbec se mnou nemluvíš,“ vytkne Mikovi Joan, když jej na druhý den potká ve skrýši rezistence a odtáhne stranou. „Vyhýbáš se mi. Vím, že jsem ti lhala, ale… no, myslela jsem, žes pochopil proč.“

„Pochopil jsem to,“ broukne a podívá se bokem.

Tolik se mu po ní stýskalo, ale po pár sekundách s ní by byl nejradši někde jinde.

„Tak na co to melodrama. Můžem pokračovat dál. Když budeš dál dělat ublíženého, fajn. Ale pak už bude pozdě.“

Mike neodpoví. Chtěl by říct, že jí odpouští, že sám chce, aby mu odpustila, že chce pokračovat, avšak náhle to nejde přes jazyk.

„Tak si to rozmysli,“ povzdechne Joan rezignovaně a zmizí za závěsem z igelitu.

* * *

„Jsi v pořádku? Hej!“

Else mává Slitovi dlaní před prázdnýma očima, do kterých se jen pomalu vrací život.

„Kurvafix,“ kašle po chvilce a protírá si krev, která mu do očí crčí z hlavy.

„Máš rozbitou hlavu, možná otřes mozku.“

„Asi jo… Hajzl… Kde se tu vzal?“

„To kdybych věděla,“ povzdechne si Else ohledávajíc jeho temeno a přitom se jí vybaví věci, které říkal Bram. „Odněkud utekl, to je jasné.“

„Sakra… Poplach. Svolej poplach!“

„Jo…“

Else na vysílačce nahmátne nouzové tlačítko. Chodbami se ozve alarm.

„Centrálo, máme tady uprchlého vězně v chodbách a jednoho raněného.“

„Tady centrála,“ ozve se. „Vysíláme k vám jednotku.“

Brzy jsou z nižších pater slyšet kroky a pokřik.

„To nemůžou být oni. Ne tak rychle,“ mumlá Slit a mačká si na hlavě krví zmáčený cíp košile.

„Máte v prvním a druhém patře otevřené cely, víte o tom?“ ozve se zas centrála.

„A do prdele,“ nadzvedne se Slit. „Bram je u ovládacího panelu. Musel nějak obejít bezpečnostní systém.“

„Tak jdem pryč,“ rozhodne Else a pomůže mu na nohy.

První vězně potkají o patro níž v úzké uličce. Řada cel, kolem nichž křičící muži probíhají, je ještě zavřená. Zjevně zatím přišli jen na to, jak otevřít některé.

„Stát!“

Trojice čerstvě probuzených, ale přitom vyburcovaných vězňů, se rozběhne jejich směrem. Jeden se skácí po zásahu gumovým projektilem do čela, dalšího skolí zásah taserem a třetího přimáčkne ke zdi raněný Slit, jenž však vzápětí zavrávorá stranou. Else přiběhne, rukama obejme trestancův krk a s prudkým výskokem jej zasáhne kolenem na solar plexus.

Zvedne Slita a za chvíli jsou v dozorčí kukani, kde zamykají dveře, Slit se opírá v koutě a zvrací z nevolnosti, zatímco Else odemyká skříň s brokovnicemi a láduje do nich tlusté pryžové špalky křiklavě růžové barvy. Nasadí si masivní brýle z prototypického plastu a namíří na velké skleněné tabule, za nimiž je chodba.

„Musíš vydržet, za chvilku tu budou posily.“

Na ochranné plexisklo dopadnou první železné tyčky, kusy harampádí a další předměty. Za těmito dobyvateli se zuřivým výrazem čekají další muži s improvizovanými noži v pěstích. Do první díry ve skle vypálí Else ránu a trefí jednoho z útočníků těsně nad oko. Se strašným vytím se zhroutí k zemi, obličej zmazaný krví.

Díra ve skle je zas o něco zvětší.

„Zabijou nás,“ zamumlá Slit.

Else neodpoví, jen odhlédne od davu za sklem k obrazovkám, na nichž jsou částečně rozsvícené chodby, nyní hemžící hlavami vězňů.

Vypálí do díry další projektil a vyslechne si proud nadávek i výhružek. Kdesi v chumlu těl, vzadu, na rohu chodby je vidět Bram. Unaveně se opírá o zeď a očima plnýma nenávisti sleduje stále víc poničené sklo.

Tak pojď, pomyslí si Else, stiskne zuby a oči jako by jí potemněly.

* * *

Mike přichází na zasedání, kterému předsedá Avry. Podél plechového stolu sedí Joan, Ryle, Vane i další členové odporu, z nichž jménem zná ještě mladého Hueyho a ženu jménem Anne, která tehdy doprovázela Vana při setkání v obchoďáku.

„Data, která nám dodal Mike, potvrdila, co jsme dávno tušili," začne Avry do napjatého ticha. „V potravinářských a vodárenských zařízeních se potají zkoumají vzorky lidské tkáně. Některé patří pacientům převážně závodních lékařů a jsou odebrané při biopsiích, jiné neznámým subjektům, které, jak tušíme, se nachází ve vězeňském bloku C."

„Který bychom měli vzít útokem!" nadzvedne se Vane.

Avry zakroutí hlavou.

„Potřebujem ještě jednu věc."

Mike se na Avryho upřeně dívá s neblahým tušením, že danou věc bude opět obstarávat on.

„Pořád je tu šance, že si údaje vykládáme špatně. Šance, kterou nechci riskovat, mám-li zahájit útok, o jakém mluví Vane."

„Vykládáme si to zcela správně," mávne rukou Vane.

Avry po něm hněvivě blýskne očima.

„Podle mého mínění potřebujeme přímý důkaz. Vzorek té tkáně. Nebo na vlastní oči vidět jeden z těch subjektů."

„Do těch trezorů se nedostanu," ušklíbne se Mike. „To je konečná. Něco takového nejde provést nepozorovaně."

Ostatní tváře, známé i neznámé, se k němu otočí.

„Do trezorů možná ne," řekne Avry po krátké odmlce. „To by bylo snad příliš riskantní. Už vůbec se nikdo nevplíží do bloku C skrz vnitřek věznice. Je tu ale slabé místo, a to je převoz vzorků."

Mike s ostatními ani nedutají, když Avry vyvolá na holoprojektoru fotku věznice a ukáže prstem na dlouhou černou linii kontrastující s radiačními štíty v pozadí, která protíná roh snímku s robustním tělem bloku C.

„Úzkokolejka vedoucí z jednoho konce Žlutého náměstí až do bloku C. Údajně slouží k zásobování jídlem, olejem do strojoven, léky a tak dál, jenže v tom případě nechápu, proč je na jejím konci ve městě stanice s tak velkou policejní posádkou. Navíc se samými důstojníky s vyšší prověrkou. Řekl bych, že k tomu jídlu a oleji čas od času něco přibude. Nebo spíš někdo...“

Po posledním slově by se dalo ticho krájet.

„Jiná cesta do bloku C stejně není, leda z bloku B, ale hádám, že tamtudy by nechtěli dopravovat tenhle utajený náklad.“

„Chceš přepadnout tu úzkokolejku?“ nadnese Vane, teď už smířlivějším tónem, neboť plán se mu zjevně zamlouvá.

„Chci vyřadit z provozu mechanismus vrat, kterými vjíždí dovnitř, hned poté, co se otevřou a ona tam vjede. Huey našel způsob, jak obejít bezpečnostní systémy, a tak ujít pozornosti. Můžem se dovnitř vplížit, zjistit, co převážejí, získat tu tkáň, možná přímo vidět, co se tam děje. Než pojedou zpátky, což, jak jsme vypozorovali, je asi po hodině, stihneme se dostat ven a vrata necháme zas zavřít.“

„Neměl by to být problém,“ ozve se zmíněný Huey. „Obvod dokážeme napíchnout z jednoho z těch panelů, co jsou na vnějším obvodu zdi. Pak tam jsou jen kamery, ty dáme do smyčky, a čidla polohy dveří, ta na chvíli přepojíme do kříže, takže budou ukazovat opačný stav. Teď po té vzpouře změnili některá bezpečnostní opatření, avšak tady by to mělo být podle našich zdrojů pořád stejné.“

Po zmínce vzpoury to v místnosti tlumeně zahučí.

„Proč to tam nehlídají?“ zeptá se Joan, Mike na ní na chvíli spočine pohledem a její hlas mu jak smutné echo doznívá v hlavě.

„No, je to osm a půl metru nad zemí, asi nečekají, že tam někdo vyšplhá. Což je přesně to, co uděláme.“

Vane nervózně ťuká prsty do stolu. Je na něm vidět, že by chtěl něco namítnout, možná by to chtěl smést ze stolu a navrhnout rovnou svolání dalších buněk odporu a frontální útok. Ale neřekne nic, s plánem nejspíš souhlasí.

„Tak fajn,“ vydechne Avry, jako by ticho z Vanovy strany znamenalo všeobecný souhlas. „Naší přátelé z jiných skrýší čekají na znamení. To jim dáme, až dneska večer zjistíme, co se v bloku C děje. A pak… no, pak to bude velké.“

*** * ***

Jeden z vězňů, vysoký, silný a vypracovaný, se pustí požární sekerou do bezpečnostního skla, sotva se však ostří poprvé zakousne, muž je zasažen gumovým projektilem od Else a dalšími několika od přibíhající jednotky z vězeňské centrály. Těžkooděnci se staví do formace se štíty, elektrickými obušky udílí rány a do chumlu střílí další projektily. Někde mezi strážnými má Else

pocit, že vidí Jacka, jenž jí věnuje delší pohled, ale pak zmizí mezi štíty, a to už jeden z mužů hází mezi vzbouřence slzný granát, zatímco zdravotník pokleká ke Slitovi.

„Bram mu praštil hlavou o zeď, asi má otřes mozku," líčí Else.

„Vy jste v pořádku?"

Kývne hlavou a naláduje brokovnici.

„Můžu pomoct?"

„Už to zvládnem."

Boje se přenesou do chodeb a Else nakonec se zdravotníkem, Slitem a dalším mužem zůstane sama, pohled odevzdaně upřený na obrazovky. Na většině z nich se bojuje, na některých je klid a na jedné jsou jen vězni, odehrává se však mezi nimi nějaký rozruch.

„Lars," odtuší Else pro sebe, když se nakloní až k obrazovce a s hrůzou si uvědomí, že muže, který předvídal, že rozmluvy s Else my vynesou od spoluvězňů lynč, se opravdu chystají oběsit na svázaných prostěradlech.

„To je v prádelně! Musíte mu pomoct!" vyhrkne na muže, který zůstal s nimi, avšak ten dál opakuje fráze o tom, že je vše pod kontrolou, z čehož v Else vzkypí žluč, popadne zas brokovnici a vyrazí do chodeb, z nichž jsou slyšet zvuky boje a křiku.

V jedné z chodeb spatří Jack utíkající Else, vykřikne krátké „hej", odtrhne se od jednotky a běží za ní. Dostihne ji zrovna v chodbě u prádelny.

„Nemůžeš…"

„Na tohle není čas," skočí mu do řeči. „Musíme zachránit Larse. A to rychle."

„Sakra," vydechne Jack a Else je tiše vděčná, že se v sekundě rozhodl spolupracovat.

„Dej mi ten omračující."

Odepne od opasku černý váleček a hodí jej Else.

„Pak tam hoď ten slzný."

V rychlosti naznačí Jackovi, jak co nejlépe ve dvou vniknout do místnosti. Popíše, kde by se měli nacházet vězni, jak je viděla předtím na obrazovce. Natáhne kapesník přes pusu a stiskne na boku brýlí tlačítko, po kterém se hermeticky přisají k očím. Jack si zapne obličejovou masku.

„Můžou už stát jinde…" zahuhlá zpod chrániče na ústech.

„To můžou. Co nadělám… Tak, raz, dva, tři…"

Škvírou hodí omračující i slzný granát. Počkají na ránu. Rychle vklouznou dovnitř. Jack se snaží pokrýt celý prostor a krýt Else. Není na podobné akce cvičený. Ji chrání kapesník před dráždivým plynem jen částečně. Granáty jim každopádně daly dostatečnou výhodu, aby stihli několik vězňů udržet od těla puškami a s Larsem, stále se smyčkou kolem krku, mohli utéct druhým vchodem. Else má pocit, že kdesi v místnosti viděla Brama.

„Kurva, kurva," kašle venku Jack a Else si teprve všimne, že má na kraji bundy velké místo zmáčené od krve. „Bodli mě."

Else do madel na dveřích strčí mop i smeták, které stály v úklidovém koutu za prádelnou, podívá se rychle na druhý konec chodby, kde je zatím klid, rychle se rozhlédne a papírovou utěrkou ze zásobníku visícího hned nad kýblem, z nějž vzala mop, začne utírat Larsovy oči zasažené plynem.

„Teče to moc?" odhlédne k Jackovi.

„Jak z vola. Snad to bude dobré… Sakra. Sjelo to po žebrech."

S těmi slovy si odepne masku a zatne zuby bolestí. Else sundá kapesník, otřepe jej a podá Jackovi, který s ním stiskne ránu.

„Musíme jít," rozkáže pak a podepře Larse, který je pořád v šoku z granátů.

Kulhavým krokem projdou chodbou a nenápadně pak přes širší halu, na jejímž konci je větší skupina vězňů s noži. Dostávají se až do malé tělocvičny, kde se před pár týdny odehrála rvačka s Bramem. Else z automatu na vodu vyloví láhev a dá ji Larsovi na proplachování očí. Trojice se skryje v koutu místnosti, ve stínu tribun.

„Mám pocit, že už to končí," usoudí Jack po chvilce naslouchání.

Else zvedne hlavu. Opravdu, v chodbách je už ticho. Vetře se jí do mysli otázka: co dál? Nedovede si představit, že se ráno zas otevřou cely a vězni budou bloumat po chodbách a život půjde dál.

„Myslel jsem, že tam umřu," ozve se Lars, oči zrůžovělé podrážděním.

„Mrzí mě, že to je nejspíš moje chyba," povzdechne si Else.

„No, tím, jak jsme se bavili, jsem si popularitu zrovna nezískal, ale nebyl jsem oblíbený ani předtím."

Jack tiskne zuby, půlku bundy už komplet od krve, zatímco nevěřícně kouká, jak se Else osobním tónem baví s vězněm.

„Měli bychom vyrazit, než tu vykrvácíš," navrhne Else. „Už je ticho."

Zvednou se a urazí pár pomalých kroků, když se rozrazí dveře a do místnosti vtrhne Bram s ještě jedním chlápkem. Druhý muž, kovovou trubku v ruce, je od pasu nahoru nahý a umazaný krví, v obličeji výraz žízně po dalším násilí. Bramovi planou oči pomstou, přitom se sotva drží na nohou.

„Ty…" odtuší Bram skoro nehlasně, když spatří Else, mířící na něj puškou.

Druhý muž bez řečí vyrazí se zdviženou trubkou. Poslední gumový projektil ve zbrani jej na chvíli srazí na kolena, ale pak zas útočí s ještě větší zuřivostí. Else puškou vykryje ránu vedenou shora a odzbrojí útočníka, sama přitom však přijde o zbraň. Chce tasit taser, jenže muž je rychlejší a strhne ji na zem, kde zprvu v zápase vítězí díky větší váze a síle, než se jí podaří mu

odtlačit bradu a dostat své koleno mezi sebe a něj. Nakonec mu uvězní ruku mezi stehny, s botami na jeho hrudi, propne se stranou a vyhodí mu rameno.

Překulí se, zvedne a vykrývá zbrklý Bramův útok.

„Co jsem ti minule slíbila?“ sykne, když uhne další naslepo vedené ráně plné nenávisti.

A přece, navzdory té hlášce, jej náhle trochu zalituje. Co se s ním vlastně dělo? Čím si prošel?

Sápe se jí po vlasech a obličeji, snaží se ji střídavě bít pěstmi a škrtit. Else mu zasadí ránu na nos a pak na bradu, uhne do boku, dostane se mu do zad a zasáhne jej do ledvin. Bram se, paralyzovaný a neschopen hlesnutí, kácí k zemi jak flák syrového masa.

„Sakra, jsi dobrá,“ procedí Jack, který už příliš zeslábl ze ztráty krve, tak jen sedí na lavičce, zatímco mu Lars tiskne ránu a mluví na něj, aby neztratil vědomí.

„Pojď, najdeme zdravotníka,“ přibíhá Else a celá trojice se vydává z tělocvičny do chodeb.

Ty jsou již prázdné a o bojích svědčí jen převrácené koše, povalující se improvizované nože a bodla, tyčky a obušky. Všude střepy a prach. Ve velkém atriu klečí několik vězňů, zatímco na ně strážní míří puškami, jiní už jsou uklizeni do cel.

Zdá se, že nakonec život opravdu půjde dál.

VII. Tajemství

Else neví, jak dopadl Bram. Předpokládá, že skončil někde na ošetřovně, patrně v jiném bloku. Tuší taky, že jako strůjce vzpoury by měl jít zase zpátky na samotku, ale nenajde o něm nakonec ani žádný záznam v katalogu vězňů. Poslední vstup u jeho jména je i po řadě týdnů jen ten, že byl ošetřen. Nic víc. A tak si Else doma hraje se strakou, nechá si klovat zrníčka z dlaně, což podivně šimrá. Sleduje, jak opeřenec ničí další a další její věci, zatímco si říká, jestli Bram neskončil zas na tom místě, které jej tak změnilo, a jestli je pro něj z toho místa ještě vůbec návratu.

Lars je, nejspíš na četné přímluvy ze strany Else, umístěn do prostorné cely, ve které dřív přebýval nějaký VIP vězeň. Nesmí nikam chodit, ovšem Else je vnitřně vděčná za to, že tak, jako spousta ostatních, neskončil na jedné z těch samotek, které se nacházejí kdo ví kde, snad v nepřístupném bloku C.

* * *

„Zkus třeba tohle," řekne Else, když se otočí od bytelného plexiskla, ze kterým svítí město Erech, a podá Larsovi dávkovací krabičku s léky proti úzkosti, které brala už při cestě vesmírnou prázdnotou. „Já už je neberu… Na Zemi se volně prodávají a kosmonauti je fasují ve velkém. Každopádně, přijde mi, že to občas i zabere."

„Kosmonautské prášky," zasměje se Lars. „Teda… Dík. Snad mě to nesloží."

Nechtějí o tom příliš mluvit, ale od málem vydařeného pokusu o jeho popravu trpí Lars úzkostí a paranoiou. Na druhou stranu, pomyslí si Else, to tady skoro každý.

„Asi bychom se neměli tolik bavit."

„Asi ne," zopakuje ona a vykročí blíž k Larsovi.

„Ty chodíš pořád za mnou," ušklíbne se on a natáhne se zas na posteli.

Else už nic neodpoví. Sama neví, co ji za Larsem pořád táhne, proč jej navštěvuje, proč se s ním zastavuje na kus řeči, kdykoliv je to možné. Snad k němu po všech těch událostech cítí zodpovědnost. Možná míří jak můra ke světlu za tajemnem, které v něm vidí, a za odpověďmi, jež, zdá se, nosí v hlavě.

„Zvážilas znovu mou nabídku?"

Naštvaně stiskne zuby. To opravdu stále věří, že ji přemluví? Vykazuje snad její chování nějakým způsobem, že by začínala být nalomena a že se jeho šance zvyšují?

„Nemůžu ti pomoct utéct, sakra!"

Vysloví to nečekaně vztekle. Lars po ní koukne, pokrčí rameny a kouká zas do stropu. Else napadne, že za ním možná chodí, protože atmosféra ve zbytku věznice je hluboko pod bodem mrazu. Cely jsou zavřené celé dny a trestanci se do společných prostor či na jídlo pouští jen po malých skupinkách s neustálým dozorem. Jedna noc… A jak se vše změnilo.

Else energicky vykročí k Larsovi.

„Zachránila jsem ti život! Myslím, že mi nějaké odpovědi dlužíš.“

„No, dobře,“ posadí se zas Lars a uvolní místo, aby si mohla sednout vedle. „Ale nejdřív mi zodpovíš jednu otázku ty, ano?“

„Hm.“

„Proč tě to všechno vlastně tolik zajímá?“

Else neumí odpovědět. Zamyšleně se protáhne.

„Možná… že jsem tu nová. Tak mě zajímají věci, kterým nerozumím. Taky…“

Na chvilku se odmlčí a pak promluví překotně, jako by ta slova příliš dlouho dusila v sobě.

„No, taky mi přijde divné, proč tolik vězňů sedí za věci jako špionáž, sabotáž a tak. A co se dělo s Bramem? Co s ním kdo dělal? Vždyť ty jeho oči… nemůžu je dostat z hlavy.“

„Odkud myslíš, že přišel?“ řekne Lars pomalu a Else si všimne, že mírně pozvedl ruku, jako by se jí chtěl konejšivě dotknout, ale pak si to rozmyslel a zas ji spustil.

„Myslím, že z bloku C. Co se v tom bloku děje?“

„No, právě,“ zvýší Lars hlas. „Všechno se to tam sbíhá. Hele, chci, abys mi něco sehnala…“

„Tak to ne! Už dost her. Teď jsi slíbil, že mi něco řekneš.“

Místo odpovědi napíše na kus papíru devítimístný kód a podá jí ho.

„To je od mého bytu, adresu si najdeš v databázi. Určitě tam všechno přehrabali, nicméně snad se jim nechtělo rozmontovávat klimatizaci, do které jsem schovával svůj tablet.“

Odmlčí se, zřejmě si v hlavě znovu připomíná vlastní byt, v němž dlouho nebyl.

„Nemyslím za mřížku, ale až do toho velkého výměníku vzduchu.“

„Takže chceš ten tablet?“

Kývne hlavou.

„To není tak těžké, ne?“ dodá pak, zatímco Else zachmuřeně kouká stranou. „Nikdo nebude vědět, čí ten tablet je. Vypadá docela normálně. Klidně ho můžeš používat. No, a až se s ním jednou za mnou stavíš, ukážu ti na něm, co vím. Možná pak změníš názor i na…“

„Dost,“ zarazí ho Else a chvíli váhá. „Dobře, tablet. Nic víc. Teda, jestli tam bude.“

„Snad… Budeš ten výměník muset rozšroubovat. Určitě někde ve stole najdeš křížové šroubováky i nějaké imbusy. Hned poznáš, které to jsou, protože jsem to rozebíral a dával zas dohromady docela často, tak tam budou ležet… po ruce.“

Touha se něco dovědět je náhle silnější než strach ze ztráty práce či z toho, že by za mřížemi dokonce mohla sama skončit. Vlastně si pohrává i s myšlenkou, že by ji zavřeli a odvedli na stejné místo, ze kterého přišel Bram. Tolik touží vidět, co se tam asi může dít.

* * *

V Larsově malé garsonce, v bytovém domě z kovu a plastu, který leží v Adadově čtvrti, je zatuchlá atmosféra. Else brzy pochopí, že v něm Lars buď nežil pravidelně, nebo ne dlouhou dobu. Napadne ji, že významný vědecký pracovník zkoumající přímo automaty z Enceladu, ten si musel žít dobře. Nejspíš v nějakém apartmánu, třeba v Mardukově čtvrti, která, rozkládající se za Ninurtovou a Modrým náměstím, je plná rozložitých staveb, ozářených jasnou oranží mnoha noblesních lamp. Žil bez pochyb mezi smetánkou, ale zároveň zabředával stále hlouběji do prohnilého podhoubí systému, a to jej stahovalo stále níž, až nakonec byl na výstavních třídách jak pod světly reflektorů a nakonec bylo bezpečnější uchýlit se do temného kutlochu ve zcela zapomenuté ulici.

V prvním šuplíku odhrne papíry a vytáhne dva šroubováky, kterými začne uvolňovat první šrouby. Některé věci v bytě jsou až příliš dokonale uklizené na osamělého muže posedlého vědou a rozkrýváním špinavých tajemství. Jestli tu někdo něco hledal, uklidil to posléze až příliš pečlivě. Po dobrých dvaceti minutách konečně vytáhne zažloutlou obálku, z níž nechá do dlaně vypadnout menší tablet. Na chvíli se přikrčí do stínu, když se z chodby ozvou kroky. Zaváhá, jestli za sebou zavřela dveře.

„Je tu někdo?“ ozve se z předsíně ženský hlas.

Takže dveře nezavřela…

„Larsi?“

Hlas zazněl nejistě, váhavě, možná trochu překvapeně. Zpoza rohu se ozvou lehké kroky. Proč to dotyčná nevzdá? Co teď? Mohla by vyprávět, že je jeho příbuzná, expřítelkyně, cokoliv. Ale, co když ta osoba Larse dobře zná?

„Haló?“ ozve se zas a Else si s náhlým zamrazením v zátylku uvědomí, že jí je hlas povědomý.

Hlas za chvilku promluví sám k sobě, jako by se žena nahlas o něčem uvažovala. Pak je slyšet, že pomalu vycouvá z předsíně a pokračuje dál domem.

Správná volba, pomyslí si Else. Určitě by nechtěla narazit kupříkladu na Lawovy tajné, jak tu něco hledají. Dojde potichu ke dveřím, zavře je, rychle smontuje klimatizaci a plíživě se chodbami bytové jednotky vydá pryč. Než zrychlí krok, podívá se v přízemí na schránky a potvrdí rychle svou teorii. Bydlí tu Linn. A zná se s Larsem. Takže proto to váhání, když jej oslovila jménem. Dobře věděla, že tam nemohl být, že je stále ve své cele, ale přesto jí to přišlo na jazyk a bez rozmýšlení to vyslovila. Možná, že právě v tu chvíli si uvědomila, že to přece logicky nemůže být on a že to tím pádem je někdo jiný, z čehož jí snad přeběhl mráz po zádech, a proto ve výsledku vycouvala.

* * *

„Léčba jde dobře, teda myslím," řekne Linn a potáhne poprvé z cigarety. „Prý mi to přidá dost času. Možná pár měsíců, třeba dokonce let… Ale stejně. Mám pocit, že mi moc nezbývá. Cítím to… Víš, jaké to je? Když ten konec vidíš jako by jasně před sebou… jak nějakou cílovou pásku?"

„Třeba najdou lék," navrhne Else a sklouzne očima k hrozivému obrysu bloku C.

„Nevím, no. Snad," zamumlá Linn a oklepe cigaretu. „Ten život v nejistotě je ale strašný. Přitom nic necítím. Žádné bolesti. Chápeš to? Je to divná představa, že bych měla umřít."

Při posledním slově se kuchařka zachvěje a přitáhne si víc kombinézu hozenou ležérně přes bílou zástěru. Else nedokáže zavést rozhovor jakýmkoliv směrem, z něhož by získala nějaké informace, tak se ji snaží jen kamarádsky podpořit.

* * *

Else zaskočí zpráva, že se Lars pokusil o útěk a skončil na samotce v bloku C.

„Přitom měl takové výsady… oddělený velký pokoj. Sakra, co by za to někteří dali," uvažuje nahlas Slit a loví ze sáčku brambůrky, zatímco Else sedí v křesle, třeští jí hlava a nemůže se zbavit pocitu, že za tohle všechno může ona sama.

„Jak chtěl utéct?" zeptá se a vlastní hlas jí zní jak cizí.

„Ta nová kuchařka, jak se to jen…"

„Linn."

„Jo, ta. No, poslala mu s jídlem plazmový nůž. Snad ho chtěl použít na plexisklo, nevím. Na všechno se přišlo, ale ta kuchařka stihla zdrhnout."

„Fakt?" vydechne Else, srdce bušící, jako by chtělo vyskočit z hrudi.

Slit pokrčí rameny.

„Určitě ji chytnou. Tady není moc kam utéct, že."

„Do bloku C…" zašeptá Else pro sebe, když je konečně sama.

Myšlenky jí horečně pádí jedna přes druhou. Co se tam s Larsem bude dít? Mohla by mu nějak pomoct? A co Linn? Skrývá se někde i s rodinou?

* * *

K smrti vystrašeny Mike se malou skupinkou tísní při úpatí tmavého vězeňského kolosu.

Huey svižně demontuje velký panel a hledá správný obvod, k němuž připojuje tablet. Vane pomáhá útlé, atleticky stavěné Anne do lezeckých popruhů. Zpod černé přilby se jí po zádech vine dlouhý cop, který mírně poskakuje, když se začne rozcvičovat a nanášet magnézium na dlaně.

„Ještě kameru…" sykne Vane, upevní jí malou krabičku na přilbu a vyzkouší přímý přenos na svém tabletu. „Tak fajn."

„Podrž mi tohle," ukáže Huey na změť drátů.

Mike stáhne nepotřebné dráty plastovým kroužkem, ať se nepletou, a připraví se, na Hueyho instrukci, specifickou linku přepojit na jejich obvod.

„Na každý pád," hlesne Vane, podá Anne malou pistoli v koženém pouzdře a povzbudivě ji chytí za rameno. „Snad ji nebudeš potřebovat."

Dívka kývne hlavou, a to už Vane ukáže směrem, kde se po nadzemní kolejnici k vězeňskému celku šine malá silueta dopravního vagónu.

„Pozor…"

Vane ani nemusí nic říkat. Všichni se instinktivně přitlačí hlouběji do stínů a k zemi. Vagón je už minul a polyká jej vysoko umístěná brána do budovy.

„Ať to vyjde," zašeptá Huey, přepne kamery na smyčku, vyřadí bezpečnostní okruh a odstaví systém zavírání dveří.

„Kontroluj ten poplach a kameru, já dám bacha na dveře," ukáže Mikovi a ten tiše kývne, oči upřené na Vana mířícího vzhůru harpunou, z níž se syknutím vyletí vzhůru ocelová kotva.

„Můžeš," řekne Vane, když ze všech sil za lanko zatahá. „Drž se."

Poslední slova vyřkne skoro láskyplně, ale to už Anne mizí nad jejich hlavami a Mike odvrací pohled k Vanovu tabletu, kde je vidět, jak se lezkyně za chvilku plíží skrz otevřená vrata.

„Jsem nahoře," ozve se skoro zbytečně z vysílačky a Vane odpoví pár úsečnými, ovšem povzbudivými slovy. „Dobře, nikdo tu není."

Muži dole ani nedutají a napjaté ticho přerušuje jen Annin zrychlený dech z vysílačky. Na obrazovce vidí pohled do malého skladiště, kde je odstavený šedý vagón. Anne do něj nahlédne, avšak je prakticky prázdný.

„Nic," sykne do vysílačky a pokračuje dál.

„Co to je?" potichu zakleje Mike a Annin dech se citelně zrychlí.

Na obrazovce je vidět, jak na druhém konci v šeru tonoucí chodby napůl vedou a napůl vlečou dva muži zjevně omámenou osobu s pytlem na hlavě. Osoba se na chvíli probere, začne s muži zápolit, ale je přemožena a injekcí zklidněna.

„Dávej pozor," řekne Vane starostlivě, když muži zmizí a Anne se plíží jejich směrem.

Ze země zvedne malý předmět a ukáže ho na kameru.

„Prázdná nádobka, asi na léky."

„To je dávkovač do stavu beztíže," zašeptá Mike. „Mám podobný, ještě ze Země."

Chvíli se zarazí nad slovy, která vyřkl; cítí, že by z nich měl dojít k dalšímu logickému kroku, ale nakonec zkratkovitě usoudí, že se na Ganymédu asi vydávají podobné dávkovače. Není si

konec konců ani jist, jestli je to fakt ten stejný a ten svůj už dávno zahodil, když z místní lékárny dostal tablety v krabičkách.

Anne se vyhne místnosti, z níž se ozývají zvuky, a konečně dorazí do malého prostoru, kde na pásovém přepravníku čekají šedé boxy, označené různými symboly.

„To bude ono," naskočí Mike vzrušeně. „Ty symboly… Značí lidskou tkáň."

Anne začne páčit jeden z boxů, v tu chvíli se však za jejich zády objeví na chvíli světlo a ke skupince přibíhá Ryle, který hlídal o něco výše a blíž příjezdové cestě.

„Někdo sem jde," sykne udýchaně.

„Odkud?" otočí se Vane a Ryle ukáže rukou.

„Támhle… Svítil na mě baterkou."

„Sakra," zakleje Vane a otočí se k tabletu. „Anne, musíš rychle ven. Hned! Někdo nás viděl."

Anne utrousí nadávku, konečně vylomí zámek a vytáhne štíhlý tubus s buněčnými vzorky, který upevní k opasku. Jakž takž se dostane zas do chodeb, když se jí za zády ozvou lidské hlasy a chůze těžkých bot.

„Fajn, jsem venku," hlásí za chvilku, když projde dveřmi a začne se spouštět po laně.

Huey nechá dveře zavřít. Jakmile je Anne dole, Vane tlačítkem zatahuje hroty kotvy, takže mu padá do náruče. Mike s Hueym vrací systémy do původního stavu, narychlo vrací panel na původní místo, připevňují čtyřmi šroubky a plíží se pryč.

To už jsou nicméně slyšet kroky a za chvíli je ve tmě vidět i reliéf lidské postavy, který ztuhne, pohled upřený na stíny, do nichž se zas přitiskli, pak se otočí a zmizí pryč.

„Jdem, za chvilku spustí poplach," řekne Vane věcně a všichni vyrazí k místu, kde předtím překonali vnější zeď a ještě večer, když všichni ve vášnivém nadšení z toho, že vyvázli, pijí nechutnou pálenku, nemůže Mike stále uvěřit, že ta akce, jež probíhala jako by ve snu, se opravdu vydařila.

„Bezpečně teď víme, že v tubusu se nacházel přinejmenším jeden vzorek tkáně člověka, který nám zmizel beze stopy," shrne Avry, když se vrátí z laboratoře, a ta slova zní jako pochvala mířená na Vana i ostatní.

„No, tak fajn," zvedne se ze země Vane. „Kdy teda začne ten velký plán? Kdy… zaútočíme?"

A Mike, který má těžkou hlavu z prožitého napětí a jazyk zcepenělý silným destilátem, si povzdechne, pohlédne na Anne, která se opírá o Vana jedním ramenem, na Hueyho, který napůl klimbá, na vždy tak ustaraného Ryla s hluboko usazenýma očima a vposled na Joan, která zachmuřeně sedí u dveří a občas na něj pohlédne.

Teď už není návratu a kdo ví, kam vede cesta, jež se vine před ním.

Ale aspoň je to cesta a on po ní jde kupředu a netočí se v malém kruhu sebelítosti jako tak dlouhý čas předtím. Nakonec alespoň to, spolu s myšlenkou na nemocnou Linn, pro kterou doufá ve zjednání jakési spravedlnosti či alespoň pomsty, jej vnitřně naplňuje a těší.

A též to, jak dlouho nepřišla spánková paralýza a jak dlouho nemyslel na hořící lidi.

Vlastně jej náhle, z hloubi celé své osoby, těší alespoň prostý fakt, že žije, že se v jeho světě začalo něco dít.

A že je u toho.

VIII. Oheň

Když se Else k večeru vrací z práce, zaujme ji proti temnému nebi, plnému antiradiačních štítů, silueta zásobovacího vagónu přijíždějícího po nadzemní dráze k bloku C. Jak ve snu se rozhlédne kolem, sejde z hlavní cesty vedoucí k vrátnici a vydá se obezřetně k úpatí budovy. Udělá pár kroků směrem k místu, kde se nad zemi ztratí vagón v otevřených vratech, když se náhle zastaví, protože ji instinkty varují, že asi není vše, jak by mělo být.

„Vrata se nezavírají," odtuší její rty a pak sebou cukne, jak vidí do otevřeného prostoru vylézat stín lidské postavy.

Oči to vidí, ale mozek se zdráhá uvěřit. Někdo se zrovna vkrádá do bloku C! Else za udělá krok, když vtom, kousek od ní, doposud nespatřen, se odlepí od země stín.

Copak tu nejsou kamery?

Else urazí ještě pár metrů, když ji zastaví vibrující mobil. Zatraceně, Jack volá. Určitě chce zas někam vyrazit. Chce típnout volání, jenže nechtěně na telefonu zapne svítilnu. Na okamžik vidí osvětlená záda utíkajícího muže, pak světlo hned vypne a všimne si, že se při úpatí budovy setkal s dalšími obrysy lidských postav. Jako robot, který koná podle původního programu, udělá ještě pár kroků, až je od všech postav co by kamenem dohodil a je skoro jisté, že ji vidí. Prudce se otočí a s vědomím, že s celou událostí nechce mít nic společného, se vydá zpátky k cestě a rázně pryč.

„Jste v pořádku?" ptá se muž na vrátnici. „Jako byste viděla ducha."

„Sakra dlouhá směna," povzdechne si ona, nuceně se zasměje a vyrazí na tramvaj.

* * *

O víkendu Else zase vyrazí k bytovému domu Larse a Linn, cestou v ní však roste podivný pocit, až si je nakonec stoprocentně jistá, že je sledována. V zapadlé uličce svižnou chůzí, aby to vypadalo, že ujde ještě hodně metrů, zabočí ostře za roh, avšak tam hned zastaví, počká pár vteřin a podrazí nohy pospíchající útlé brunetě, se silným copem, poskakujícím na zádech.

Klekne a zlehka přitiskne koleno ženě ke krku. Netlačí moc, ale ležící sledovatelce musí být jasné, že by stačilo malé přimáčknutí a bylo by s ní zle.

„Proč mě sleduješ? Odpovídej rychle."

„Nevím, o čem mluvíš…"

Koleno klesne o centák dolů. Ležící žena zrudne.

„Tak proč?"

„A proč ty pátráš po všech těch věcech?" odpoví v rychlosti, oči rozšířené strachem.

„Co všechno víte?"

„Víme, co tě zajímá. A možná máme odpovědi."

Else se zvedne a pomůže ženě vstát.

„Ty nejsi od policie," konstatuje. „Ke komu teda patříš?"

„Nemůžu ti to ještě říct," zamumlá žena, ohmatávajíc si krk. „Nevím, jestli ti můžeme věřit. Ještě ne…"

„Teď jsi slibovala odpovědi," vykročí Else, hrozbu v očích a zaťatých pěstech.

„Dobře," zvedne žena ruce v obraně. „Hele. Kam máš namířeno? Do Larsova bytu, ne? Možná tam ty odpovědi najdem spolu."

Else zaváhá. Možná se unáhlila. Co když přece jen je od policie? Nebo prostě tajná od Lawa? Ale to je jedno, zvědavost je silnější.

„Jsem Anne," natáhne žena ruku a Else ji se zamračeným výrazem stiskne.

„Else, ale to už asi víš."

Vyrazí volným krokem k domu.

„Jak dlouho mě sledujete?"

„Dlouho," řekne Anne a Else stiskne zuby zlostí.

„Není přímo s námi, nicméně pomohli jsme jí ukrýt se v bezpečí. I s rodinou."

Minou dva muže na schodech a pak malou holčičku, než stanou před Linniným bytem.

„Uvnitř jsou kamery," zašeptá Anne. „Rozmístili je tam, když to prohledali. A stejně tam už není nic, co by nás mohlo zajímat."

Else zatrne. Co když v Larsově bytě udělali totéž? Anne vytuší, co se Else honí hlavou, a pospíší si s odpovědí.

„Jo, i u Larse byly kamery, ale ty se nám už dávno povedlo přeprogramovat, když jsme tam několikrát potřebovali jít."

„Nehledali jste tam tohle?" vytáhne Else z kapsy tablet a Anne náhle zastaví.

„Takže o to šlo? Poslal tě pro něj?"

Z toho, jak nadšeně na tablet pohlédla, Else vytuší, že jej skutečně hledali. A ani je nenapadlo rozmontovat výměník vzduchu. Vejdou do Larsova bytu a Anne po chvilce sundá plachtu z velkého zařízení.

„Potřebujeme najít nějaké Larsovo DNA," vyřkne prostě.

„K čemu?"

„Tohle je biotiskárna. Umí napodobit i lidskou tkáň, tedy, až na výjimky, například mozek s tím udělat nejde," vysvětluje Anne a zapíná přístroj. „Je to docela vzácná věc, většinou je mají jen v laboratořích. Kdo ví, k čemu to měl Lars."

„Tak třeba tenhle?“ najde po chvilce Else vlas.

„Ukaž. Ne, ten bude od Linn,“ řekne, jako by šlo o hotovou věc.

Else si ho prohlédne. Je opravdu moc světlý. Takových vlasů najde po chvilce víc.

„Oni dva spolu…“ začne a Anne jen kývne hlavou.

„Byla to láska jeho života, řekla bych. Nejspíš se pořád vídali, i když tu o patro níž bydlela s manželem a synem.“

Anne už téma asi nechce rozvíjet, ale je ve vzduchu cítit, že by Else chtěla vědět víc, tak si povzdechne a zase naváže.

„Říkal ti Lars, co dělal, než ho vyhodili?“

„Jo.“

„No, tak jednou měl tu nehodu s automatem. Dostal se do kontaktu se skoro čistým enceladitem. Dotkl se ho nechtěně vlastní rukou. Možná právě od toho, co pak zažil, od těch týdnů, co strávil v nočních můrách, a kdy málem, připoutaný v řemenech, zemřel, začal zkoumat vše víc do hloubky a hlavně zkoumal i to, co někdo nechtěl, aby zkoumal. Každopádně, v té nemocnici se seznámil s Linn, která tam tehdy dělala v bufetu.“

„Aha,“ hlesne Else, zatímco namátkou otevírá šuplíky a pak prochází skříň.

„Měli krátký románek a mysleli, že tehdy skončil. Ale… když potom přišel o práci a když po něm začali jít, potřeboval se někam uklidit. Ozval se Linn, která se čirou náhodou ze své menší garsonky stěhovala za mužem, se kterým byla těhotná, o patro níž. Takže mu poskytla svůj starý byt a on celé rodině, aniž by o tom ovšem její muž se synem věděli, na oplátku pomohl finančně. Můžeme jen hádat, že po nějaké době, možná v řádu měsíců nebo let, tady potají na svůj románek navázali. Já myslím, že ho asi taky hodně milovala, když pak přijala tu práci ve vězení, aby mu byla nablízku.“

Else se cítí skoro zrazeně. Tolik toho s Larsem i Linn napovídala, avšak nikdy ji nenapadlo si je jakkoliv spojovat dohromady.

„Tady,“ vytáhne z jedné košile Anne tmavší vlas.

Po delším zápolení s různými nechutně vypadajícími klony se konečně podaří projít biometrickou kontrolou. Anne naštěstí zná i heslo a za chvíli stahují z tabletu soubory.

„A Linn s vámi taky… pracuje?“ zeptá se Else, zatímco sleduje průběh kopírování.

„Vůbec o nás neměla ponětí. Sama zkoušela Larse zachránit a musím říct, že dost naivně. Prý k němu to balení jídla ani nedošlo, našli ten plazmový nůž ještě dřív, než dorazili k cele. Hned začali vyšetřovat, odkud to přišlo a že to byla ona, to odhalili asi ve chvíli, kdy zrovna prošla vrátnicí. Zmizela jim obyčejnou tramvají.“

„Měla štěstí.“

„Jo.“

„Takže… Lars ten nůž ani neviděl, ani o celé její záchranné akci neměl nejspíš ponětí. Přesto skončil v bloku C… Co myslíš, že tam s ním bude?“

„Asi nic pěkného,“ řekne váhavě Anne. „Ale pomůžeme mu, neboj.“

„Jak?“

„Neměla bych ti asi ani tohle říkat. Nebudeš mi zas drtit krk kolenem, že ne?“

„Ne,“ odtuší Else.

Chvíli je ticho, které zas prolomí Anne.

„Otázka je, co Linn vyprovokovalo tak rychle a zkratkovitě jednat.“

„Možná já,“ zaváhá Else. „Linn přišla tehdy do těch dveří z chodby, zrovna, když jsem hledala ten tablet. Neviděla mě, ale…“

„Ovšem tušila, že Lars jede v něčem hodně důležitém a že mu to můžou ve vězení ještě pořádně opepřit, když na něj najdou další věci,“ doplní Anne. „Takže, když potom na vlastní oči viděla, že mu někdo chodí prohledávat byt, začala rychle jednat. Hele, tos ty dveře nezavřela?“

Else zakroutí hlavou, zastydí se a hned pocítí na sebe vztek. Kdyby je zavřela, mohlo vše proběhnout tak, jak mělo. A kdyby nebyla zvědavá a nechtěla po Larsovi pořád informace, nemuselo ke všemu dojít. I ve vzpouře vedené Bramem měla jistý podíl. Zkrátka, vše mohlo být při starém, kdyby dělala jen to, co má.

„Teď je pozdě si to vyčítat,“ pronese Anne, jako by jí zas četla myšlenky. „Stejně se musí události trošku rozjet. Dřív, nebo později.“

Před domem, v šikmé postranní uličce, pod velkým neonovým písmenem, se obě zastaví.

„Pořád nevím, jestli ti můžeme věřit,“ řekne Anne. „Ale kdybychom usoudili, že ano, určitě si tě najdeme.“

„Co když o to nebudu stát?“ přešlápne Else na místě.

„A nebudeš?“

„Ještě nevím.“

„Abych řekla pravdu, jako hrdinka z potlačení těch sporů by ses mohla spíš stát tváří celého systému. Nedivila bych se, kdyby ti Lawe vymyslel nějaké lepší místo, třeba u policie v Mardukově čtvrti.“

„Chtěla jsem tu původně jen v klidu žít,“ povzdechne si Else. „Neměla jsem nikdy zájem být hrdinkou systému, ani bojovat proti němu.“

„Tak to chtějí skoro všichni. Ale někdo, jako třeba Lawe, je zřejmě prostě pro tenhle životní klid, o kterém mluvíš, ochoten obětovat mnoho jiných životů. A to je vědomí, se kterým se přece nedá žít.“

„Nevím, možná," odvětí Else nejasně a s Anne se chladně rozloučí.

Večer nechá straku létat a poskakovat, zatímco prochází svou kopii souborů z tabletu. Čte údaje o tom, jak enceladitové reziduum prostupuje celým tělem a jak jeho přítomnost v jakékoliv buňce ovlivňuje mozkovou aktivitu, jak probouzí po delší době noční můry, posléze paranoie a nakonec šílenství. Vše končí smrtí. Při přímém kontaktu to může být řadově v hodinách, při kontaktu přes všechny ty štíty, jak je tomu v Erechu, to může trvat možná generace, ale jednou to všechny stejně dostihne.

Takže… tak je to. Sedí všichni na smrtícím záření. Možná ještě dvacet či padesát či sto nebo kdo ví, kolik let sedět budou, ale rok od roku bude přibývat nevyléčitelně nemocných. Z dlouhodobého hlediska je Erech odsouzen k zániku.

* * *

Mike rychle oddechuje. Snaží se neztrácet tempo. Vane i Anne prudce zastaví a on, napůl soustředěný na křeč z dlouhého klusu, napůl ve vlastních myšlenkách, do nich málem vrazí. Všichni tři se skrčí za plotem.

„Je to tady?" sykne Vane a Mike kývne hlavou.

„Žádní policajti," rozhlédne se Anne.

To ona přiběhla předtím do úkrytu s horkou informací od jistého zdroje z věznice, že Larsovi jeho sousedka zkusila pomoct ven a teď si pro ni jde policie. Mike se ani nestihl nadít, jak rychle jej ti dva přibrali s sebou, prý proto, že mu bude věřit, protože se trochu znají. Což mu přišlo, že je silné tvrzení, ale nezmohl se v tom spěchu na odpor.

„Budou tu každou chvíli," odtuší Vane.

„Přece nebude v takové situaci doma," vydechne Mike a otře z čela pot.

„Dost možná jo. Člověk v takových situacích jedná zkratkovitě. Jdem!"

Projdou vchodem domu, před kterým nedávno Mike potkal Linn, a po tichém schodišti se dostávají ke správným dveřím.

„Nic," otočí se Anne po dlouhém zazvonění.

„Hm," zamručí Vane a vytrhne krytku vedle otevírání dveří. „Hned to bude. Hlídejte."

Mike si promne oči a nervózně se rozhlíží prázdnou chodbou s nepříjemným vědomím, že každou chvíli můžou na schodech zaznít policejní boty. Vane je ale rychlý, dveře se otevřou a uvnitř na ně subtilní žena vystartuje s kuchyňským nožem.

„Jsme přátelé, jdem ti pomoct!" říká jí rázně Anne, zatímco Vane zápolí s rukou držící nůž.

„To jsem já," řekne bezradně Mike a napadne jej, že si ho možná ani nepamatuje.

„Ty?" opáčí Linn, která, přitisknutá ke zdi a s očima dívajícíma se jakoby skrz věci, má ve tváři zmatek a strach. „Jsi policajt?"

„Naopak. Před těmi ti jdem pomoct… Víme, žes zkusila dostat Larse ven.“

Zatímco se baví, Anne se vytratí tiše na chodbu.

„Jak zkusila?“ zamumlá.

„Nepovedlo se to... Ale to teď nemůžem řešit.“

Linn si chytne hlavu do dlaní a zrychleně dýchá, jako by se bála, že upadne do šoku.

„Znáte Larse?“

„Popovídáme si pak! Chceš, ať tě chytnou? Musíme jít…“

Vane chytí Linn, která působí jako omámená, za ruku a vyrazí ke dveřím, v nich ovšem potkají běžící Anne. Velký cop pleskne o dveře, když vklouzne dovnitř.

„Jsou na schodech,“ vydechne a tlačí je dál do bytu. „Musíme oknem.“

Vane zavírá dveře a zapíná zas zámek. Napůl vede a napůl vleče Linn do obýváku, kde má Mike sotva čas přelétnout pohledem malé, ale útulné bydlení a už Anne zasekává kotvu o gauč a shazuje lano z okna na dvůr.

„Dole nikdo není, stojí na druhé straně,“ vyhlédne Anne přes parapet.

„Fajn,“ řekne Vane a s odevzdanou Linn se začne slaňovat jako první, zatímco Anne jistí horní konec lana.

„Zvládneš to?“ podívá se na Mika, když jsou Vane s Linn dole.

Otočí hlavu a podívá se skrz chodbu do předsíně, kterou zaplaví záře z plazmového řezáku.

„Přetáhni si rukávy přes dlaně. Ale drž se pevně.“

Mike se chytne lana a za chvilku jej následuje, to už za zvuku pokřikujících policistů, Anne, která dobrou třetinu výšky seskočí a zakončí kotoulem.

„Kde je Vane?“

Mike se zmateně rozhlíží, avšak Anne jej bere za ruku a oba pak běží přes dvory a ulice do starých servisních šachet, v jedné z nichž už čekají Vane s Linn.

„Kde máš rodinu?“ zeptá se Vane rychle. „Někoho pro ně pošlem.“

„Ale, co bude dál?“

Nedočká se odpovědi.

*** * ***

Linn, sedící mezi bednami v jedné z místností podzemního krytu, vypadá dokonale zdrceně, když k ní Mike přijde se dvěma kelímky kafe.

„Ani se mnou nemluví,“ zaštká Linn do prázdna. „Vlastní manžel a syn se mi nechtějí ani podívat do očí.“

Rozšmudlá si dlaněmi slzy, vypije dobrou půlku horké kávy a žaludek, do kterého delší dobu už nic nedostala, se na chvíli stáhne v křeči.

„To bude dobré," řekne Mike a vezme ji kolem ramen.

„Ten jeho byt byl otevřený," začne Linn po chvilce. „Napadlo mě, že na něj zas něco hledají a že až to najdou, tak s ním bude konec. Ale měla jsem to všechno víc promyslet. Teď je mi jasné, že i kdyby ten nůž dostal, stejně by mu to ven nepomohlo. Co jsem vlastně čekala, že se stane? Všechno jsem to zkazila…"

Rozechvěje se a sotva stíhá utírat slzy.

„Teď už to Drew všechno ví," zagestikuluje mokrým kapesníkem. „Ví, co jsem celou dobu s Larsem měla. Takže jsem přišla o úplně všechny. A ještě, když…"

Zlomí se jí hlas, ale Mikovi je jasné, co chtěla dodat. Když umírá.

„Nemysli na tohle všechno," pronese polohlasně a pomyslí si, že je velmi špatný v utěšování a dodávání naděje, a že vůbec neví, co by měl říct v situaci, ze které dopadá tíha bezmoci i na něj samotného.

Je mu Linn tak líto, že je to k nevydržení. Vytane mu myšlenka, že možná zbrkle jednala i právě proto, že tak cítila svůj omezený čas.

„Co s ním bude?"

„S Larsem?"

Linn kývne hlavou.

„Nevím," povzdechne si Mike. „Ale už brzo to rozjedem. Osvobodíme ho, Linn."

„Ty tam půjdeš taky?"

„Nechce se mi tomu věřit, ale vypadá to tak."

Když to vysloví, náhle se mu, jak rychlý sled obrázků, objeví v hlavě všechny výjevy ze života, který na Ganymédu vedl, z laboratoře, z barů, z rozhovorů s Quibem, a uvědomí si s konečnou jasností, že nastal konec toho všeho.

„Mám úkol," řekne Mike. „Připravuju hořlaviny a výbušniny."

Jaká hořká ironie, dodá ještě v duchu. Sám nevěřím, k čemu mě to přemluvili. Kéž bych jen věřil, že oheň, který se chystám zapálit, bude tentokrát sloužit dobré věci. Linn je – stejně jako Mike – ponořená do svých myšlenek, ale než odejde, tak Mikovi rukou, stále ještě mokrou od pláče, stiskne dlaň.

„Miku, proč jsi mi poslal tu diagnózu?"

„Abys mohla zahájit léčbu…"

„Tak to nemyslím. Proč jsi tolik riskoval?"

„Upřímně, nevím," uvažuje Mike a uvědomí si, že i když jej napadá celá řada věcí, které by mohl říct a udělat jimi ze sebe kladného hrdinu, tak napřímo říct, že vlastně neví, proč to udělal, je v dané chvíli nejlepší možná volba.

Teprve, když opustí kryt a jde ulicí, napadne jej správná odpověď. Udělal to, protože by bylo nesnesitelně hrozné, žít sám se sebou, usínat večer, probouzet se ráno a dýchat, kdyby o tom všem věděl, vůbec nic neudělal a musel si představovat anonymního člověka, kterému mohl zachránit život, ale kvůli vlastnímu strachu jej nechal neléčeného zemřít. Vidět zlo, moct mu zabránit a neudělat to.

Znamená to, že jsem dobrý člověk?

Ne. Žádný dobrý člověk nikdy nikoho neuškvařil v raketovém palivu.

* * *

Jako bloudící duše dojde Mike během procházky – od níž očekával pročištění hlavy – do chrámu galilejského stoicismu. Svatostánek se topí ve stínech. K večeru je v něm jen hrstka lidí.

„Tebe bych tady nečekal."

Mark, se kterým se dlouho neviděl, si tiše přisedne vedle něj. Navzájem se pozdraví, ale mluvit se jim nechce a teprve po pár minutách na něj Mark soustředěně pohlédne.

„Něco tě trápí," řekne a Mike se zoufale usměje. „To je v pohodě, nemusíš o tom mluvit. Ať je to, co je to, jednou všechno odnese čas. Věci se dějí, slova se povídají. A voda teče, jak se tak říká. Všechno to má své místo ve vesmíru a je zbytečné být tím zdrcen."

„Jo, kéž bych si uměl poručit," skoro zašeptá Mike.

Mark se přátelsky usměje a podívá se zas dopředu.

„Zrovna teď, v jádru galaxie, vzdálené sto padesát milionů světelných let, požírá supermasivní černá díra velkou hvězdu zaživa. Trhá ji na kusy. Je cokoliv, co se stalo tobě, horší? Ano, děje se to konkrétně tobě, ale pořád je to jen dění. Přijde, odejde, my budem žít. Nebo nebudem, avšak ani toho se přece nemusíme bát."

„Zrovna teď ji trhá?" ušklíbne se Mike.

„Dobře, před sto padesáti miliony let, to je jedno, na naší obloze se to objevuje a děje zrovna teď," mávne Mark rukou. „Ale ty víš, co ti chci říct. Dění není špatné nebo dobré. Je to jen dění. Když někdo umře, je to stejné, jako když se z atomového jádra uvolní energie. Prostě… fyzikální událost. A pro události není třeba smutnit."

„I to, že jsem smutný, je takové fyzikální dění," míní Mike. „Ne?"

„Když to bereš takhle, ano. Buď tedy smutný. Smutek i strach nakonec odejdou."

„Hm."

Mike nesouhlasí s tím, co Mark říká, ale nemá sílu nijak reagovat. Zakloní jen hlavu a neustále myslí na plán Vana s Avrym, tedy na útok na věznici jakožto symbol státní moci a útisku.

* * *

Else se zastavuje na kus řeči s Jackem.

„Co je teda se Slitem?“

„Ani nevím. Slyšel jsem, že ho snad odvolali.“

Else přišla na směnu a náhle byla přiřazena k Jackovi, zatímco Slit v rozpisu úplně chyběl.

„Proč by ho odvolávali?“

„Asi nějaké závažné pochybení,“ pokrčí rameny Jack a Else k němu zas pocítí trochu odporu, když vidí, jak málo se zajímá o to, co je s jejím kamarádem a jeho spolupracovníkem.

Mohlo by to souviset s Anne? S lidmi, kteří jsou za ní, ať už je to kdokoliv? Věděli o všem, co se ve věznici dělo a dostali se k Linn dřív než policie. Museli tedy někoho v budově mít. Že by to byl Slit? Zrovna on? Vždy se jí zdálo, že tu práci miluje a že je tak bezstarostný a jediné, co jej opravdu trápí, je například, jestli nedošly brambůrky v automatu. Byla to přetvářka, skrz kterou Else nedokázala prohlédnout?

Jack se na Else dlouze dívá a pak promluví, jako by chtěl říct něco důležitého, ale náhle jej přeruší ohlušující rána, při které se otřesou zdi i s podlahou. Rozkvílí se poplach.

„Vrátnice hoří!“ vykřikne Else při pohledu na jednu z mála obrazovek, které ukazují dění venku. „Co se tam stalo?!“

Oba se vrhnou k monitorům. Požár nevypadá ani jak oheň, spíš jako oslepující záře, jako by u vrátnice zazářil ten největší elektrický oblouk ve vesmíru.

„Co se to děje?“ zamumlá Jack se strachem v hlase a vytrhne ze skříňky brokovnici. „Musíme volat o posily. O všechny posily!“

Noční trávník je plný světel, jak desítky či snad stovky lidí běží k věznici. Else zamrazí v zádech a ozbrojí se druhou z pušek. Kamery vypadnou a po nich elektřina. Chvíli fungují světla na záložní zdroj a Else vidí Jackovu tvář, která působí jako vytesaná z kamene. Vypadne záložní napájení, ocitnou se v dokonalé tmě a odněkud z hlubin té nekonečné tmy se ozvou desítky mříží a bytelných dveří, které se otevírají.

Do náhlého ticha a tmy rozsvítí Jack baterku, Else přiskočí a zase ji zhasne.

„Jsme teď sami ve tmě se stovkou vězňů, co nás chtějí zabít,“ řekne polohlasně. „Být neviděni a neslyšeni je to nejlepší, co můžem udělat. Kam se tu dá zašít?“

„Nevím, do skladu?“

„Tam určitě půjdou, až budou hledat zbraně.“

Else slyší Jacka ve tmě zrychleně dýchat. Nahmatá jeho ruku a povzbudivě ji stiskne.

„Tak třeba k plynovým kotlům, snad tam takhle trefíme.“

„Kdybychom tápali, tak tou baterkou rychle bliknem. Ale nechci, ať nás kvůli světlu najdou.“

Vydají se do úplné tmy. Rychle dýchají a tápou podél zdí. Občas se leknou, když kromě stěn sáhnou na něco jiného, třeba kliku dveří, čas od času klopýtnou či udělají jiný hluk. Chvílemi blikají baterkou do prázdna, aby si zapamatovali cestu, a před každým bliknutím tiše doufají, že kužel světla neodhalí krvelačné oči vězňů.

„Nemáme tu někde noktovizory?“ zašeptá Else.

„Vybavení zásahovky je v hlavní budově.“

„To je daleko. Jdeme k těm kotlům, počkáme tam na posily.“

Poslepu se skryjí v úzké místnosti za robustní těla kotlů.

„Co jim tak trvá?“ kleje tiše Jack.

„Možná s nimi bojují venku,“ zašeptá Else. „Musí se přes ně probojovat do budovy. Kolik je tady s námi vlastně dozorců?“

„Jen směny v dalších sektorech a pár chlápků na centrále.“

Jsou přečísleni vězni i útočníky z venku a nikdo z venku se k nim asi jen tak nedostane.

„Jacku, poslyš… co je v bloku C?“

„Nevím, je to teď důležité?“ odvětí rychle a nervózně.

„Mizí tam lidi, to sis nevšiml, nebo co? Nedělej, že nevíš, že se tu něco děje.“

„Nic neřeším a dělám svou práci, tak je to nejlepší,“ odsekne Jack. „A nech toho, máme teď jiné starosti! Proč to zrovna teď vytahuješ?“

„Protože teď to budeme muset řešit. Možná je tohle všechno jen důsledek!“

Odmlčí se a naspicuje uši.

„Poslouchej,“ upozorní Else. „Určitě jsou teď v kukani. Berou si tam pušky.“

„A pistole a tasery,“ vypočítává Jack téměř v panice. „Tak co, zachráníš zase situaci?“

Kéž by, odpoví Else v duchu. Kdybych mohla zachránit aspoň Larse a Slita.

„Co to je vůbec za lidi, ti venku?“ ozve se on.

Else má tušení, jenže nedokáže si obrázek spojit do celku. Vybaví si jen Anne, jak běží v tom davu po trávníku, jasný oheň v zádech. Říkala, že ji zkontaktují, když uznají, že jí můžou věřit. Takže to neuznali? Nebo na to nebyl čas? Ať tak či tak, je teď mezi mlýnskými kameny, sama, na žádné straně, s žádnými spojenci, jen s úzkostně napjatým Jackem, klečícím a rychle dýchajícím v hluboké tmě.

Zpoza dveří, tušených ve tmě, se ozvou spěšné kroky, které pak naštěstí odezní v jiném směru. A pak náhle, jako by se pod městem Erechem otevřelo samotné peklo a lidožroutská propast chtěla pozřít vše lidské, se s nesmírnou silou zachvěje celá budova a síla té vibrace zasáhne Else s Jackem až do morku kostí. Stejně rychle odezní a Else si vzpomene na jasnou záři, kterou pozorovala na monitoru. Uvědomí si, že teď k něčemu podobnému došlo podstatně blíž a že věznice jako taková je nejspíše ztracena.

A pak jí náhle dojde, že takový oheň už viděla, a v tu chvíli, kdy si v ochromujícím pocitu zkázy stiskne zuby dolní ret, se rozletí dveře, oslepí je jasné světlo, přerušované siluetami lidí, a ohluší je pokřikující hlasy.

Zamžourá očima, pomalu vydechne a poslepu nahmatá spoušť brokovnice.

IX. Zlo

„Jsi si tím jistý? Je to hodně nebezpečné. A kromě ohně jsou tam ty výpary… Je to fakt smrtící," řekl tehdy Mike Vanovi, který se zničehonic pro použití fluoridu chloritého nadchl, když spolu obsáhle probírali dostupnými prostředky vyrobitelné výbušniny i hořlaviny a Mike nechtěně zmínil i tu látku, u které se dávno zařekl, že s ní už nechce mít nic do činění.

„Vrátné vezmem jako zajatce, takže budou dávno pryč. Shoří jen budova a nikomu se nic nestane. Ale potřebujem něco velkého, co je zastraší a co jim na dlouho zablokuje příjezdovou cestu. Tady to je ideální. Všude kolem je vězeňská zeď."

„Je velmi nebezpečné s tím fluoridem pracovat," namítl Mike. „Není to bezpečné ani pro nás. Vyberme něco jiného. Avry je taky proti takovým věcem…"

„Avry!" vyskočil Vane při zmínce toho jména a oči mu zaplály. „Ten rozhodl zatím skoro o všem, ale tady si prosadím svou… Hele, musíme ukázat sílu. Že se nebojíme použít něco takového! Ty to s tím fluoridem zvládneš. Já vím, že jo. Před chvílí jsi dost přesně popisoval, jak na to."

* * *

Mike si nakonec připadá jak ve zlém snu, když stojí na trávníku uvnitř perimetru věznice a sleduje jasně hořící vrátnici, za kterou se, v bezpečné vzdálenosti od prudce žhavého a toxického pásma, vytváří kolona policejních, vojenských i hasičských vozů. Hasiči, vycvičení v celé řadě specifických zásahů pro vesmírné a ganymédské prostředí, si náhle nejsou vůbec jisti, jak by chemický oheň mohli zvládnout.

„Tady uděláme obranný perimetr," oznámí Vane nejprve ostatním a pak do vysílačky, jakmile se dostanou do centrální budovy věznice.

Avry nevypadá nadšeně z průběhu akce, ale s Vanem spolupracuje. Mike cítí údiv nad tím, jaké zástupy lidí se zde sešly, když byly svolány buňky rezistence z různých míst v rozličných čtvrtích. Do fialových kombinéz, jaké nosí technici od městských bran a z údržby radiačních štítů, se oděli lidé z Adadovy čtvrti, ale někteří si též vzali své bílé uniformy, v jakých pracovali pro místní nemocnici. Různí vzbouřenci z Nirgalovy chudinské čtvrti jsou zas ve skafandrech či v lesklých termoizolačních kombinézách, zatímco řada lidí z Ninurtovy čtvrti má na sobě symboly akkadského náboženství a starých mezopotámských bohů, kteří se pro ně v dané situaci stali patrně symbolikou svobody.

„Nikdo se už nedotkne pracovníků, které jsme zajali," říká Avry důrazně do vysílačky a Mike se podívá stranou na místo, kde kolem patnácti vystrašených členů vězeňské stráže, které v komplexu zastihli na noční směně.

Opevňují se v centrále právě včas, protože za krátkou chvíli jsou policisté i Lawovi vojáci za hořící hradbou na trávníku a střílí proti oknům ostrou municí. Jedna z kulek hvízdne až nebezpečně blízko Mika a blízko stojící revolucionář padne s krví zbroceným obličejem. Vzbouřenci odpoví střelbou z oken a vojáci se kryjí za své vozy. Joan stojí u štěrbiny v okně a střílí do ní z pistole. Při tom pohledu se Mikovi udělá skoro až nevolno a jako by se jakási aura

kolem ní rozpadala, když ji vidí s nenávistným výrazem střílet po živých lidech. Ryle běží kolem a rozdává střelcům nové zásobníky do pušek i pistolí. Krátce se podívá po Mikovi. Vypadá to, že se chce usmát.

„Umřeme tu?“ zeptá se vcelku zbytečně Mike, když jsou s Rylem chvíli sami v úzké chodbě.

„Já nevím, možná jo,“ řekne Ryle, oči ještě hlubší a temnější, dokonce více propadlé než jindy. „Ale bojujme tak, abychom neumřeli.“

Náhle jim odpojí elektřinu a vše zmizne ve tmě. Naběhne záložní zdroj, ale za chvíli vypadne i ten a přikrývka tmy se vrátí. Mike nevidí nic, jen slyší vzrušené hlasy, všudypřítomný pokřik a zakopávání lidí o sebe. Do tmy párkrát bleskne výstřel a pak se konečně rozsvítí desítky baterek a svítilen.

„Jak to, že nám odpojili i ten záložní?“ houkne Vane na Hueyho, který sedí u bytelného notebooku a zuřivě na něm řeší právě elektřinu.

„Nepotřebujeme nutně elektřinu, potřebujem se dostat do bloku C,“ zahaleká Avry, který, s pistolí v ruce a košilí od krve, přiskočí k nim.

„Máme asi větší problém,“ ukáže Huey na monitor. „Protipožární systém spustil před výpadkem proudu program rychlé evakuace. Všechny cely jsou otevřené.“

Všichni bezděčně vzhlédnou někam ke schodišti, za nímž se cesta větví k blokům A i B, kde tuší spoustu potenciálních spojenců, ale také ve tmě se ukrývajících násilníků, zlodějů, šmelinářů a vrahů.

„Většina tu beztak sedí, protože jednali s námi. Aspoň nás bude víc,“ utrousí Vane. „Ale máš pravdu, Avry, tady nemůžem zůstat. Opevníme se v bloku C. Miku?“

„Ano?“ otočí se bledý Mike, kterému srdce buší, jako by mělo vyskočit z hrudi, žaludek má stažený a cítí se nechutně upoceně, jak je v něm strach a křečovité zoufalství člověka hledícího do útrob bezedné jámy smrti.

„Nachystej to tady pro zapálení. Až odsud vypadnem, budem potřebovat čas navíc.“

Mike mechanicky kývne hlavou a Vane posunkem ukáže Anne, aby mu pomohla.

„Pojďme,“ kývne Anne a zvedne brašnu s prototypickými antikinetickými pouzdry, která teď slouží jako bomby s fluoridem chloritým.

Vše probíhá rychle a procesí protkané komíhajícími světly baterek zaplní brzy schodiště a chodby. Joan proběhne kolem Mika a věnuje mu pohled, o kterém si snad chvíli namlouvá, že v něm byla láska, než jeho celou mysl opět zaplní jen položené bomby.

„Jsme poslední,“ štěkne po Mikovi vůdce chudých revolucionářů z Nirgalovy čtvrti. „Odpal to!“

Muž vyběhne do schodů a Mike se podívá na Anne. Už slyší vojáky dobývající se dovnitř. Možná to někteří z nich nepřežijí a půjde to zase na jeho triko. Má je upálit způsobem, který se mu pořád vrací v nočních můrách?

„Nemůžu to udělat," hlesne a ruka s dálkovou rozbuškou se mu náhle přestane třást. „Prostě ne. Neudělám to!"

Anne sáhne po rozbušce a začnou se o ni přetahovat, zatímco vojáci jsou už slyšet v prvních místnostech.

„Nemůžeme je upálit zaživa!" vykřikne Mike.

Náhle zalituje, že s tím pomáhal, že se znovu zaprodal ďáblu a že zas udělal tak hroznou chybu.

„Už po sobě střílíme! Je to válka!" křičí na něj Anne. „A začali střílet oni!"

„Ale tohle ne…" namítne zesláblý Mike. „To není správné. To je… zlo."

„Idiote!" křikne Anne naštvaně a udeří jej do obličeje. „Nechat mizet lidi je zlo! Systém, který by tě bez mrknutí oka nechal odstranit, tady dostává, co zasel."

Ale ti vojáci a policajti… ti chtěli jen žít a pracovat, ti nedělají žádná velká rozhodnutí, pomyslí si Mike, nicméně nemá sílu nic říkat, dostává další ránu do obličeje, pak Anne mačká rozbušku a několik pater pod nimi se rozpoutá peklo, při kterém se v samotných základech chvěje snad celé město. Anne vláčí Mika, který je jak v transu, směrem k vězeňským blokům.

* * *

„Je to hotovo?" ptá se kvapně Vane, když jej Anne s Mikem doženou.

Mike není schopen mluvit. Touží zemřít. Vytrhne Vanovu pistoli a zvedne ruku, jako by si chtěl zbraň přiložit k hlavě, ale pistole neskutečně v dlani ztěžkne. Cítí se, jako by zvedal hroudu olova, a později vlastně ani nedokáže říct, jestli se v té chvíli chtěl opravdu zabít, chtěl sebevraždou jen hrozit a tou hrozbou vykřičet své zoufalství či snad chtěl útočit na lidi okolo. Anne Mikovi pistoli vytrhne a přitiskne ho ke zdi.

„Miku," položí mu Vane ruku na rameno. „Buď oni, nebo my. Tohle je občanská válka, věř tomu. Anne, sleduj ho, ať nedělá blbosti."

Někde mezi lidmi spatří Joan. Dívá se na něj, oči plné lítosti. Chvíli to vypadá, že se chce prodrat změtí lidí a Mika obejmout, ale neudělá to.

„Jdu hlídat u velkého schodiště. Drž se, prosím," řekne mu, když jsou zas k sobě blíž, ale on neodpoví a jen sleduje, jak se její postava, k níž toho ještě nedávno tolik cítil – a možná pořád ještě cítí – ztrácí v chumlech lidí.

Anne vykročí a celá skupina, včetně Mika, který cítí k Vanovi i Anne prudkou nenávist, pochoduje dál. U místnosti, v níž zřejmě byla noční směna hlídačů, dojde ke krátkému boji s vězni, kteří se ozbrojili puškami na gumové projektily. Většinou se trestanci, jejichž tváře Mika upřímně děsí, k Vanovi a Avrymu nadšeně přidávají, jen některé je třeba zkrotit a spoutat.

* * *

„Tam jsem viděl se někoho schovat!“ ukazuje nadšeně jeden z vězňů, cení křivé zuby a ukazuje na dveře kotelny.

„Tak se tam podíváme!“

Vane vykopne dveře. Dav s baterkami a zbraněmi se nahrne ke vstupu, zaplanou mátové oči a Vane strhne brokovnici stranou, takže gumový projektil zasáhne jeden z plynových kotlů, zatímco Anne a jeden větší chlap zápasí s křičícím Jackem.

„Tak co, můžeme ti věřit?“ otočí se Anne k Vanem znehybněné Else, když se jim povede zpacifikovat Jacka.

„To je ona? Ta druhá ze Země?“ zeptá se Avry a v tu chvíli se kolem něj protáhne Mike, Else se vytrhne Vanovi a bezmyšlenkovitě, jako by to byla jediná smysluplná věc, která se dá v tu chvíli udělat, si s Mikem padnou do náruči a konejšivě se v objetí uzavřou před světem právě ve chvíli, kdy je nalomení ducha jich obou málem dokonáno.

„Na tohle není čas,“ zavrčí Avry.

„Spoutejte je oba a vezměte s námi,“ nakáže hned Vane a přijde blíž k Mikovi. „Promiň, to je jen pro jistotu. Nejsi ve své kůži.“

Stáhnou jim dlaně za zády plastovými řemínky a Mike jen zamrká při bolesti z polyesteru zařízutého do kůže.

„Skoro všichni vězni jsou s námi,“ hlásí vůdce nirgalských povstalců. „Jsou nás asi čtyři stovky.“

„A po celém městě začali naši agenti bouře. Lidé se v ulicích dožadují voleb,“ ukáže Huey obrazovku notebooku, kde je přímý přenos erešské televize.

Mike, kterého dostrkají poblíž, si na monitoru všimne záběrů z mnoha ulic a velkých tříd, kde lidé s transparenty, ale i házející různé věci, bojují s těmi několika málo policisty, kteří nebyli vysláni k věznici. Uvědomí si, že tohle nevzniklo přes noc. Nenávist k systému a k absolutistické vládě města musela už roky doutnat ve všech čtvrtích a ulicích pod krustou zdánlivě spokojené společnosti. Ví o tomhle už na Cereře? Pomáhali snad dokonce s plánováním útoku?

„Výborně,“ promne si Vane ruce. „Dnes přepíšeme ganymédské dějiny.“

„Ještě jsme nevyhráli,“ utrousí Avry.

To už došli k velké bráně vedoucí do bloku C, kterou začínají ze dvou stran narušovat plazmovými řezáky. Konečně zámky povolí, dva chlapi zaberou, v bráně se udělá škvíra o šířce lidských ramen a všichni ztichnou napětím. Došli k Pandořině skříňce.

„Tudy,“ ukáže Anne a s pistolí v pravačce se protáhne jako první.

V šeru dlouhé chodby zmizí její dlouhý cop a hned vzápětí Vane s Avrym a ostatními.

„Tady napravo byly, mám pocit, ty uschované vzorky.“

„V prvé řadě hledáme všechny ty lidi," řekne Vane a otevírá každé dveře, na které přijdou.

„Kde všichni jsou?" otáčí se Avry, s puškou na řemenu visící od ramena podél boku.

Dorazí do depa, kterým dříve Anne jako první vlezla do budovy.

„Vagón tu není, určitě s ním utekli," hlásí Huey a rozklikne na terminálu historii odjezdů. „Jo, jsou pryč."

„To příliš nechrání své nejhorší tajemství," utrousí Vane.

„Aby to nebyla past," zamručí Avry.

„Tak dávejme radši pozor," řekne Vane a následuje Anne, která je pořád vepředu.

V jedněch dveřích konečně něco spatří, vrátí se však pobledlá a očima plnýma lítosti vyhledá v davu Avryho. Tomu ztuhne výraz ve tváří, jako by už vytušil, co uvnitř najde, vklouzne do místnosti a za chvíli se ozve jeho bolestný výkřik. Vyjde ven, podívá se rychle na Anne, Vanovi na dotaz neodpoví, jen cosi zlostně zašeptá a jde stranou.

Teprve po chvíli smí do místnosti i spoutaní Else s Mikem a Else vykřikne stejným žalem, který dopadl dříve na Avryho, když také prohlédne strohou místností, v níž snad probíhaly výslechy a po jejichž zdech jsou cákance krve. Na kovové židli uprostřed bezvládně sedí Slit, čelist vykloubenou, oči oteklé a část zubů na podlaze. Podle všech ran a stříkanců krve musel být mlácen ohromnou silou a nade vší pochybnost je mrtvý.

* * *

Vzbouřenci pokračují chodbou a Else se v hlavě vybavují všechny ty chvíle, kdy se se Slitem smáli nad hloupými vtipy při nekonečných směnách, kdy nosil různé jídlo z automatu a trpělivě jí poradil při každé nové věci. Byl s nimi? Byl to on, kdo jim řekl o Linn? Nebo to byla chyba Else, protože seznamy vězňů procházela vždy z jejich počítače, takže nakonec padlo podezření na něj? Co byl k Avrymu? Mohli být klidně z jedné rodiny. Nebo nejlepší přátelé.

„Mrzí mě to," špitne Vane tiše směrem k Avrymu.

Else si v Avryho chůzi všimne čehosi známého a konečně usoudí, že se Slitem museli být blízcí příbuzní.

„Tady…" odtuší Anne, otevře velká křídla dveří a vstoupí do místnosti plné lidí v umělém spánku, se zavedenými kanylami připojeni na umělou výživu a dlouhými jehlicemi, procházejícími skrz lebky do mozků.

Vane utrousí pár sprostých slov a jako v posvátné hrůze přistoupí k prvnímu člověku. Z jehlic vedou dlouhé hadičky z odolného plastu někam vzhůru, k velkému kovovému extraktoru.

„Co se to tady děje?"

Avry jde hned za Vanem a Anne, za nimi, ve skupině ozbrojenců, Ryle, propadlé oči plné hrůzy. Na jednom z lůžek leží i Bram, spící obličej stažený do hrozivé grimasy. Else se musí

v duchu ptát, jak se mu z tohoto místa prvně podařilo utéct. Snad v zoufalém vzepjetí síly utekl, když jej teprve do celé té hrůznosti zapojovali?

„Jsou naživu?“ váhá Avry.

„Jsou,“ řekne Huey. „Ale nevím, jestli je z toho dokážeme bezpečně odpojit.“

„Larsi!“ vykřikne Else, když spatří zmizelého vězně na jednom z lůžek.

Zatímco ostatní mají až devět velkých jehlic, skrz jeho lebku je zatím zavedena pouze jedna.

„Musíme nejdřív odpojit jeho, bude určitě vědět, co dál,“ navrhne Huey a začne kontrolovat jeho tělesné funkce. „Měl by být snad v pořádku.“

„Nevíme, co mu udělali s mozkem,“ přikročí Vane.

„Tady je cétéčko,“ řekne Huey a prohlíží snímky holograficky promítané nad Larsovu postel. „Něco mu to z mozku odebírá.“

„Proč by mu brali tkáň, když se dá zreplikovat?“ ozve se Vane, pohled chmurně upřený na hadičku vedoucí jim vysoko nad hlavy.

Mike odpověď zná. Ví, že kupříkladu na buněčné tiskárně jde vytisknout něco tak jednoduchého jako mrtvé příčně pruhované svalstvo s kostí a kůží. Ale nikdy ne fungující části mozku. Něco takového je stále hudbou budoucnosti. Podobným způsobem to Vanovi vysvětlí Anne, která zatím zkoumá místo, v němž jehlice vniká do lebky. Opatrně chytne její koneček.

„Počkej,“ sykne Huey.

„Ne,“ přikročí Vane. „Musíme něco zkusit. Nebudem tu jen tak stát a čekat. Vytáhni to.“

Anne kývne hlavou a pomalu jehlici vytáhne, zatímco Vane vytáhne umělou výživu i připojený roztok udržující Larse v umělém spánku.

„Cestou jsme šli kolem ošetřovny, vezměte ho tam,“ rozkazuje Vane. „A přiberte s sebou Mika, kdyby se něco dělo, bude vám radit. Huey, ty zůstaneš se mnou.“

„Rozkaz.“

*** * ***

Na ošetřovně nejdřív Mike říká, jak se mají o Larse postarat. Nakonec ozbrojence přemluví, aby jej rozvázali, protože to tak bude rychlejší. Else zůstává sedět v rohu místnosti s plastovými pouty kolem nateklých zápěstí.

„Ten oheň,“ promluví Else do ticha, když další muži odejdou stranou a Mike je k ní zády. „Už jsem ho viděla.“

„Ano?“ zamumlá Mike, podávaje Larsovi léky na urychlení tkáňové regenerace.

„Jo.“

Mike se náhle zarazí. Že by… Je to možné? Může to být ona? Zachvěje se, zůstane otočen zády k ní a snaží se, aby jeho hlas zněl neutrálně.

„A kde?“

„No,“ začne zas Else nalomeným hlasem. „Ztratila jsem kdysi svého muže. Při nehodě s fluoridem chloritým. Byla to zrovna taková záře. Já… jako bych si to dnes musela prožít znovu.“

Mikovi se rozklepe ruka a cítí sucho na patře. Ano, mohl jsem za to já. A dnes… dnes jsem za to taky vinen, i za ty vojáky, policajty a hasiče, co je z nich v přízemí centrální budovy jenom smradlavý škvarek. Ale ona to ještě neví… Krutá ironie.

„Aha,“ pronese zúčastněně. „To mě mrzí.“

Má pocit, že slovy, co zrovna vyřkl, to jen zhoršil. Co až se to dozví? Stačí, aby jí kdokoliv tady řekl, kdo vyráběl tu směs. Nebo jí to může dojít samotné. Přece ví, že je Mike chemik. Ale vlastně… proč by se to nemohla dozvědět? Co na tom? Ať to ví třeba celý Ganyméd a nejlíp též celá Země a ať se o tom mluví na Cereře a Marsu. Ať všichni ví, co je on za zrůdu!

A přece zas neřekne nic. Napíchne Larsovi poslední stimulant a sedne si zdrceně vedle Else, kde ji nechá, aby mu dala hlavu na rameno. Tolik by jí to chtěl říct! Avšak nemůže mluvit, nejde to, mozek to nedovolí. Takovou odvahu měl, když vytrhával Vanovi pistoli. Vášnivě chtěl umřít! A teď mu statečnosti nebo vášně nezbylo ani za nehet.

„Myslela jsem, že tady najdu nový domov a budu tu v klidu pracovat,“ promluví zas Else. „Fakt jsem tomu věřila a byla jsem ráda, že vypadnu ze Země, kde mi ho všechno připomínalo.“

Takže jsem nás oba v důsledku poslal na vesmírnou pouť, pomyslí si hořce Mike.

„Ty jsi tedy s nimi?“ zvedne a otočí se na něj zcuchaná špinavě blonďatá hlava.

„Hm,“ kývne hlavou. „Přišel jsem k tomu jak slepý k houslím. Rýpal jsem, do čeho jsem neměl, najednou si mě našli a teď jsem tu.“

„Takže skoro jako já,“ promluví Else. „Řekni, ty myslíš, že je jejich strana ta dobrá?“

„Nevím. Viděl jsem jen dneska tolik… zla. Na obou stranách.“

Chtěl by říct, že je vláčen proudem, ale lhal by. Ne. To on schválně a vědomě hledal informace v databázích, to on zmínil Vanovi fluorid chloritý a to on jej připravil k bojovému použití. Je zodpovědný a vinen v plném rozsahu, jen tu zase chybí tribunál, který by jej za to soudil.

„Máš pravdu,“ souhlasí Else. „Kam se podívám, vidím zlo. I v zrcadle.“

*** * ***

Lars bolestně vydá pár hlásek, jako by se nemohl probudit z noční můry. Mike vstane a rychle k němu přiskočí. Else se též zvedne a pořád spoutaná jde pomalu za ním.

„Else,“ zašeptá ospale mžourající Lars a chytne ji za ruku. „Takže jste si pro mě přišli?“

Opět se v ní, navzdory situaci, v níž je, vzedme ochranářský pud, kývne hlavou a usměje se.

* * *

„Můžem vám dvěma věřit?“ ptá se později Vane Mika a Else.

„Dělala tu dozorce,“ připomene Huey.

„Taky při té vzpouře vězňů zachránila Larse před jistou smrtí a našla jeho tablet. Takže, jak?“

„Chci vám pomoct, jestli to znamená osvobození víc lidí,“ řekne ona a Vane jí už bez řečí přeřízne pouta, načež vstoupí do čtvercové místnosti, kde čeká Avry i různí další významní členové povstání a v koutě, vedle psychicky vyčerpaného Ryla, sedí taky Joan, která se povzbudivě, přece však zesláble směje na Mika, jako by snad nevěděla, že se nepřísluší takhle smát na někoho, kvůli komu shořela skvadra lidských tvorů.

V čele stolu sedí Lars, pořád znatelně unavený a jaksi shrbený, ovšem dle výrazu ve tváři odhodlaný přispět svým dílem k boji.

„Zdá se, že trošku ztratil jemnou motoriku v prstech,“ zašeptá Mike Vanovi. „Ale jinak bude v pořádku. Obávám se, že ostatní by na tom mohli být podstatně hůř. Řada z nich určitě nebude chodit a u některých je otázka, jestli se vůbec probudí.“

„Chm,“ odkašle si Vane, přistaví Else židli a sám se posadí proti Larsovi. „Takže, o co tady jde?“

Lars má před sebou svůj tablet i papír s poznámkami, z čehož Mike usoudí, že si sjednotil dřívější výzkum s tím, co viděl tady, když jej před chvílí, na smrt zesláblého, ale nabitého z potvrzení, že Linn je v pořádku, prováděli místnostmi s ležícími lidmi.

„No, jak to jen ve zkratce říct,“ povzdechne si a bezděky zatočí tabletem na stole. „Všichni tady víme, že enceladitové reziduum nás mění. Bereme prášky, abychom neměli vidiny a záchvaty úzkosti. Před narozením jsou upravovány naše geny, aby byly rezistentní. Od malička do nás perou spousty látek. A přece. Spousta lidí na to umírá…“

Mike si vzpomene na Linn a na všechny ty další zmíněné v databázi. Jistě to je pouhý vrcholek ledovce.

„Někteří jsou proti tomu odolnější,“ pokračuje Lars. „A s těmi jsme se setkali tady. Tedy, tvoří asi většinu. Někteří byli spíš nepohodlní a museli se uklidit, ale nakonec zjistili, že jejich mozky se taky dají trochu použít, protože projdou skrz testy reziduální odolnosti. Což je, no, můj případ. Každopádně, z buněk z jejich mozků se tu, zdá se, vyrábí léky. Takové, které u běžných pacientů příznaky potlačí vcelku spolehlivě na měsíce či roky.“

„Nesmysl,“ ozve se Mike a Joan po něm překvapeně mrkne. „Nikdo nedostává takové léky. Ty, u kterých to neututlají, léčí jen jakýmsi supresivy, jenže stejně jim nakonec zbývá rok nebo dva života.“

„Ty léky jsou pochopitelně tajné a stejně tak laboratoře, ve kterých jsou složitě aplikovány. Takže se teď můžeme zeptat, pro koho ty léky jsou, ale já myslím, že je to nám všem tady jasné.“

„Lawe,“ odtuší Avry, sedící hned vedle Vana.

„Lawe, Hass a další. Všichni ti, co tady sedí v AM věži a řídí každou hodinu našich životů. Chápejte, upletli si na sebe totiž bič. Chtějí mít jako jediní úplnou a absolutní kontrolu nad všemi důležitými orgány, díky nimž tohle město žije a dýchá. Kontrolují výměníky a generátory vzduchu a taky je v AM věži nejdůležitější a největší uzel celého enceladitového systému. Chtějí mít všechen enceladit neustále pod svou kontrolou, chtějí jej sami distribuovat, sami spravovat, sami modifikovat, sedí na něm jak žabáci na prameni a ve výsledku jsou vystaveni mnohem větším dávkám rezidua a nejspíš taky radiace než kdokoliv v celém městě. Troufnu si odhadnout, i s ohledem na množství těch lidí tady, že dávky léku, které by normálnímu člověku vystačily na roky života, jim dávají sotva měsíce. Možná týdny.“

„A chtějí se držet u moci navěky…“ dodá Avry.

„Dneska to skončí,“ připomene odhodlaně Vane. „Co ti lidé tady?“

„Ti s vysokou imunitou proti reziduu jsou vysávání nejvíce. Pochybuji, že je oživíme,“ řekne Lars tvrdě. „Ostatní snad. Já jsem ztratil cit v prstech a mnozí nebudou chodit, vidět, slyšet… Nevíme. Prakticky jakékoliv mozkové poškození připadá v úvahu. Snad se bude část z nich do nějaké míry regenerovat; musíme mít naději. A vymyslet, co uděláme teď.“

„Pravda. Takže?“

Vane se otočí na Avryho a plane mu v očích takový oheň, že kdyby snad Avry chtěl váhat, udělá si nepřítele i z něj.

„Musíme to skončit,“ připustí Avry. „Za Slita, za všechny. Za svobodný Erech, kde nebudou lidi trpět a umírat, aby si z jejich těl prodlužovali vládcové životy. Ale zároveň tady ty lidi nemůžem nechat a musíme hned teď začít s jejich osvobozováním.“

„Souhlasím,“ ozve se Vane. „Část z nás se tu teda opevní a v čele s Larsem začnou na tom pracovat. Vojáci tam venku mají teď jiné starosti, když jim zatápí i lidé v ulicích, a budou jich mít ještě víc, až vezmeme AM věž ztečí, ale přece nám to tu nenechají zdarma. Navrhuji, aby tu zůstali bojovníci z Adadovy čtvrti.“

Dva zástupci zmíněné frakce, jeden ve fialovém kombinéze, druhý v bílém úboru, pokývají hlavami a krátce stvrdí svůj souhlas s plánem.

„Huey, budeš tu s Larsem, kdyby potřeboval pomoct,“ rozkáže Avry. „Taky tu zůstane Ryle.“

„Anne, Joan, Miku a…“ Vane zapátrá v hlavě po jménu. „…Else. Vás chceme mít po boku, až zaútočíme na Lawovu věž. Já… věřím vám. Snad nedělám chybu.“

*** * ***

„Chceš jí dát tohle?“ vyděsí se Anne o chvíli později, když se v chodbě ozbrojují. „Pořád nevíš, jestli se nakonec nepřidá k Lawovi. Víš, kolik tu zmrzačila vězňů?“

„A většina z nich by jí to ráda oplatila, kdyby tu s nimi zůstala. I proto půjde s námi. A ano, věřím ji. Už kvůli tomu, co udělali Larsovi a Slitovi. Vidím jí v očích, že chce s nimi bojovat, ukončit jejich vládu a pomstít se.“

Důsledně se podívá na Else a podá jí útočnou pušku.

„Předpokládám, že s tím umíš.“

Kývne hlavou.

„Uvnitř není žádná guma,“ zdůrazní ještě Vane a obrátí se k Mikovi.

„Co ty, všechno dobré?“

Mike odevzdaně kývne hlavou. Jako by všechno, co ten den zažil, bylo náhle kdesi daleko a dávno.

„Potřebuju tě, kdybychom tam našli ty laboratoře, kde se podává lék.“

„Nebudem zbytečně zabíjet,“ připomene Avry do vysílačky. „Chceme Lawovu abdikaci a získat moc nad všemi důležitými technologiemi. Kdyby snad chtěli v poslední chvíli něco z toho sabotovat, nebo kdyby to jinak nešlo, protože by se bránili moc urputně, pak jim oplatíme tvrdou mincí.“

„Tak pojďme,“ obrátí se na Avryho Vane skoro přátelsky, Else si zkontroluje zbraň a podívá na Mika, za nímž stojí Joan a cosi mu šeptá, i když se zdá, že ji příliš neposlouchá.

„Ani se na mě nepodíváš. Chceš vůbec ještě, abych byla s tebou? Nebo bys byl radši s ní?“

Joan kývne bradou k Else a Mike pohlédne tím směrem, načež zakroutí hlavou.

„Myslím, že nechci už nic takového,“ řekne polohlasně. „S nikým. Promiň, Joan. Nečekal jsem, jak se všechny věci vyvinou a teď už opravdu nemám myšlenky na budoucnost. Dostaňme toho Lawa a co bude dál… co na tom sejde.“

Uvědomí si, že nenávist k Vanovi, k Anne, ke všemu a hlavně k sobě a k vlastnímu životu, je už slabá. Zbyla jen tupá odevzdanost; touha to vše dokončit, s flaškou si sednout do křesla a litovat se, dokud se nestane zázrak a nebude mu vše odpuštěno. Což se nikdy nestane.

Skupina se z nadzemních vrat spouští na několika lanech dolů, kde se dávají do boje s malými zbytky sil, které nebyly ještě odvolány na jiná místa ve vzbouřeném městě.

Else pohlédne někam vzhůru, kde je za generátory vzduchu a mohutnými štíty vidět tvář planety Jupiteru, povzdechne si, narovná se, pozdvihne hlaveň a pohlédne směrem k Ištařině čtvrti a velkému kolosu se zářícím logem AM.

Pohlédne na Mika a vykročí vpřed.

X. Callistó

Mark cítí ztrátu půdy pod nohama. Houpe se s ním svět. Náhle to nedokáže zkrotit silou vůle. Přitom se dívá na vzdálenou nejvyšší věž, na níž před nějakou dobu naposledy zablikala a pak definitivně zhasla písmena AM.

„Co bude dál?“ pronese k příchozímu Rylovi namísto přátelského pozdravu, se kterým by se k němu vydal kdykoliv jindy.

„Nevím.“

Mark se otočí, nic neřekne a jen se bezradně rozhlédne po dílně. Všechno nářadí, rozmontovaný motor, který ještě včera čistil hadříkem, plazmový zásobník v koutě, to mu náhle přijde nesmírně cizí.

„Měl jsem ti to říct, Marku,“ řekne Ryle omluvně a vykročí k motoru, jako by si náhle chtěl strašně prohlédnout jeho vnitřnosti. „Nevím, jestli jsem šetřil tebe, nebo spíš sebe, že jsem mlčel.“

„Tím se teď už netrap,“ mávne Mark rukou. „Jen jsem si říkal, že tak se asi pozná šílená doba, když kamarád nemůže věřit kamarádovi. Když se to, co vypadalo jako jasná pravda, obrací v lež. Řekni mi jenom… Myslíš, že to stálo za to? Za ty mrtvé?“

„První mrtví vznikli, když začali mizet lidé a z jejich mozkové tkáně se vyráběl lék. To už přece víš…“

„A co teď? Kdo bude vládnout?“

Ryle pokrčí rameny.

„Mohly by být volby,“ zamumlá a na chvíli o tom sám uvažuje, jestli se budou Vane či Avry ochotně vzdávat svých pozic ve prospěch zvolených zástupců.

„Nebo taky ne,“ ušklíbne se Mark. „Hele, potkal jsem nedávno Mika. Teď už vím, proč byl tak rozrušený. Museli jste ho fakt zatáhnout dovnitř?“

„Zatáhli jsme do toho i tu ženu… Else,“ řekne Ryle a poklepe prstem na rozebranou trysku. „Všichni jsou do toho zataženi, ať chtěli, nebo ne. Jinak to nešlo.“

„Co jste v té věži vlastně… počkej, ne, nezajímá mě to,“ rozhodí Mark rukama. „Tvou omluvu přijímám. Možná budeme ještě přátelé. Záleží na tom, co se bude dít. Já se teď musím starat o svou rodinu, své živobytí a musím zas najít svůj klid.“

Obrovský chlap si sedne na malou židli a zdá se, že mu na ramenou leží neskutečná tíže.

„Dobře víš, že jsem se nepřišel jen omluvit.“

Mark zas zkroutí obličej v ironický úšklebek.

„Dám vám všechny kapitánské kódy. Vezměte si Lindanisu a dělejte s ní, co chcete. Chci jen, aby pak moje rodina mohla žít jako dřív.“

„No," vydechne Ryle, odhrne z kovového stolu změť součástek a posadí se na jeho desku. „Kódy jsou nám k ničemu. Hrajeme o každou minutu, Marku. Potřebujeme toho nejlepšího kapitána a pilota."

„Nepilotoval jsem Lindanisu, ani nepamatuju, na to mám Willa s Jakem."

„Will poletí druhou lodí a Jake není k zastižení. A stejně, cítil bych se mnohem líp, kdybys tam byl. Nikdo neumí s Lindanisou takové kousky jako ty."

Mark se ironicky zasměje a nadechne k odmítavé odpovědi. Ryle jej zase předběhne.

„Postaráme se o tvou rodinu, Marku. Vynutil jsem si na Vanovi i Avrym, aby mi to explicitně slíbili. Všechno bude v pořádku, ale teď nám, prosím, pomoz."

„Takže jsi se nepřišel jen omlouvat, ale taky s prosíkem," nadhodí Mark a protočí v dlani mikrometrický šroub, jenž mu přišel pod ruku. „O co tedy jde?"

Rylovi zasvitne v očích naděje.

„Jde o Lawa. Nebyl nikde v AM věži. Krátce před našim příchodem prchl nějakou tajnou cestou, snad někde pod zemí, a to až do kosmického centra v Mardukově čtvrti. Uletěl nám svou lodí a teď, podle našich propočtů, míří k automatu, co se vrací od Enceladu."

„Proč?"

„Nevíme. Ale uvažuj… Přišel o vše. Tady ho už čeká jen pád a trest. Nepřišel jen o vládu, ale úplně o všechno. Není kam utéct, okolo je jen vesmír. A co udělá takové zvíře zahnané do kouta?"

„Mohl by město zničit gravitačními distorzemi, kdyby obešel bezpečnostní protokol."

„Ano, ale proč to neudělal?"

„Aha," řekne Mark, promne si oči, odloží šroub a pohlédne na Ryla. „Takže to nemohl udělat, protože v té lodi nebyly žádné enceladitové kapsle, když s ní narychlo utíkal. Chce je nabít přímo z automatu, co se vrací z Enceladu?"

„Technologicky to prý možné je, jen by fungovaly hůře než ty zpracované. Kéž bychom mohli třeba změnit trasu toho automatu, ale nikdo zatím nepřišel na to, jak obejít jejich velitelské kódy a převzít nad ním kontrolu."

Mark na chvíli zavře oči. Zdánlivě je klidný, jenže Ryle pozná, že v čemsi, co se podobá meditaci, bojuje s bázní.

„Pak je tu ještě jedna varianta, o nic příjemnější," řekne Ryle a zvedne se ze stolu. „Že automat zničí z takového úhlu a v takové chvíli, že všechen enceladit spadne na město. Nechci ani domýšlet, k čemu by to vedlo. Může dokonce udělat i obojí…"

„To stačí," utne ho Mark, otevře oči a Ryle ví, že ho skrze strach o město, které tolik miluje, a o svou rodinu, kterou miluje ještě víc, má v hrsti.

*** * ***

Ustaraní spiklenci se setkávají v Mardukově kosmickém středisku u Lindanisy, oděni v prototypických kombinézách, nalezených v tajných sekcích vesmírného centra. S Else a Mikem, kteří stojí opodál, se Mark krátce pozdraví, na Mika smutně pohlédne a pak už obrátí pozornost k Vanovi a Avrymu.

„Jsme rádi, že…“ začne Avry s nataženou pravicí, ale Mark mu dlaň nepodá, pohledem jasně naznačí nulové sympatie a jako by mlčky do jejich tváří křičel slovo „vrazi“.

„Jsem tu jen proto, aby to nebylo ještě horší. Aby šílenec nezničil zbytky toho, co mám rád.“

„Ovšem,“ odvětí Avry a vrátí ruku do kapsy.

„Kolik máme času?“

„Teď asi dvacet jedna hodin,“ řekne Vane a vystoupí zpoza Avryho. „Naštěstí má pomalejší loď, než je Lindanisa. Můžete jej dostihnout.“

„Pokud vím, všechny jsou pomalejší než Lindanisa,“ napřímí se s hrdostí Mark. „Ale co pak, až ho dostihneme? Nemáme žádné zbraně. Leda…“

Rozhlédne se po ostatních a Vane kývne hlavou.

„Jo, můžete ho zničit gravitační distorzí. Co nám zbývá?“

„Dobře. Ale, co když nechce zničit město? Chcete ho pro jistotu tak či tak zabít?“

„Bude přece možnost se s ním spojit,“ řekne Avry. „Budete mu intenzivně volat a když neodpoví a neujistí nás, že se chce vzdát, tak potom zbývá jediná věc.“

„Já nevím,“ povzdechne si Mark. „Nikdy se enceladitové kapsle tímhle způsobem nepoužívaly. Ani by se tak neměly používat. Už vůbec ne tak blízko měsícům.“

„Tak doufejme, že k tomu nebude muset dojít.“

„Chm.“

Zamračený Mark odejde stranou k Rylovi a zapřede s ním krátký rozhovor tlumeným hlasem.

*** * ***

Else s Mikem se napůl baví, napůl vězí ve vzpomínkách na pár hodin starý postup AM věží. Občas pohlédnou kousek napravo, kde na prázdnou bednu Else postavila klec se strakou, jako by ji prodávala na tržišti.

„Čekal jsem něco jiného,“ řekne Mike.

„Větší odpor,“ kývne hlavou Else, oči upřené na straku, jež občas skočí z levé strany bidýlka na pravou.

K jediné přestřelce s ochrankou došlo v nejnižších patrech věže, kde byly velké sály a konferenční místnosti. Else udělala ze skupinky odhodlaných, ale nezkušených lidí jakž takž efektivně postupující útvar. Pár mužů na druhé straně padlo a zbytek se vzdal.

„To taky, i když jsem rád, že se pak už nestřílelo," řekne Mike, jemuž se opět trochu rozechvějí kolena ve vzpomínce na kulky, jež se odrážely od zdí, rozbíjely počítače, židle, projektory, kopírky i kávovary a létaly tak blízko od jejich těl. „Ale hlavně, čekal jsem… moc, sílu. Čekal jsem ty největší boje a ne…"

„Trosky," doplní Else.

Nad konferenčními místnostmi začínaly střižny, sklady techniky, vysílače a serverovny plné hučících disků. Za největším televizním studiem, které svou velkou rozlohou a vysoko uloženým klenutým stropem připomínalo starou katedrálu, se jim v syntetickým dřevem vykládané kanceláři vzdal ředitel televize Hass.

A pak už následovaly velké a nekončící potemnělé místnosti okolo reaktorů a enceladitových uzlů, které byly do té výšky obrovskými sloupy vykládanými betonem a bórem vyvedeny ze země a do země se zas vracely. Tam, v srdci města, kde byl enceladit navzdory všem bezpečnostním prvkům doslova cítit ve vzduchu, se jim nejvyšší představitelé města vzdávali. Zubožení. Šílenství a strach v očích, snad trochu rádi, že to všechno skončilo.

„Čekala jsem, že jim naštvaně zaklepem na dveře, ale nakonec to byl pocit, jako když zachraňuješ týrané děti z nějakého sklepa," řekne Else pozvolna, jako by to celé spíš hodnotila sama pro sebe.

„Byl to pro ně začarovaný kruh," uvažuje Mike a zakroutí nad tím vším nevěřícně hlavou. „Nebylo pro ně myslitelné se té moci, co drželi v rukou, vzdát, ale zároveň je ta moc den za dnem tak ničila, že se museli léčit cizí živou mozkovou tkání a stejně jim to nepomáhalo."

Nad enceladitovými uzly byly laboratoře, v nichž se složitou metodou vytvářel a aplikoval lék z tkáně extrahované ve vězeňském bloku C, a pak už následovaly jen největší a nejvíce prázdné síně. Nepochybně právě zde se musel v nekonečné samotě procházet generální ředitel AM. Zde dlouhé roky rostlo šílenství Lawa, který jim proklouzl mezi prsty a může být schopen všeho.

Mike ucukne před rukou, která chce chytit tu jeho.

„Jo, blbý nápad," stáhne se Else. „Takže, ta tvoje… jmenuje se Joan? Klape vám to?"

„Ani ne. Nebo… nevím."

„To mě mrzí."

Mike k Else cítí cosi vřelého a chtěl by ji znovu obejmout, ale zároveň touží být kilometry daleko od ní jakožto osoby, která mu každým svým pohledem a pohybem připomíná, co jí provedl.

* * *

„Za pět minut poslední porada," ozve se Ryle. „Nesmíme už ztrácet čas."

K Avrymu a Vanovi, kteří stojí stranou, přistupuje Huey a něco jim ukazuje na obrazovce laptopu. Oba se pak škrábou zaraženě na hlavě.

„Nechápu, jak tohle mohli utajit," říká Avry, když Mike s Else přijdou blíž.

„Zdá se, že stavěli něco jako druhé město," vysvětluje příchozím. „Někde snad padesát kiláků na sever od Erechu. Celé pod zemí. Tedy, jestli to bylo město."

„Co jiného?" řekne Huey a přejede znovu očima údaje na obrazovce. „Pracovalo na tom skoro tři sta lidí. Používali zcela nové budovatelské stroje a automaty. S tou technikou, co tam byla, to muselo růst přímo samo, i když v mnohem menším měřítku. A zdá se, že vyřešili většinu problémů s izolací enceladitového rezidua."

„V menším měřítku," ušklíbne se Vane. „Takže si stavěli malý a bezpečný ráj pro sebe a pár vyvolených. A my tu pracujeme, financujeme jejich projekt a občas někdo zmizí, aby vydrželi naživu. Co se vůbec stalo s těmi, co na tom dělali?"

„Někteří se nám před chvilkou vzdávali v AM věži," řekne Huey a prstem na obrazovce posune dlouhý seznam lidí. „Jiné jsme viděli v bloku C s napíchanými lebkami. Tak či tak, nevíme přesnou lokaci. Tady jsou jen neurčité plány, seznamy lidí a materiálu. Těch padesát kilometrů severně jsem odhadl podle spotřeby paliva, když se tam jezdilo velkými transportéry, a od severní brány, kterou podle protokolů opouštěli město."

„Budeme v těch místech hledat," řekne Avry. „Můžou tam mít štíty, abychom to nenašli standardními skenery, ale něco zachytit musíme."

„A vy," otočí se Vane. „Musíte dostat Lawa. Pojďme na tu poradu."

* * *

Skupinka prochází kolem lodi, z níž se odpojuje velká hadice tankující hydrazin, a setkává se i s dalšími lidmi u velkého stolu s holografickou projekcí systému Jupiterových měsíců. Joan stojí vedle Anne a dívá se v jakési melancholii na Mika, jako by jej navždy ztratila.

„Takže, posádky máme kompletní," rozhlédne se Ryle. „Lodí Lindanisa poletím já, pilotovat bude Mark, dále nás doplní Mike a Else. Budeme rychlejší, takže poletíme rovnou za Lawovou lodí. Druhá loď, Kalipoeg, která je pomalejší, to vezme nejkratší trasou k automatu C16, který se vrací od Saturnu. Lawe nemá nejoptimálnější trasu, snad proto, že mu chybí navigátor."

„Takže nám dal čas, což je dobře," doplní Avry.

„Jo," kývne Ryle hlavou. „Každopádně, v Kalipoegu bude pilotem Will a s ním poletí Joan, Anne a taky Huey, což je nás nejlepší technik. To kdyby se něco na lodi nebo automatu pokazilo."

„Skvělé," zamručí Huey.

„Budete mít s sebou nové prototypické enceladitové skafandry. Ty by toho podle technické specifikace měly vydržet opravdu hodně, takže kdyby se něco pokazilo, mějte je na sobě. Dokážou dokonce vytvářet gravitační pole."

„Takže s nimi můžeme chodit v nulové gravitaci, jako by tam bylo jedno gé?" zeptá se Mike.

„To ne," zakroutí hlavou Huey. „Slouží to spíš k vyrovnání nějakých velkých vnějších tlaků, příliš velkého gravitačního zrychlení a tak."

„Hned se cítím líp," podotkne Mark. „Poletíme už? Lawův náskok je pořád větší."

„Poletíme," potvrdí Ryle.

„My se tady pokusíme dát věci do pořádku," řekne Avry. „To je hlavní priorita. Nastolit zas nějaký řád."

Vane po něm blýskne očima a za těmi slovy i pohledy je cítit celá řada ohnivých debat. Mike tuší, že Avry by nejvíce ze všeho chtěl brzké volby a pravou demokracii, zatímco Vane je toho názoru, že tím se vše jen zkomplikuje a pro začátek by měli pevnou rukou vládnout nejvýše postavení členové rezistence. Pochopitelně s ním samotným v čele.

* * *

„Jestli nastolíme autokracii, v čem pak budeme jiní než Lawe?" ptal se Vana před pár hodinami Avry, když jednu z těch debat Mike náhodou vyposlechl.

„V čem asi," prskl tehdy Vane. „Nebudem nechávat mizet lidi a nebudem nic tajit. Budeme myslet na druhé a ne na sebe. To je dost velký rozdíl, ne?"

Ta slova utkvěla Mikovi v hlavě a jak dříve preferoval Vana, po všech událostech z posledních dnů i po těchto slovech, k němu cítil větší a větší zášť, a přeneseně i k sobě samému, že mu pomáhal v páchání násilností.

* * *

Porada je oficiálně ukončena, když se u hloučku objeví energicky si vykračující mladík s temně hnědýma očima v mandlově snědé tváři.

„Jaku," otočí se překvapeně a s radostí v hlase Mark.

„Kapitáne," odpoví příchozí prostě, podá si s ním ruku, pak se krátce obejme s Willem i Rylem. „Omlouvám se, že to tak trvalo. Nějakou dobu jsem se skrýval, protože jsem nechápal, co se to děje. V ulicích je to strašné… No, pak se ke mně dostalo, kam chcete letět. Mám tedy povolení vstoupit na palubu?"

Ryle se podívá na velitele rezistence, ale Mark rovnou odpoví.

„Samozřejmě! Hned se budu cítit líp. Will bude na Kalipoegu, tak tebe bych uvítal u nás."

Vane jen pokrčí rameny a Avry krátce Jaka seznámí s plánem, načež poradu konečně uzavřou. Při rozchodu k Lindanise a Kalipoegu ještě zastoupí na chvilku Joan Mikovi cestu.

„Dávej tam na sebe pozor, jo," řekne a její oči říkají ještě další věci, ve kterých je lítost nad tím, že mu kdysi lhala, ale i tím, že jejich vztah nejspíše nepřežije celou rozbíhající se revoluci.

„Ty taky."

* * *

„Takže… krmení je v tom druhém šuplíku," řekne Else rozpačitě Vanovi, který už hodinu před poradou kývl na to, že se o straku postará.

„Jasně," ušklíbne se a zvedne klec.

Else napadne, že Vana vůbec nezná. Ale kdo jí tady zbyl? Chtěla straku nechat Larsovi, avšak nebyl dost zdravý a silný na to, aby si nepřipadala špatně, že jej zatěžuje.

„Tak dík."

Poslední pohled na opeřence a už nastupuje a poutá se do křesla. Následuje Mike a Ryle se usazuje vedle nich. Lindanisa opouští kosmodrom, do nějž byla předtím převezena na revizi, vzdaluje se jeho rozlehlým střechám, letí skrz velké přetlakové komory ve stěně bubliny nad městem Erechem, kolem radiačních štítů a uniká i samotnému městu, které pomrkává z nekončících plání plných ledu.

Jako první z obou lodí míří vstříc hvězdám, měsícům a obrovské tváři bouřného Jupiteru.

* * *

„Nečekal bych, že Ganyméd ještě někdy opustím."

Mike se dívá na druhou loď s názvem „Kalipoeg", jak se opakovaně vzdaluje a přibližuje. Daleko za nimi mizí tvář největšího z měsíců, majestátného Ganyméda. Město Erech už dávno není vidět vůbec.

„Lawe pořád neodpovídá," slyší z chodby říkat Ryla Markovi.

„Volej ho dál a vyřiď, že už je na dostřel. Pořádně to zdůrazni."

Loď se náhle rozechvěje a stěny zasténají, jako by je někdo drtil a roztrhával zároveň. Enceladitem generovaná gravitace se zblázní, vše nejdřív spadne na strop, pak chvíli levituje v prostoru, potom prudce na zeď, a nakonec s velkým přetížením k podlaze. Rozezní se poplach a gravitace se vrátí do normálu.

„Jsi v pohodě?" zvedá potlučená Else Mika, který plive krev z jazyku, do něhož se kousl.

„Co to, sakra, bylo?"

„Všichni do kabiny, jsme pod útokem," ozve se Markův hlas.

„Tak, co se děje?" ptá se udýchaně Mike, když se připoutávají do křesel.

Jake má plné ruce práce s prudkým úhybným manévrem, Mark vedle něj hlásí polohu AM lodi. Ryle stroze hodnotí situaci.

„Lawe nás obelstil. Má kapsle a právě je použil. Distorze vznikla pár metrů od nás. Asi je nechtěl použít na město, ale s tím automatem něco v plánu stoprocentně má."

Otočí se k monitorům.

„A nabíjí další…"

„Nabíjej taky," rozkáže Mark, zatímco Mike zaryje prsty do opěrátka, v čiré hrůze z představy, co by mohly gravitační distorze provést při plném zásahu.

„Kapsle na pravoboku, třicet metrů!" vykřikne Ryle a Jake prudce strhne řízení.

Mikovi a Else se zatmí před očima, jak něco lodí prudce škubne v úplně opačném směru. Dýchat na pár okamžiků není možné, oči se tlačí z jamek ven.

„Zatraceně," zakleje Ryle, když může zas mluvit, a hned se zas věnuje palubní desce. „Teď pálí po Kalipoegu."

„Máme nabito?"

„Už jo."

„Tak mu to tam pošli."

Ryle na zlomek vteřiny zaváhá a pak stiskne tlačítko. Jako předtím počítač na průzoru před piloty vykreslí trajektorii kapsle. Systém načasuje proud záření a Lawova lehce poškozená loď, která se na chvilku zdála být z plastelíny, již roztahuje hrající si dítě, se obrátí jiným směrem.

„Vedle," hlásí celkem zbytečně Ryle. „Zrychluje!"

Mark nic neodpoví, jen řekne Jakovi rychlý rozkaz a ten zkoriguje směr.

„Kalipoegu," volá Ryle do mikrofonu. „Jak jste na tom?"

„V pohodě," ozve se odhodlaný hlas Anne. „A vy?"

„Bylo to drsné, ale žijem. Tak pokračujme!"

„Dělá enceladitový skok," ukáže Mark. „Bude za chvilku u automatu. Musíme taky skočit! Obejdi bezpečnostní protokol."

Ryle zakleje, zadává nouzové kódy a vypíná některé procesy v systému.

„Můžeme."

Mike s Else se stihnou jen nadechnout a přemůže je zas přetížení, po kterém už jsou kousek od brzdícího Lawa. Mark rovněž zapne brzdící trysky a opačné přetížení jim zas hrozí vyloupat oči z důlků.

„Už nikdy nechci do vesmíru," vyplivne ze sebe Mike zcela vyčerpaně, když to skončí.

„Tam!" ukazuje Ryle na Lawovu loď, blížící se již relativně pomalu k automatu.

Zpoza nich se objeví Kalipoeg, který též provedl enceladitový skok.

„Co když Lawe ten automat zničí distorzí?" zeptá se stísněně Mike.

„To by asi nepřežil nikdo z nás," procedí Ryle skrz zuby, unavené oči upřené k údajům na palubních monitorech. „My máme nabito."

Mark po něm koukne. Pak se zas otočí k Lawově lodi.

„Musíme znovu střílet, má namířeno na automat.“

„Když ho zničí tady, všichni umřeme, ale Erechu se snad nic nestane,“ zauvažuje Ryle.

„Nechce se mi umírat,“ podotkne Mike.

„Zkusíme ho zastavit,“ řekne Mark rozhodně. „Pošli to tam. A opovaž se trefit ten automat.“

Ryle už málem odpálí kapsli, když jej zaujme Lawova rychlost a dráha letu.

„Co to dělá, Marku?“

Lawova loď se bokem srazí s automatem a oba vesmírné stroje se roztočí jak kovové káči. Z Lawovy lodi odletí několik vrstev štítů, zatímco z automatu nejdříve štíty a potom, kvůli čemuž se rozblikají všechny možné alarmy na předním skle, několik tun enceladitu.

* * *

„Trocha neutronového záření a jsme všichni mrtví a s oběžnicemi měsíců to udělá kdo ví co,“ řekne Ryle do hrobového ticha, které v kabině nastalo.

Na průzoru se objeví Kalipoeg, stále provádějící brzdný manévr.

„Lindaniso,“ ozve se Anne. „Prolétli jsme tím. Opakuji, prolétli jsme čistým enceladitem. Naše štíty jsou skoro v háji. Některé systémy vypadly. Posíláme vám report z palubního počítače.“

Mike jen tiše polkne, když si představí, jak po průletu čistým enceladitem muselo jeho maximálně koncentrované reziduum projít každým atomem všech lidských bytostí na palubě, a tak jsou tam všichni už možná navždy ztraceni. A jeho rty bez hlasu vysloví jméno „Joan“.

„Kalipoegu, někam se ukliďte. My budem ještě sledovat Lawa a pak vám pomůžem. Hlavně nikdo nesmí použít neutrony!“

„Rozumíme.“

Lawova loď se stále, navzdory korekčním tryskám, které přerušované pouští, točí a nabírá směr do prázdna. I porušený automat míří směrem pryč.

„Volný enceladit naštěstí letí pryč od Jupiteru. Neměl by zasáhnout Ganyméd,“ hlásí s úlevou Ryle, zatímco Jake navádí Lindanisu za Lawem.

„Možná to prostě neuřídil,“ navrhne zas Ryle a pak si všimne trajektorie, kterou vykalkuloval počítač poté, co Lawe přestal rotovat. „Teď míří ke Callistó.“

„Za ním!“

„Rozumím,“ procedí Jake a nastaví daný kurz.

Mark konečně vydechne, zavře na chvíli oči a zjevně v duchu hledá svůj klid.

„Měli bychom udělat skok a Lawa tak předstihnout. Kdo ví, co chce u Callistó. Kdyby se tam objevil, byli bychom už připraveni a konečně ho zničili,“ navrhne Ryle.

„Skočíme, jestli skočí on," řekne Mark a otevře oči. „Nechci se dostat do situace, že nám dojdou kapsle a on ještě bude mít. To by si pak mohl dělat, co by chtěl, zatímco my bychom se mohli vydat na několikadenní cestu k domovu, který by tou dobou mohl třeba už být v troskách."

„Lindaniso, míříme pomalu za vámi," ozve se Anne.

„Dobře, zůstaňte ale v bezpečné vzdálenosti od nás i od měsíce."

Jak to dořekne, zarazí se a všichni na sebe pohlédnou. Ve vzduchu a teď už nejen Mikovi, ale všem v hlavách visí otázka, co napáchalo vystavení čistému enceladitu na druhé lodi a jaký bude osud lidí na ní.

„Mrzí mě to," ozve se z vysílačky Will. „Byl to úhybný manévr."

„To je v pohodě, Wille," řekne Mark. „Budete v pohodě. Hlavně opravte, co půjde."

„Jasně. Ještě, že tu máme Hueyho."

* * *

Na skoro čtyři hodiny zavládlo ticho. Na Kalipoegu opravili, co šlo, ale pořád zůstává pokryt enceladitem. Ryle s Markem bedlivě na skenerech sledují každý Lawův pohyb, ten však letí stále rovně a celkem stálou rychlostí, takže Jake jen občas zasáhne do řízení malou úpravou směru. Mike chvíli konzultoval s Hueym jednu opravu, nicméně od té doby jen sedí s Else stranou a oba si připadají zbyteční.

„Připoutat!" ozve se Rylovo volání. „Lawe udělal skok. Jdem za ním!"

„Nechápu, proč skáče," mluví Mark sám pro sebe, když se všichni poutají a Ryle nabíjí kapsli. „Je to už jen pětatřicet minut cesty. Bude mít moc velkou rychlost."

„Možná neletí na Callistó," zapochybuje Ryle. „I když pak nevím, kam by letěl. No, tak to moc nezrychluj, ať pak kolem něj neprolítnem do volného kosmu."

„Lindaniso," ozve se Anne. „Vy chcete použít enceladit?"

„Potvrzuji. Doleťte to normálně."

„Co když to nějakou náhodou zaktivuje ten enceladit na našich štítech?"

„To snad ne, míříme jiným směrem."

„Podle Hueyho to je možné," ozve se zas Anne.

„Sakra, co teď?" otočí se Ryle k Markovi. „Šance je malá, ale stejně."

„Možná není tak malá," přidá se Mike. „Stačí, aby se něco odrazilo od našich částicových štítů. Nechtěl bych vidět řetězovou reakci přímo na jejich trupu."

„Dobře, za půl hodiny by nám nemusel utéct, ne?" zamračí se Ryle.

„Může ale napáchat škody na Callistó," opáčí Mark.

„Na Erechu taky mohl, ale neudělal to.“

„Fajn,“ povzdechne si Mark. „Zjistíme odtud, jestli použil enceladit?“

„Teprve, až použije záření.“

„Sakra, měli jsme Kalipoeg poslat na Ganyméd. To byl blbý nápad, aby letěli za námi.“

„Stejně nemůžou na Ganyméd,“ připomene Mike. „Se vším tím enceladitem.“

„Tak nic, plným výkonem ke Callistó,“ rozhodne Mark a nakloní se k mikrofonu. „Kalipoegu, zůstaňte už radši tady.“

Druhá loď se ztratí ve tmě a za pár minut se objeví prastarými krátery, pod nimiž dlí oceán, zjizvená tvář třetí největšího měsíce sluneční soustavy.

* * *

„Navádím na orbitu,“ hlásí Jake.

„Lawe je dole. Přistál. Teď bychom ho mohli… no, zničit. Nebo spíš tu loď.“

„Nebudem používat distorze na povrchu a už vůbec ne u hydrazinové stanice. Pojďme si pro něj dolů,“ řekne Mark.

„Navádím na přistání.“

Jake spustí sekvenci a za pár okamžiků dosedá Lindanisa kousek od Lawovy lodi k hangárům na Callistó, Jake zůstává v Lindanise a zbytek posádky vyskakuje ve skafandrech ven, pistole na gumové projektily v rukou.

„Potřebovali bychom řezáky, abychom dovnitř vnikli násilím,“ ukazuje Mike na robustní štít uzavřené lodi s iniciálami AM na boku.

„Zkusím zavolat místní centrálu,“ řekne Mark a kousek se vzdálí.

„Lawe tu určitě není,“ prohlásí Ryle a rozhlédne se po temném prostranství mezi šedými budovami, místy osvětlenými slabou obrysovou lampou, za nimi začínající černá dálka pusté měsíční krajiny. „Musel se jedním z těch vozidel vydat k centrále, jestli chce spustit sekvenci k doplnění hydrazinu, olejů nebo enceladitu.“

Mike pohlédne vzhůru na dlouhé rameno ztrácející se proti temnému nebi, které spojuje AM loď s válcovitou věží sloužící k tankování. Z útrob kolosu se ozývá temné hučení, které snad vydávají pod tlakem proudící kapaliny.

„Doplní si tu enceladit. To je problém. Bude ho mít víc než my,“ zamručí Ryle. „Možná bychom taky mohli. Ale nevím, jestli na to bude čas.“

„Proč by tu sekvenci vůbec spouštěli?“ ozve se Else. „Přece tady dostali zprávu o dění na Ganymédu. A navíc Lawa nikdy moc nemilovali…“

„Neodpovídají,“ vrátí se k nim Mark. „To je divné… Počkat!“

Na Markově tváři, matně viditelné ve stinném vnitřku masky skafandru, je vidět, že něčemu se strachem naslouchá.

„Střílel po nich z pušky," řekne pak stísněně, když zas vzhlédne k ostatním. „Jen někteří se schovali před masakrem. Teď míří zase k nám."

„Z jaké pušky?" zeptá se hned Else a pohlédne kamsi k příjezdové cestě.

„Copak já vím," rozhodí Mark rukama. „Říkali jen: z pušky. Sakra, potřebujou pomoc!"

Else zakleje a vzpomene si na technika jménem Nick, s nímž pili příliš silnou pálenku, ale též na první a zároveň i poslední noc, kdy si s Mikem byli bližší, a ta přišla zrovna zde, na vzdáleném měsíci, v zaprášeném a kovovém centru, kde byly ztracené duše alespoň vzdáleny ganymédské nesvobodě.

„Když tam půjdem, hrozí, že Lawe mezitím odletí a nás i všechny tam dole rozmetá distorzemi," řekne Ryle. „Měli bychom ho nejdřív dostat."

„Souhlasím," procedí Else. „Jdeme do úkrytu."

Čtveřice postav v prototypické výstroji se skrývá za rohy budov, když konečně přijede robustní transportér.

„Jdem," sykne do interkomu Else a vyrazí.

U vozu se zastaví, když z přívěsného sběrače hornin vypadne blikající černý váleček.

„Granát!" křikne Else. „Zpět! Zpět!"

Tlaková vlna ochromujícího granátu smete postavy do všech stran. Jediná Else dopadne na rameno a převede pohybovou energii do podivného parakotoulu, z nějž se v nízké gravitaci nakrátko vznese do vzduchu a pak zas dopadne na koleno a pravou dlaň.

Útočná Lawova puška není ve vakuu slyšet, ale je vidět záblesk a pak podivný kulovitý tvar zplodin z výstřelu. Else uhne do krytu v poslední chvíli a jedna z kulek dokonce sjede po odolném skafandru. V okamžiku jí bleskne v hlavě, že je oblek možná neprůstřelný, ale ani na chvíli nezatouží to zrovna teď zkoušet.

Zatracená guma, pomyslí si, když míří pistolí. To bylo předtím strachu ze střelby v natlakované kabině vesmírné lodi. Teď tu stojí s plastem proti olovu.

Třetí střela trefí Lawa do zad zrovna, když nastupuje do lodi, upustí pušku, vpotácí se dovnitř a zhroutí na podlahu, stihne však za sebou zavřít vchod.

Else sprostě zakleje a běží pro pušku, kterou vcelku zbytečně zkusí párkrát vystřelit proti štítu AM lodi. Zásobník je po pár výstřelech prázdný.

„Vstávejte!" zvedá ostatní ze země. „Jste v pořádku?"

Nikdo není vážně zraněn, jen si někteří vyrazili dech a všichni byli dezorientováni.

„Podělali jsme to. Lawe je v lodi. Musíme do Lindanisy."

Podpírá Mika, zatímco Ryle s Markem se podpírají navzájem. V přetlakové komoře si ohmatávají naražené klouby a sledují pětiminutové počítadlo tlakování místnosti.

„Jaku, už startuj!“ volá Mark do vysílačky.

„To bych neměl, když nejste na můstku. Přechodová komora není pro starty…“

„Prostě startuj!“

Mark se rozhlédne a znovu podívá na počítadlo.

„Nebudem si sundávat skafandry,“ rozhodne posléze. „Jaku, vezmi si skafandr, v lodi bude trochu podtlak!“

„Rozumím…“

Automatický oblékací systém v pár sekundách jakoby rozloží skafandr, obemkne Jakovo tělo a hermeticky se utěsní.

„Hotovo.“

Mark obejde přes nástěnný terminál systém a otevře dveře, přičemž vzduch zasyčí při skokovém vyrovnání tlaku.

„Jdeme na můstek! Zapni už sekvenci.“

* * *

Od země se Lindanisa odlepí krátce po AM lodi a jakž takž vyhne první distorzi, po níž se povrch Callistó zachvěje, budovy potrhají jak papírové ubrousky, a i spolu se zeminou a ledem vznesou několik metrů do vzduchu. Následuje oslnivý záblesk hydrazinových nádrží a uvolní se ještě více kamení i ledu, které utvoří v místě distorze obří kouli hmoty.

„Systémy kolabují, provádím restart,“ hlásí Ryle. „Poletíme chvilku jen na manévrovacích tryskách.“

Jake sevře knipl a s ním i životy ostatních.

„Systémy fungují,“ oddechne si Ryle po chvilce. „Lawe má první kosmickou, obíhá Callistó.“

„Navádím na stejnou dráhu,“ řekne Jake, na zátylku krůpěje potu.

„Teď to skončíme,“ ozve se Mark.

Na dostřel enceladitem se dostanou teprve, když Lawe provede celý oblet a použije kapsli na povrchovou centrálu.

„Ne!“ vykřikne bezmocně Mike.

Budovy, v nichž se skrývali přeživší vědci a technici, se mění v cáry kovu a záblesků, jež ve zlomku vteřiny hynou v pustém vzduchoprázdnu.

Kapsle vyslaná z Lindanisy pošramotí AM loď, ale ta přesto mizí v černotě.

„Má únikovou rychlost… A dělá enceladitový skok," hlásí Ryle.

„Za ním!" řekne zlostně Mark a Mike v něm náhle nepoznává vůbec nic z toho vždy klidného stoika. „Směr?"

„Nevím… sakra…"

Ryle marně přepíná různá spektra skenerů.

„Je to poškozené. Nemůžu ho najít. Ztratili jsme ho…"

„Kalipoegu," volá Mark do mikrofonu.

„Už se blížíme," odpoví Anne. „Co se to tam dělo?"

„Základna na Callistó je… zničena. A ztratili jsme Lawa. Vidíte ho?"

„Letěl někam asi směrem k Saturnu, ale ztratil se nám. Naše skenery nefungují moc dobře."

Mark si ztěžka sundá masku a nadechne se již správně natlakovaného vzduchu. Otočí se chmurně na ostatní, kteří mlčí přemoženi pocitem vlastního selhání.

„Při dalším obletu prozkoumáme, jestli dole někdo přežil," řekne Mark. „A pak… se vydáme zpět ke Ganymédu. Prohráli jsme."

Nikdo nic neříká, jen sundávají masky a dívají se z okna, kde se již lidská infrastruktura ztratila ze zorného pole a míhají se zas jen pláně plné ledu a tmy. Jake si sundává masku a odpoutává se, jako by jej pásy náhle pálily. Podívá se na Marka, snad čeká rozkazy, ale ten žádné nevydává. Na můstku zavládne mlčení, ve kterém Mike s Else mají pocit, jako by se základnou na Callistó umřel i kus jich samotných, a v tichém pohledu do tmy, jež panuje za oknem, se loučí s Erikem, co se smál vlastním vtipům, i s Nickem, který našel v chlastu, prachu, vedru, tvrdé dřině a nekončící izolaci svůj sen o svobodě.

Lindanisa pluje druhý oblet, prostoupená stále hlubokým jakoby pietním tichem.

„Nikdo to nepřežil," řekne Ryle konečně, když prozkoumají celý povrch. „No, dám zprávu na Ganyméd. Snad tam někoho pošlou na ohledání. My musíme zpátky, než nám vypadnou další systémy."

Mark kývne hlavou, Jake začne nastavovat kurz a Ryle se nakloní k mikrofonu.

„Kalipoegu, letíme ke Ganymédu."

Holografický zelený čtverec označuje druhou loď v černu před nimi, odpověď se však neozve žádná ani po necelé minutě.

„Kalipoegu?"

Na druhé straně je stále ticho a všichni na můstku také ztichnou, jak kdyby byli na pohřbu svých přátel.

XI. Kalipoeg

„Kalipoegu! Anne!“

Po několikátém pokusu, kdy Ryle pomalu ztrácí nervy, se konečně ozve její unavený hlas.

„Jsme na příjmu.“

„Jste v pořádku?“

„Potvrzuji. Jen řešíme nějaké… technické problémy.“

„Zvládnete to?“

„Určitě.“

„Dobře, tak nastavte kurz na Ganyméd. Vracíme se.“

„Rozumím.“

„Radši bez skoků. Nechceme už riskovat žádné škody.“

Callistó – měsíc, který oněměl – zaplňuje myšlenky všech a nastoluje v lodi dlouhé mlčení.

„Co má Lawe asi v plánu?“ nadhodí po delší době Mike. „Letí k Saturnu?“

Ryle pokrčí rameny.

„Jestli ano, tak nevím, co by tam dělal. Kdysi, když se na těžbu dohlíželo přímo, tak tam byli lidé na vesmírné stanici. Moc jim to nesvědčilo, tak ji opustili, ale stanice tam krouží pořád.“

„Proč jim to nesvědčilo? Kvůli enceladitu?“

„Snad. A taky, je to prostě strašně daleko. Možná…“ Ryle se zamyslí. „Možná se prostě pouštíme do vesmíru příliš hluboko.“

„Co by mohl dělat na té stanici?“

„Nevím. Asi nic. Nejspíš už ani nefunguje.“

„Lindaniso,“ ozve se z reproduktoru a Else zvedne hlavu.

„Ano, Kalipoegu?“ přitočí se Ryle k řídící desce.

„Máme tady problém. Asi nám něco netěsní… Utíká nám termoregulační médium z vnějšího štítu. Huey ani Will neví co s tím.“

„Snad pomůžu,“ zvedne se Mike a přisedne k Rylovi, po chvíli, kdy se snaží radit, však rozhodí bezmocně rukama. „Takhle to nepůjde. To se musí opravit zvenku a… musím to asi vidět. Bude nejjednodušší, když to opravím sám.“

„Dělal jsi někdy výstup do otevřeného vesmíru?“

Mike zakroutí hlavou.

„Ale snad tam může jít někdo se mnou a dávat na mě bacha, ne?“

„Třeba já,“ ozve se Else.

„Ani jeden z vás s tím nemá zkušenost. Půjdu s tebou na Kalipoeg a tam se může přidat Joan, ta už nějaké výstupy absolvovala,“ zamítne Ryle.

„Nebo můžu jít já,“ ozve se Jake. „Teď si tu stejně připadám zbytečný.“

Po krátké hádce Ryle ustoupí. Mark se chopí řízení místo Jaka a zapíná brzdící sekvenci.

„Kalipoegu, zpomalíme tak, abychom vás mohli navštívit. Přijdou k vám Jake s Mikem.“

„Drž se,“ řekne prostě Else, když je Mike plně oděn do skafandru, a poplácá jej po rameni.

Vkročí do přetlakové komory.

„Všechno musíš mít neustále přivázané,“ vysvětluje mu při dekompresi Jake. „Veškeré nářadí. Jestli ti něco odletí, poletí to pořád dál.“

„Jasně, to vím.“

„A hlavně musíš být pořád k něčemu připoutaný ty. Jasné?“

„Hm.“

„A žádné rychlé pohyby.“

„Já to chápu, Jaku. V pohodě.“

„Tak fajn.“

Jakovy tmavé oči působí unaveně a jdou z nich vyčíst pochyby, ale na to Mike brzy přestává myslet, když ručkují po kovovém laně napjatém mezi oběma loděmi. Slyší jen vlastní dech, sleduje své ruce i nohy a snaží se nemyslet na dokonalou nicotu, která ho obklopuje.

*** * ***

„Ahoj,“ vítá Joan Mika, když vrávoravě vystoupí z přetlakové komory na Kalipoegu.

„Ahoj, ahoj,“ huhlá Mike, sundává si masku a nebrání se objetí.

„Máte ten enceladit hlavně na předních částicových štítech,“ řekne Jake. „Snad jsme nedostali dávku rezidua, když jsme k vám lezli. Co vy?“

„Jsme v pohodě,“ usměje se Huey a v jeho úsměvu je cosi zvláštního a hrozivého.

„Ať už jsme zpátky na Ganymédu,“ dodá Anne stísněně.

„Podívám se na ten vnitřní rozvod,“ ozve se Mike.

„Doprovodím tě,“ nabídne se Joan a sotva jsou sami, chytne jej za ruku a při tom dotyku jím projede povědomá vlna vzrušení. „Miku, mám nějaký špatný pocit.“

„Z toho rezidua? Neboj se. Snad to bude dobré. Hodně určitě zadržely ty štíty.“

Sám tomu moc nevěří, ale co mu zbývá, než utěšovat ji a přitom vlastně i sám sebe.

„Nemyslím jen z toho. Z něčeho neurčitého. Něco tu… je.“

Mike se podvědomě rozhlédne a pocítí jistou klaustrofobii.

„Měli byste jít všichni s námi na Lindanisu,“ řekne náhle Mike, zaplane v něm touha Joan pomoct a stejný nápad pak přednese ostatním, jakmile se vrátí od poškozeného místa.

„Nesmysl,“ řekne Anne rezolutně. „Kalipoeg je druhá nejlepší loď, co máme, a není v tak dezolátním stavu, abychom ji zde prostě nechali. Trocha enceladitu nás nezastaví. Až budem u Ganymédu, můžem se částicových štítů zbavit a přistát bez nich.“

„Dobře, tak tu necháme jednoho člověka nebo zkusíme naprogramovat autopilota na sledování Lindanisy…“

„Ne,“ zakroutí zas Anne hlavou. „Musíme tu mít systémy pod kontrolou.“

Mike zoufale pohlédne na Willa a Hueyho, ale ti mají pohledy nesmlouvavé a zjevně stojí za Anne. Obrátí se k Joan.

„Pojď se mnou aspoň ty.“

Joan se podívá na Anne a na Mika, v očích strach.

„Joan tu zůstane,“ řekne Anne a náhle vůbec nezní jako ta osoba, kterou znali z ganymédské rezistence.

„Neměl by tu zůstávat nikdo,“ vloží se do toho Jake. „Mike má pravdu. Nemůžeme reziduum podceňovat. Životy jsou…“

„Jen životy,“ řekne Anne chladně a Huey se pousklíbne. „Opravíte nám ten únik?“

„Opravíme,“ povzdechne si Mike. „Proto jsme tu, že.“

Jdou do přetlakové komory. Mike s Joan se drží za ruce v rukavicích a on si náhle uvědomí, že se mladá žena dokonce trochu třese.

„Zvládneš to?“

„Snad jo.“

„Jdem,“ řekne Jake a na odolných lanech se všichni vydají do prostoru, kde ručkují podél štítu lodě až k inkriminovanému místu.

„Fajn,“ řekne Mike do interkomu a sáhne k opasku, kde má nářadí. „Dejte mi chvilku.“

*** * ***

Během půl hodiny, kdy na problému pracuje, se Mike naplno ponoří do opravy, zatímco Joan jej jistí na místě a Jake občas něco přidrží.

„Už to skoro bu…“

Náhlý náraz s Mikem trhne. Vyklouzne Joan ze sevření a s hrůzou si uvědomí, že jeho lano bylo odepnuto od lodi, která se mu začíná vzdalovat.

„Jaku! Joan!“ křičí v panice do vysílačky.

„Jdu pro tebe!“ ozve se Joan. „Pusťte mi víc lana! Tak, sakra, pusťte to lano!“

Joan konečně vyletí směrem k Mikovi a zachytí jej vprostřed prázdnoty.

„Stáhněte nás!“ křikne. „Tak nás stáhněte!“

I její lano se uvolní a Mike s Joan se roztočí v děsivém tanci, v němž není nahoře, ani dole. Krev se žene do hlav a před očima zatmívá. Poslední myšlenky, které jim zbývají, se týkají smrti, jež se zdá nevyhnutelnou až do chvíle, kdy je chytí další dvě ruce, připnou k sobě karabinou, třetí lano se začne navíjet a konečně se zase oba blíží k lodím.

„Co se to tam, sakra, stalo?!“ zeptá se rázně Else – která pro ně skočila z Lindanisy – sotva se ocitnou v přechodové komoře.

„Já nevím, ta lana se povolila…“ říká otřesená Joan a pak se obrátí k malému okýnku. „Co je s Jakem?“

„Vtáhli ho do Kalipoegu… Je uvnitř.“

*** * ***

„Vůbec neodpovídají na naše volání,“ povzdychne si Else od konzole. „A změnili kurz.“

„Kam? K Saturnu?“ otočí se Mike.

„Vypadá to jako náhodný směr. Snad k Jupiteru, možná k Ió nebo k Europě. Mark říká, že je to, jak kdyby spustili jen tak pohon, trochu pohnuli řízením a víc nad tím nepřemýšleli.“

Mark se objeví ve dveřích. Zajímá se o Mikovo zdraví a pak oznamuje, že nastavil autopilota na sledování Kalipoegu.

„Někdo to musí říct nahlas,“ řekne Mark nakonec. „Pokusili se vás zabít.“

„Mohla to být i závada,“ zkusí Mike chabě, i když tomu sám nevěří. „Možná jsme to špatně připevnili.“

„Joan,“ otočí se Mark k viditelně otřesené ženě. „Co se tam dělo?“

„Já nevím. Všichni… se chovali divně…“

Mark chvíli zkoumá její oči, které jako by se dívaly skrz věci, a pak se otočí k Else a Mikovi.

„Měli bychom Joan uvést do umělého spánku.“

„Cože?“ vyskočí zmíněná. „Proč?“

Mark udělá smířlivé gesto.

„To, čeho jsme se báli, se asi vyplnilo. Byli jste vystaveni neskutečnému množství rezidua z toho enceladitu, kterým jste proletěli. Možná, žes byla zasažena nejméně, ale u těch ostatních by to vysvětlovalo divné chování a stejně tak, co se tam všechno stalo.“

„To ne,“ zamumlá Joan bezmocně a pohlédne prosebně na Mika. „Můžu vám přece pomoct.“

„To možná můžeš, ale nechci riskovat jednak to, že bychom ztratili tebe, ani že ztratíme všechny, když tě to ovládne.“

„Možná jsem tu dávku nedostala…“

„Zdá se mi, že máš reziduální symptomy,“ promluví zas Mark uklidňujícím hlasem. „To, plus, podle diagnostického programu, též mírnou nemoc z ozáření. Potřebuješ odpočívat, ať je to jakkoliv. A umělý spánek bude nejlepší, protože podstatně zpomalí postup reziduální nemoci.“

„Když odmítnu, budete mě nutit?“ zeptá se Joan slabě, ale nikdo hned neodpoví, jen Mike přistoupí k ní a chytne ji za ruku.

„Dám tě na kapačku a až se probudíš, budeme doma,“ řekne konejšivě. „Bude to v pohodě.“

„Ach jo. Dobře. Snad se probudím…“

Else i Mark krátce s oběma rozmlouvají a pak zůstává Joan sama s Mikem.

*** * ***

„Moc nám to nevyšlo, co? Myslím, s tím vztahem,“ začne ona.

„Já nevím,“ povzdechne si Mike. „Možná za to nemůžem my, ale je to tím, co všechno se dělo. Při takových událostech nakonec ani není moc času na… tyhlety věci. Na vztah. I když, co já vím. Možná říkám nesmysl. Třeba je právě v těžkých chvílích nejlepší někoho mít.“

Natáhne hadičku od kapačky, na něco si vzpomene a náhle se, navzdory všemu, co se dělo a děje, krátce zasměje.

„Co je?“ vzhlédne ležící Joan.

„Vzpomněl jsem si na obrázek, cos mi dala. Sněžnou bouři.“

Joan se taky usměje.

„Nelíbil se ti?“

„Vypadal trochu jako exploze ledovce.“

„Ts,“ sykne Joan a zašklebí se. „Jsem uražená.“

Mike jí zavede kanylu.

„Byl to nejkrásnější obrázek, co jsem kdy viděl.“

„Když to byla exploze?“

Mike ji spontánně pohladí a znovu na něj dolehne tíže starosti, kterou k ní cítí.

„To je jedno, jestli bouře nebo exploze. Byl krásný a nikdo mi nikdy nic takového nedal. Byl to přesně obrázek, který jsem tehdy potřeboval dostat, aby mě to vytrhlo z nanicovatého stavu, ve které jsem byl a ze kterého jsem tak zarputile nechtěl ven.“

„Aha, to jsem ráda. No, škoda, že nám to nevyšlo. Možná ještě někdy.“

„Možná,“ hlesne on. „Tak dobrou.“

Vzpomene si na klátivou chůzi ve velkých botách, na černé punčocháče a přehnané líčení. Možná to nikdy nebylo skutečné, ale chybí mu to.

Spustí uspávací prostředky.

„Budeš tu, až se probudím?“

Mike se hořce usměje. Vždyť ani neví, co bude za hodinu. Kalipoeg může změnit směr a zničit je distorzí. Nebo můžou vypadnout důležité systémy a oni se udusí nebo zmrznou.

„Budu,“ řekne a sám si tím dodá odvahu.

Stojí nad Joan, než zavře těžká víčka. Pak zhasne v místnosti, odejde do přítmí chodby a má pocit, že cosi, co našel a měl jen chvíli, nezvratně ztratil a nikdy už nenajde.

XII. Europa

„Kalipoeg je na orbitě Europy," ozve se Mark z interkomu. „Zkontrolujte, že je Joan zajištěná a pojďte se připoutat, během čtvrt hodiny budeme na jejich trajektorii."

Mike mlčky vstane a utáhne všechny řemeny, jež by měly Joan udržet i ve stavu beztíže.

V kabině se poutají do křesel, zatímco průzor se plní tváří Europy, jejíž zvrásněné rysy jsou protkány žilkami trhlin, proláklin a ledových koryt. Měsíc se jeví takřka andělsky bledý oproti hluboké tmě začínající tam, kde v ladné křivce končí horizont Europy.

„Vidíte je?" sykne Ryle a Mark kývne hlavou.

Proti bělavým pláním ledu je vidět černá tečka, zdánlivě pozvolna klouzající nad glaciální krustou.

„Pořád neodpovídají na volání," mumlá Ryle.

„Budeme je prostě sledovat," řekne Mark. „Trochu se přiblížím."

Za chvíli lze rozpoznat vnější struktura štítů Kalipoegu.

„Napadá někoho cokoliv, co pro ně můžeme udělat?" otočí se Mark.

„Něco mi tu nehraje," pronese Ryle. „Detekuji enceladit."

„To bude stopa z jejich pláště," řekne Mark a obrátí se zpět k řízení.

„Ne… Hm. Nevím, jak se jim to povedlo, ale odhodili částicové štíty."

„Zbavili se toho, na čem bylo nejvíc enceladitu," uvažuje Mark. „Možná ho chtějí použít a nechtějí riskovat…"

Zatímco mluví, na průzoru se na zlomek vteřiny rozsvítí varování. Pak se odhozené štíty promění ve velkou gravitační distorzi, Lindanisa vydá strašné zvuky trpících kovů a plastů, světla zhasnou a jak se loď prudce roztočí, všichni z posádky okamžitě omdlí, aby je o chvíli později probral ostrý alarm palubního počítače, který, poháněný nouzovým zdrojem, se pomocí korekčních trysek vypořádal s rotací, ale ne s hrozbou pádu na Europu.

* * *

„Jsme níž a níž," hlásí Mark. „Řízení nereaguje!"

„Musíme se evakuovat!" křikne Ryle. „Spadneme!"

„Ne!" odsekne Mark. „Lindanisa to vybere. Už počítá korekci."

„Je to k ničemu!"

Různé trysky se spouštějí a zase vypínají do prázdna, ovšem Lindanisa stále klesá.

„Můžeme přistát?" nakloní se Ryle k Markovi, který zápolí s ovládáním.

„Nemůžu odpojit program autopilota. Ani ho přepnout. Snaží se pořád o korekci.“

„Máme větší šanci v záchranném modulu,“ míní Ryle a chytí Marka za rameno. „Ale musíme hned. Prosím!“

„Tak běžte!“

„Nebuď idiot!“ vykřikne Ryle a je v tom slyšet všechen zoufalý strach o kamaráda, který by radši zemřel, než opustil svou loď. „Máš doma rodinu! Tak tu neumírej pro nic!“

„Běžte první,“ podvolí se konečně Mark. „Zkusím ještě restart.“

„Joan!“ vykřikne jen Mike v chodbě a Else s Rylem se vydají za ním.

Místy gravitace vypadává. Padají, klopýtají a běží po zdech, než se konečně dostanou na ošetřovnu, kde z lůžka s tlakovanou infúzí odpojují Joan, kterou napůl vlečou a napůl nesou do modulu. Z vedlejší komory přináší prototypy skafandrů.

„Marku!“ křikne Ryle do interkomu, avšak jinou odpověď než žalostné skřípění zchátralé Lindanisy neobdrží. „Sakra, Marku, nedělej kraviny!“

Konečně se rozložitý kapitán objeví zpoza rohu, projde kolem dveří kaple, za nimiž tolikrát našel útěchu, a už stojí ve dveřích, které prudce zavře. S jistou úlevou připnou bezvládnou Joan i sebe samotné do křesel.

„Stejně byste to neuměli řídit,“ zamručí Mark, chopí se kniplu a zapne odpojení, aby pak mohl horní okénkem sledovat vzdalující se Lindanisu, nyní tak opuštěnou proti černému nebi.

„Jak se jim povedlo to neutronové záření v takovém úhlu?“ řekne Ryle. „Museli obrátit emitor. Určitě se hrabali v reaktoru…“

„Máme teď jiné starosti,“ připomene Mark. „Asi s tím taky nevzlétnu. Máme blbý úhel a velkou rychlost. Zkusím to zpomalit na přistání. Držte se…“

Mike zas omdlí v negativním přetížení, Else zatne zuby a sleduje zdánlivě nehybný horizont Europy skrz malé okénko, pak však též omdlévá. Ryle má oči přivřené a jen Mark, kterému vyvstávají velké žíly na krku, se snaží udržet chvějící se modul na správné dráze. Nakonec odpadne i on a zbytek přistávací sekvence i životy všech jsou v rukou přistávacího automatu.

* * *

Teprve série strašných nárazů všechny probere do potemnělého interiéru modulu, z něhož uniká vzduch.

„Ty skafandry!“ štěkne Ryle, kterému po tváři stéká čůrek krve, jak si při nárazu rozsekl čelo.

„Kde jsme?“ zamumlá Joan, která se probudila s hlavou v tak děsivém úhlu, až Mike chvíli myslel, že si zlomila vaz.

„Tyhle máme jenom čtyři,“ informuje Mark a ukáže na nové modely skafandrů.

„Nevadí, vezmu si ten starší,“ přiblíží se Else, ale Mark ji předběhne a nasouká se do něj sám.

„Stejně těm Lawovým novotám nevěřím.“

Po chvilce kapitán – skrz masku skafandru – pohlíží přes malé okno na vysoko se tyčící stěny průrvy, na jejíž stinné dno přistáli.

„Měli jsme štěstí,“ konstatuje prostě. „Kdyby tu byla hustší atmosféra nebo kdyby to počítač navedl kousek vedle… No, ale o tom radši neuvažovat.“

„Stejně tu umřeme,“ odtuší Ryle potichu při pohledu na kolmé stěny z groteskně pokřiveného ledu a pak poklepe na monitor stále fungujícího počítače. „Jsme v oblasti Conamara Chaos. To jsme měli docela smůlu. Skončit na nějaké rovině, možná by nás někdo našel a vyzvedl, ale…“

Joan se chytne za hlavu, jako by si chtěla strhnout přilbu s maskou, ale Mike chytí její ruce a pomůže jí se posadit. Na jejím zápěstním počítači navolí z léků, které dokáže skafandr aplikovat, látky proti nevolnosti a zvracení, analgetika i slabá neurotika.

„Dík,“ vydechne ona a ztěžka opře hlavu o zeď.

„Topení kolabuje,“ hlásí zas Ryle a Mike si s hrůzou všimne údaje na displeji, podle kterého je v kabině skoro sto stupňů Celsia pod nulou. „Vzduch je taky skoro pryč. Až se nám vybijí ty skafandry, jsme mrtví.“

„To stačí,“ řekne mu Mark klidně, ovšem rázně. „Teď hledejme řešení. Vysíláme nouzový signál?“

„Jo. Ale z Ganymédu by tu byli za hodiny, možná dny. Tolik času stejně nemáme.“

„Jestli to tam teď vůbec někdo řeší,“ ozve se Mike pochmurně.

„No, přepnu vysílačku z reproduktorů na interkom do skafandrů. Až tu nebude vzduch, budou repráky k ničemu…“ mumlá Mark od palubní desky.

Pak se zastaví, vzhlédne, otočí se a podívá na každého zvlášť.

„Dobře,“ řekne potom a mluví pomalu, jako by dobře vážil každé slovo. „Je možné… že tu opravdu umřeme. Vlastně je to teď skoro jisté.“

V mrazivém tichu, které zavládne, sleduje Mike střídavě Markovu velkou postavu a stále klesající údaj o teplotě.

„Možná je správný čas se s tím smířit.“

Zase ty stoické řeči, vzkypí v Mikovi hněv a chce už něco říct, ale pak si náhle uvědomí, že Mark má pravdu. Je jedno, jak se s tím kdo smíří, nicméně tady je nejspíš konec cesty. Může to proběhnout v zoufalé křeči, nebo… ale ne, copak se s tímhle jde smířit? Jestli se lidstvo jednu věc nikdy nenaučilo, tak přijmout svou smrtelnost. Tolik náboženství, příběhů, falešné naděje a útěchy, tolik věcí, které mají fakt smrti přehlušit, aby na něj člověk nemyslel. To vše jen proto, že to lidská mysl nepobírá, že se tomu vzpírá, že se prostoupí veskrz úzkostí, když cítí dech nicoty a studený dotyk nebytí v zátylku.

* * *

„Jakou máš teplotu ve skafandru?“ zeptá se Ryle Marka, když spatří, že se velitel trochu třese.

Mark pohlédne na zápěstí, kde se údaj zastavil na pěti stupních nad nulou.

„Jako v ledničce… Ale ne, jsem v pohodě.“

„Musela se poškodit termoregulační jednotka,“ zahučí temně Ryle a začne kontrolovat systémy připevněné na zádech Markova skafandru.

„Budeš mít hypotermii,“ přistoupí k němu Mike. „Vyberu ti aspoň léky.“

Rozevře na displeji jeho skafandru menu s přípravky, které však není tak obsáhlé jako v nových prototypech.

„Tohle by snad mohlo pomoct. Počítej s ospalostí.“

„Jako by to už nebylo jedno,“ mávne Mark rukou a opře se o hranu velitelského křesla.

„Zkus taky rozproudit krev.“

„Fajn.“

Mark začne protahovat ruce i nohy, tleskat a poskakovat na místě.

„Už tady máme jak venku. Pěkných sto padesát pět pod nulou,“ vysloví Ryle chmurně, oči upřené na svého kapitána. „A vzduch je taky pryč. Takže, jestli nám nevadí trocha radiace, můžeme si nakonec sednout někde venku a vyjde to nastejno.“

„Zůstaneme zatím tu, kdyby se někdo ozval…“ řekne Mark, ale Ryle se krátce zasměje.

„Jasně, že jo. To byl vtip.“

Else nic neřekne, ale pomyslí si, že ať to byl vtip, nebo ne, možná by umírat venku, na prastarém, nikdy nedotčeném ledu, preferovala před stísněnou kobkou záchranného modulu.

* * *

„Lindaniso…“ ozve se v interkomech, napojených na palubní počítač, a všem svitne plamínek naděje. „Lindaniso! Tady Kalipoeg. Jak jste na tom? Žijete?“

„Co to má být?“ řekne Ryle. „Pokusili se nás zabít a teď mají starost?“

„Kalipoegu,“ odpoví Mark pevným hlasem. „Chtěli jste nás zabít.“

„Ano,“ odpoví zas Will a z toho slova zamrazí. „Byla za tím Anne. Odpojila i ta lana, co na nich byli Mike a Joan. Jak jim vůbec je?“

„Žijem,“ ucedí Mike.

„To je dobře. Skvěle. No, už jsme Anne přemohli, i když Hueyho zranila.“

„Co s ní je?“

„Svázali jsme ji, kapitáne," hlásí Will. „Měla u sebe pistoli, nedalo se nic dělat. Ale už to máme pod kontrolou. Můžeme vás vyzvednout."

„Nevěřím mu," šeptá a názorně artikuluje Ryle.

Mark na chvilku vypne vysílání.

„Co můžeme ztratit? I kdyby lhali… Stejně tady umřeme."

„Proč by nás chtěli odsud vytahovat, kdyby chtěli jen naši smrt?" uvažuje Mike. „Možná to všechno opravdu byla jen Anne. Je možné, že ostatní při zničení toho automatu dostali podstatně menší dávku rezidua."

„Nezdá se mi, že by Huey s Willem poslušně prováděli poměrně složitý odhoz částicového štítu a obrácení emitoru, při kterém museli dostat velkou dávku záření, zatímco by jim Anne celou dobu hrozila pistolí na gumové náboje. Prostě je to na hlavu postavené."

„Možná ano," povzdechne si Mark. „Ale jak říkám, co můžeme ztratit? Kdyby nás vytáhli a pak chtěli zabít, máme aspoň šanci s nimi bojovat. Tady můžeme jenom zmrznout."

Po těch slovech chmurně shlédne na ukazatel teploty ve skafandru, který se pomalu blíží ke třem stupňům.

„Ty jsi tu kapitán," řekne Ryle chmurně a opře se o stěnu.

„Kalipoegu," volá zase Mark. „Můžete nám tedy pomoct? Posíláme údaje o lokaci."

„Lindaniso, přistaneme kousek od vás, ale musíte vylézt na tu pláň, co máte na jihovýchod."

„Sakra," zamručí Ryle a podívá se z okna na příkré stěny. „To teda nevím…"

„Zkusíme to," řekne Mark odhodlaně. „Kalipoegu, buďte tam."

Otočí se k ostatním, znovu se zatřese zimou a rázně vytáhne z nouzové přihrádky univerzální cepíny.

„Je to dost strmé, ale taky jsme sedmkrát lehčí. Pro jednou nám nedostatek gravitace přijde vhod. Tak pojďme."

Else potěžká cepín a představí si, že jej možná bude muset použít i jako zbraň, jestli je to všechno nějaká lest.

* * *

„Zvládneš to?" podpírá Mike vstávající Joan a ta si bere cepín.

„Co mi zbývá?" řekne slabě.

„Opatrně," sykne Mark a jako první přeleze modul po střeše na přední částicový štít, mírně se odrazí a vyletí několik metrů do výšky, kde se zasekne na lehce zkosené ploše.

„Tohle nemůžem vylézt," zabručí Ryle a následuje ho.

V nastalém rádiovém tichu leze skupina po víceméně strmých zdech a skrz rozervané skuliny. Proti velké mase ledu působí jak nemotorné děti, navlečené do skafandrů.

„Skončili jsme," vydechne Ryle, když stane vedle Marka na plošině, od které stoupá vzhůru asi deset metrů hladké stěny.

Else pomůže Joan vylézt přes okraj, pak se ještě kousek spouští pro Mika.

„Dík," řekne Mike a poklekne k Joan, jež se mezitím svalila na záda. „Jak jsi na tom?"

„Vidím je všude kolem," šeptá ona zastřeným hlasem. „Noční můry. Jsou dole v té propasti."

Mike bezděčně pohlédne do mrazivé hlubiny pod nimi, kde se tísní teď již malý a vzdálený záchranný modul. Joan platí velkou cenu za to, že byla nadopována různými látkami, aby mohla šplhat. Rozhodně jí ve výsledku příliš nepomohou.

„Žádné můry tu nejsou, klid," řekne Mike a položí si její hlavu na kolena.

„To by byl pád…" podotkne Else při pohledu dolů a pak se otočí k převisu ve výšce nad nimi. „Ale možná to vylezeme…"

„Těžko," utrousí Ryle a opatrně si sedne.

„Já už nikam nelezu," ozve se vyčerpaná Joan. „A vůbec… Chci domů."

Přes masku jsou vidět její kalné oči, těkající ze strany na stranu, a za nimi lze tušit mysl, jež padla na dno temnoty, hluboko do děsů čekajících v nevědomí.

„Myslím, že jsem předtím viděl velký stín," povzbuzuje Mark, který se lezením zahřál, ale hlavně se mu vrátila naděje. „Kalipoeg už určitě přistál. Čekají na nás. Můžeme žít… Přece to teď nevzdáme."

„Copak to nevidíš?" otočí se Ryle. „Když to zkusíme, spadneme."

„Zvládnem to," řekne Mark zarputile, obrátí se ke zdi a s cepínem v ruce hledá, kudy by šlo přece jen šplhat, zatímco Mike i Else se věnují malátné Joan.

Ryle si vkládá hlavu zdrceně do dlaní, vyčerpané svaly jej zrazují, příliš ohne unavená záda, ztratí těžiště a v hrobovém tichu se zhroutí do propasti.

„Ryle!" vykřikne Else, Joan sebou zaškube a Mike ji vší silou chytí, aby taky nespadla.

„Co?" otočí se nechápavě Mark, chvíli jako by nedokázal pochopit, co se právě stalo, pak vykřikne zoufalstvím a Else má co dělat, aby ho udržela, když začne vrávorat.

„Ryle!"

Komunikační kanál je tichý a počítač z Rylova skafandru vysílá jejich počítačům cynicky věcnou informaci o mnohačetných frakturách a všeobecně zraněních neslučitelných se životem.

„Je pryč," řekne Else tichým hlasem a pořád se snaží o mnoho většího kapitána přitisknout ke stěně, aby se oba nezhroutili též.

„Všichni tu umřeme," zašeptá Mike. „Měli jsme zůstat v modulu."

„Tohle nám teď nepomůže," štěkne Else. „Musíme se sebrat a vyšplhat. Tady zůstat nemůžem."

Mark si ztěžka sedne na totéž místo, ze kterého se skulil Ryle. Teploměr ukazuje v jeho skafandru tři stupně.

„Když to teď nevylezeme, Mark i Joan nám tu umřou," obrátí se Else k Mikovi.

„Tak fajn," zvedne se on. „Lezem!"

Pomůže Joan na nohy.

„Musíš ještě zabrat. Dám ti další léky."

Navolí na jejím skafandru novou dávku podpůrných látek včetně epinefrinu a Joan se opravdu po pár vteřinách trochu probere.

„Tam vpravo by to mohlo jít, je to tam hrbolaté, zasekneme tam cepíny a zapřeme se nohama," ukazuje Else. „Ale musíme odsud kousek skočit. V téhle gravitaci to není tak daleko, jak se zdá… Hlavně ale nenarazte moc prudce. A hned zasekněte cepíny. Pojď, Marku. Potřebujem kapitána. Na truchlení bude čas potom."

Velký muž se zvedne poslušně jako dítě. Else vyměří vzdálenost a jako první se vrhne nad hlubinu. Mike na okamžik zatají dech, avšak Else se drží, přitahuje, narovnává a je zas o pár metrů výš.

„Není to tak těžké," hlásí do vysílačky. „Pojďte. Dá se tu trochu i stát."

* * *

Poslední zbytky sil i vůle k životu padnou na těch pár metrů, ale nakonec se čtveřice přece jen vydrápe přes okraj a ztěžka vydechuje na nekončící bílé pláni. Pár metrů od nich čeká záchranný modul z Kalipoegu.

„Tady!" mává nad hlavou rukama Will, jde pomalu k nim a kovové části na skafandru se mu blyští.

Else klečí na kolenou, Mark sedí shrbený a Mike i Joan se vyčerpáním natáhli. Z černého nebe na Markův smutek shlíží zdánlivě klidná tvář velkého Jupiteru.

„Vím, jaké to je," řekne Else, když se po kolenou přemístí k Markovi. „Řekla bych, že je třeba jít dál, ale dobře vím, že to prostě nejde. Vím, že to nepřejde a že se to nezahojí."

„Lítali jsme spolu přes patnáct let," vzhlédne Mark, oči upřené k převisu, a zní to jak pohřební řeč. „Patnáct let."

Otočí se k Else.

„Nejlepší kamarád…"

„Jo," odvětí ona hlasem plným pochopení a pomůže mu vstát. „Zvednem ty dva; pojď."

Klopýtavě se ubírají k šedému modulu, zatímco pod krustami ledů a hornin je tichý a temný oceán, slapovými jevy skrz věčné pouto gravitace provázaný s Jupiterem, navždy ukrytý hluboko pod jejich vyčerpáním ztěžklýma nohama.

„Je úplně mimo," řekne Mike, který před chvílí podpíral Joan a teď už ji spíš vleče. „Štěstí, že to vůbec vylezla."

Else mu s ní pomáhá a pak jim pomáhá i Will, který se s Markem krátce objímá. Záchranný modul Kalipoegu vertikálně startuje a pak šikmo vzhůru stoupá skrz velmi řídkou atmosféru až k hranici vesmíru a k lodi Kalipoeg, čekající v hluboké tmě.

XIII. Jupiter

Else nedůvěřivě sleduje mlčky pilotujícího Willa, cepín pořád v ruce. Huey se s Mikem starají o Joan i Marka, kterým pomohli ze skafandrů a podali pár dalších léků. Mark se, zabalený do deky, dostává rychle zas do kondice, přesto stále stejně hledí do neurčité dálky.

„Musela dostat velkou dávku," sklání se Huey nad Anne, která jako by je neslyšela a byla v úplně jiném světě.

„Hučí mi v uších," řekne slabým hlasem Mikovi, když křečovitě sevře jeho ruku. „A ty hlasy…"

„Jaké? Co říkají?"

„Všichni jste byli na můstku, připoutaní v křeslech, když vás to zasáhlo, ne?" zeptá se zničehonic Else, oči stále upřené na Willa. „Měli jste všichni obdržet stejnou dávku rezidua."

„Tak to asi na každého působí jinak," ozve se Huey, Else však neodtrhne pohled od Willova výrazu, v němž se jí zdá, že se na chvilku objevilo cosi nelidského.

„Blížíme se k lodi," oznámí Will chladným hlasem a spustí dokovací sekvenci.

Else je čím dál nervóznější a stiskne cepín o to silněji, když si všimne, že Mark s Mikem usnuli v polstrovaných křeslech. Pohlédne na injekční aplikátor léků, z nějž oba dostali údajnou látku k uvolnění vyčerpaného svalstva. Uspali je… Nechali se uspat.

V náhlé předtuše se prudce otočí a na poslední chvíli zastaví Willovu ruku s další injekcí. Mohla by jej zasáhnout cepínem, ale jen mu podkopne nohy a otočí se proti Hueymu, který chtěl přiskočit, ale zarazil se před jejím varovným pohledem.

Else se nadechne k peprné nadávce spojené s hrozbou, ale modul se začne zasouvat do boku Kalipoegu. Při nárazech ztratí Else rovnováhu, ležící Will jí podrazí nohy, na zemi spolu začnou zápasit a divoký boj ukončí až injekce z rukou Hueyho.

* * *

Else má pocit, že se topí v tmách, z nichž ji vytáhne až hlas Anne, podivně zkreslený a cizí.

„Ukázali se tu. Viděli jsme je."

Else otevře oči.

„Akkadští démoni, víte," řekne Anne a skloní se k posádce Lindanisy, nyní v kleče a svázané. „Z planety Nibiru."

Jsou silně přitáhnuti a plastové řemínky se jim zarývají až do masa. Skafandry leží stranou; svlékli všechny do spodního prádla. Mark se zmítá v poutech, jeho velké svaly se hrozivě napínají a občas neartikulovaně vykřikne. Joan má hlavu bezvládně skloněnou. Else s Mikem, neschopni slova, sledují Anne, ale hlavně pak za ní z kovových beden improvizovaně vyrobený objekt, který připomíná podivný oltář, je celý umazaný již zaschlou krví a vévodí mu Jakova

hlava, obložená jeho pažními a stehenními kostmi, z nichž bylo neobratně obráno maso. Nad krvavou skládankou je rovněž krví vymalovaný velký symbol boha Marduka.

„Jsou všude kolem. I teď," zasní se Anne a podívá na všechny strany, jako by tam někoho opravdu viděla, zatímco Huey s Willem stojí spořádaně za ní, ruce za zády, jako její vojáci. „A chtějí zas oběti."

„Poslouchejte," řekne Else, stále přemáhající zvracení při pohledu na zkrvavené ostatky. „Je to všechno jen tím enceladitem, který vás zasáhl. Nejste sami sebou. Pusťte nás, skončete to šílenství a nějak to spolu vyřešíme, než bude…"

„Ticho!"

Anne prudce udeří Else přes tvář a pak k ní přidřepne.

„Zas bys mě chtěla přidusit kolenem, co?"

Markovi nabíhají žíly a šlachy, jak se snaží z pout dostat, ale nepomůže mu ani jeho velká síla. Těžko říct, jestli má tvář rudou spíš námahou, nebo vztekem.

„Toho vezmem prvního," ukáže Anne. „Ani nepatří k nám. Kde ho vůbec vyhrabali?"

Huey jí do napřažené dlaně podá jeden z cepínů.

„Ty děvk…"

Tupá strana cepínu jej omráčí. Chvíli je ticho. Rudá barva mu zmizí z tváří, jeho rty cosi neslyšitelného zašeptají a oči se zavřou.

„Ne!" vykřikne Mike, ale to už se cepín vrací, tentokrát ostrou stranou, a rozsekává Markovo hrdlo.

Kapitán zachrčí, vyplivne krvavé bubliny a proud krve z otevřené rány včetně čehosi, co snad bylo částí hrtanu, vytvoří kaluž rudé rašeliny u jeho kolen. Mike omdlí a ze zajatců jediná při vědomí zůstává Else, která zoufale trhá pouty. Je to zbytečné… Když je nepřerval obrovský Mark, ona je nejspíš bez šance, přes se její zápěstí urputně kroutí dál jak neklidní hadi.

* * *

Sledují, jak Marka vlečou k oltáři, který zkrápějí stále stříkající krví. Pak plazmovým řezákem oddělují hlavu i údy. Torzo s rukama a nohama vlečou do vedlejší místnosti, snad aby to vše nahrubo vykostili. Vedle Jakovy hlavy s vytřeštěnýma očima působí o pár minut později větší Markova hlava zase tím zvláštním klidem, jaký z něj vyzařoval, když se vracel ze stoické kaple. Anne něco kreslí jeho krví a pilot Will vyrazí k Else, plazmový řezák v ruce.

„Ano. Přines mi její hlavu," otočí se na chvíli Anne od svých symbolů. „Uctíme s ní Marduka."

Else se pomalým podsouváním prstu konečně povede řemínek dost povolit. V návalu adrenalinu a bojovné vůle si vyhodí zápěstí, vymaní se z pout, podkopne Willovi nohy a vrazí mu zapnutý řezák do hrudi. Oslepená jeho krví si zas dává ruku do pořádku, aby si mohla úplně sundat pouta. Zatne zuby při nahazování kloubu a se stále spuštěným řezákem vstane, to už

se však Anne s Hueym přesunuli o dvě místnosti vedle, kde spustili velkou protipožární zástěnu, oddělující dvě hlavní části Kalipoegu.

* * *

Žhavý proud plazmatu nepoškodí ani celokovovou stěnu, ani malé okno z bezpečnostního plexiskla, za nímž se vzdalují Anne s Hueym.

„Kurva!“

Else naštvaně s vypnutým řezákem praští o zem.

„Oběsím ji na tom jejím blbém copu!“

Kopne zlostně do protipožární stěny a jde uvolnit Mika, který omámeně vstane a rozhlédne se. Spatří uřezané hlavy a začne dávit. Else jej podrží, aby nespadl do vlastních zvratků, a pomůže mu otřít ústa.

„Nedívej se tam,“ řekne spěšně. „Dívej se na mě.“

Mike ji poslechne, upřeně sleduje rysy v jejím obličeji a snaží se nemyslet na krvavý výjev zdobící provizorní oltář.

„Jsou v druhé sekci a odřízli nás.“

„To není dobré,“ řekne bledý Mike. „Můžou nám tu klidně odčerpat vzduch. Vlastně… mám pocit, že už to dělají. Necítíš to? Ten divný pocit? Když čerpadlo ještě zrychlí, tedy, jestli to jde, tak tu vznikne podtlak a jsme mrtví.“

Else se zkusí nadechnout a uvědomí si, že vzduch je už řídký jako někde v horách.

„Ani nás nemusí nechat udusit, až omdlíme, tak…“

„Skafandry,“ rozhodne Else spěšně a vyběhne k prototypickým oblekům. „Pojď, nejdřív my, ať neomdlíme, pak oblečeme Joan.“

Za chvíli jsou ve skafandrech a hladina vzduchu v místnosti klesne takřka na nulu.

„Fajn, co nám ještě můžou udělat?“ zamyslí se Else.

„Nevím,“ poškrábe se Mike na hlavě. „Mohli by přetížit enceladit, co nám tu vytváří gravitaci, ovšem tím by si ho nejspíš rozhodili taky.“

„A co můžeme dělat my?“

„No,“ zvedne se vrávoravě Mike a podívá na vstup do servisní šachty. „Tady, za prvním vnitřním štítem, jsou hlavní nádrže s hydrazinem. Můžem to tu celé skončit. Aspoň tím vyloučíme, že by přiletěli ke Ganymédu a poničili Erech distorzemi.“

„Nedávno, když šlo o Lawa, se ti nechtělo umírat.“

„Jasně, že se mi pořád nechce.“

Mike se dívá kolem a přemýšlí nad východiskem ze situace. Znovu zavadí očima o brutální výjev.

„Zvěrstvo," procedí skrz zuby a hned zas pohlédne na Else. „No… tak jo. Máme tu jednu přechodovou komoru a druhou mají oni. Je možné se k nim dostat venkem."

Oba pohlédnou z úzkého okna vedle přechodové komory. Skrz sklo je vidět stále větší Jupiter. Buď se k němu blíží, nebo jej obíhají.

„Jestli se dostaneme až k Jupiteru, nebude stačit konvenční pohon pro únikovou rychlost," podotkne Mike. „Buď tam chtějí umřít, nebo použít k odletu enceladit."

„Čím dál lepší," řekne Else a vykročí k přechodové komoře. „Tak je zastavíme. Jenže, jak se dostanem dovnitř? Zamknou nám vchod."

„Můžeme zámek přetížit skrz systém rezervních baterií," vymýšlí Mike rychle. „Pak to uvnitř otevřeme předčasně a pokles tlaku nám je možná odrovná, tedy, jestli nesedí ve skafandrech. Hlavně neponičit loď, nebo jsme všichni mrtví."

Mlčky se chystají, berou cepíny, řezák, nepoužitá plastová pouta a pistoli na gumové náboje, již v místnosti ve spěchu nechala Anne.

„Za chvilku bude všechno dobré," řekne Mike třesoucí se Joan, která jej stejně příliš nevnímá, a přes její počítač navolí injekci dalších léků.

Shrbí se k ní, které možná nezbývá moc času, a láskyplně položí dlaň v rukavici na její přilbu. Klátivé boty. Nakažlivý smích. Minulost. Zvedne se, zhluboka nadechne a obrátí k Else.

* * *

„Pojďme," mávne Else rukou, otevře východ do volného kosmu a připne oba na lano. „Až tam budem, musíme se zas odepnout. Tak hlavně přitom nevypadnout."

Venku Mike, stísněný v přilbě, velmi ztěžka dýchá a cítí, jak mu zběsile bije srdce. Jupiter, zpola úplně ponořený do tmy, zpola se pyšnící žlutými, bílými a béžovými pruhy, se nyní zdá obrovský. Vyplňuje takřka celé jejich zorné pole a působí, jako by ležel na dosah ruky.

„Jsme tu, přetížíš ty baterie?"

„Není zamčeno…" řekne Mike, když zatáhne za bezpečnostní páku a dveře se odjistí.

„Tak bacha, někde nás budou určitě čekat. Půjdu první."

Else vklouzne do přechodové komory, kde zas dopadne na zem, zpod níž ji umělou gravitací přitahuje enceladit. Obejdou dekompresní sekvenci a otevřou druhý vchod.

„Nic…" odtuší Else a pohlédne do šera.

„Odčerpali vzduch v obou sekcích."

Na konci dlouhé chodby se vyřítí Huey s dlouhou tyčí, oblečený do skafandru. Else jej odzbrojí a špicí cepínu vede vší silou úder na krk. Kov odskočí a sjede po odolném skafandru,

aniž by nechal byť škrábnutí. Síla úderu na krční tepnu, jejímuž tlaku se skafandr, protkaný vlákny s enceladitem, nestihl automaticky přizpůsobit, vede nicméně k tomu, že Huey jak vypnutý stroj klesne k zemi. Pokleknou k němu a svážou jej plastovými pouty.

* * *

Dorazí k protipožárním dveřím a Mike se obrátí k panelu ovládání.

„Je to zakódované," řekne naštvaně.

„Tak s tím zkus něco udělat, já se mrknu po Anne. Mám tušení, že vím, kde ji najdu."

Mike kývne hlavou a Else se vydá tmou k lodní přídi.

„Anne!" zasyčí výhružně v kabině.

Upírá oči na obrys hlavy v kapitánském křesle a chce zaútočit, když si náhle všimne, jak bezvládně Anne sedí. Podívá se na počítač na jejím skafandru. Vysoká míra dehydratace a smrt na srdeční zástavu.

„Podle historie si v posledních pár hodinách několikrát dávala velkou dávku adrenalinu," říká Else, když dojde k Mikovi. „Snad proto, aby se udržela při vědomí a mohla s námi provádět ty… hrozné věci. Poslední dávku si dala v kapitánském křesle."

„Prokletá loď," odtuší Mike ponuře a zlostně bouchne do terminálu. „Neotevřu to!"

„Tak budeme Joan muset…" začne Else rozvíjet, když si náhle přes okénko všimne, že Joan stojí a dokonce něco trhanými pohyby dělá. „Co to…"

Mike se podívá stejným směrem a náhle vykřikne.

„Hydrazin!"

Otočí se k Else a v náhlém zoufalství ji chytne za ramena.

„Chce přeřezat ten přívod. Musela slyšet ten můj nápad, nebo co. Chce nás všechny zabít!"

Else vyděšeně pohlédne na Joan, která se noří s řezákem do servisní šachty.

„Sakra! Jdu pro ni! Zatím na ni mluv!"

„Jak asi? Není připojená na interkom… a bez vzduchu… chápeš."

„No jo," zamručí Else neklidně, vyběhne k přechodové komoře, rychle za sebou zavře a na dlouhém laně se opět pustí na dobrých dvacet metrů dlouhý přelet k druhé komoře.

Mike se za ní chvilku dívá a pak otočí k Joan, kterou se snaží alespoň posunky přilákat.

* * *

Lano se odvíjí a Else je skoro v cíli, když se loď otřese, pravděpodobně v rámci velkého výbuchu, část štítů se odloupne a jedna ostrá hrana přetne štíhlou linku lana. Else naprázdno sáhne do prostoru a zatouží, aby tam byl Mike, chytil ji za ruku a vtáhl dovnitř, nebo, aby se

mohli alespoň rozloučit, ale ruka se sevře v prázdnu, loď se náhle vzdaluje a je stále menší a menší. Lano pluje pryč svým vlastním směrem.

* * *

Else se – jako ve vláčném tanci – pomalu otáčí a čelí náhle Jupiteru. Nic okolo se nehýbe. Kalipoeg zmizel v dálce, Jupiter je stále stejný. Ani stálice kolem něj se nemění. Přece si však uvědomí, že se patrně k plynnému obrovi blíží velkou rychlostí.

Strach o sebe samu zatím nikde. Jako by si nechtěla uvědomit, co se stalo. Myslí na Mika a Joan; hádá, jestli jsou mrtví, nebo zda měl někdo z nich šanci přežít. Jako by úplně vše, co se odehrálo až do odpojení toho lana, bylo někdy nesmírně dávno a jako by to náhle ztratilo svou opravdovost a jakýkoliv význam. Je jen ona, prázdno a Jupiter.

Je pár tisíc kilometrů od husté atmosféry a počítač hlásí vysoké dávky radiace. Mít starší model skafandru, nejspíše by už zemřela. Jupiter brzy vyplňuje vše, co vidí. Padá ohromnou rychlostí skrz svrchní vrstvy atmosféry, kde je stále ještě světlo. Ví, že by už měla cítit velký strach, ale ten stále nepřichází, nebo toho náhle není schopna a jen v němém úžasu sleduje nekončící oblaka, jiná, než cokoliv, co kdy viděla.

Dostává se k mrazivým mrakům čpavku. Větry, které ji unášejí stranou, stále zrychlují, až ji náhle strhne a na chvíli omráčí prudký poryv o rychlosti snad několika set kilometrů v hodině. Když se probere, je udivena, že ji skafandr stále drží naživu. Musela na okamžik zažít přetížení několik desítek gé. Skafandr se těsněji sevřel a systém záchrany života, spouštějící se při detekovaných ztrátách vědomí, ji automaticky nadopoval léky.

Zatouží ještě vidět Mika. A Marka, Slita, Ryla, Larse a Linn… Zatouží ještě chvilku, než bude muset odejít, zažít ten pocit, kdy stojí na pevné zemi a pozemská gravitace ji na ni drží v bezpečí. Ve věčném objetí s hmotností vlastních atomů.

Gravitace tu je, dokonce velmi silná, ale není na čem stát, na čem sedět, čeho se chytit nebo koho se chytit. Je jen pád.

Chtěla by vidět Byrna, Alexe, Luka… Chtěla by se rozloučit s Norou. Ani si nepamatuje jejich tváře. Jsou jak přízraky z minulého, dávno někde založeného a ztraceného života.

Tlak je stále větší, ale skafandr jej vyrovnává záporně orientovanými vlákny s enceladitovými částmi. Stále žije a vidí, jak ji opouští poslední paprsky Slunce. Jediným světlem jsou do tmy zlověstně blýskající rudé, modré, bílé i fialové blesky, které vždy na krátkou chvíli působí jak mohutné sloupy v hromovém a jako hlubiny temném příbytku bohů.

Blesky znala i ze země. A déšť. Stromy, jejichž listy jsou plné vody. Mokrou kůru, rozmáčenou zemi, hučící řeky, vlnící se trávu. Zapomněla už, jaké to je cítit čerstvý vzduch. Zapomněla, jak voní příroda, jak bzučí včely, šimrají na ruce berušky, v ulici štěkají psi; jak nad hlavami, ve vzduchu, který je prodchnut příjemně vlažným letním večerem, létá jemné chmýří, jak chutná sodovka a jak hamburger, jaký je dotyk člověka, jak zpívají ptáci, když nad ránem nemůže usnout, jaké to je, když za teplé noci mizí rakety z talinského kosmodromu kamsi do stratosféry a ještě hodně daleko za ni. Kdyby se vrátila, smála by se jim.

Teplota dál stoupá a tlak je náhle silnější než na dně Mariánského příkopu, čímž ovšem jeho růst zdaleka nekončí. Nebude tomu už dlouho a ani experimentální skafandr nevydrží.

Seděla na verandě, před domem, oči upřené na oblohu, po níž zdánlivě líně šplhala raketa. Naštvání pomalu opadalo a když za ní vrzly dveře, byla už rozhodnuta, že to nechá být.

„Promiň," řekl její muž. „Přehnal jsem to."

„Jo, já taky," pohlédla na něj. „Dík."

Přesně to usmíření potřebovala při tom letním večeru, kdy vzduch byl plný hmyzího cvrkotu i sentimentu a vzpomínek a jakéhosi smutku nad tím, že jim to spolu neklape tak, jak doufali, a že svět a život celkově nejsou takové, jak je člověk vidí, když je mladý a plný ideálů. A taky potřebovala jeho, aby za ní přišel, smířil se a sedl si vedle ní.

Sledovali spolu let rakety. Dívali se, jak stoupá po modrém nebi a mizí někde v daleké tmě, opírali se jeden o druhého a byli přece jenom rádi, i když čerstvě rozhádaní a s palčivou chutí, kterou v závěru marné hádky trpce polkli, že mají toho druhého; nenáviděli se a zoufale se potřebovali.

* * *

Pád trvá nesčetně hodin. Pořád není u konce a skafandr stále nepovolil. Atmosféra dál už ani nepřipomíná plyn, spíš kapalinu, v níž by se, nebýt stále vyššího tlaku, snad dalo plavat. Někde hluboko, ještě mnohem níž, je místo, kde by se zastavila, až by hustota pozvolna vyrovnala gravitační zrychlení. A ještě mnohem hlouběji pak moře tekutého vodíku.

Jenže tam se nedostane. Tlak stále stoupá a s ním teplota. Skafandr kolabuje, varovné signály plní průzor a ona je už vyčerpaná.

„Je ti dobře?" ptala se jí Nora. „Nějak jsi zezelenala."

„Jo, jen půjdu na vzduch."

„Mám jít s tebou?"

„Ne, to je v pohodě. Jen se nadechnu a hned přijdu."

Ale na čerstvém vzduchu to šlo všechno ven a když se vrátila, potkala nakonec svého muže.

Takže… konec?

Běžela s Norou podél plotu. Kamarádka měla rychlejší start i tempo, ale Else si šetřila víc sil, aby ji předběhla v cíli. Utíkaly podél plotu. Za ním bylo hřiště, za hřištěm pláž a za pláží modrý horizont Baltského moře.

Nádech, výdech. Pracovat se svou únavou, nepoddávat se jí. Všechno bylo na dosah ruky, zrovna jako ta linka studeného moře. Zastavily, aby se mohly vydýchat. Nad hlavami se jim zmenšovala raketa.

„Měly jsme být kosmonautky," prohlásila zvesela Else.

„Prosím tě, tam nahoře nic není," ušklíbla se Nora.

Asi měla pravdu.

„Takže večer…"

Mávly na sebe a vydaly se různým směrem.

Konečně pocítí strach, na nějž tak dlouho čekala. Skafandr za pár sekund selže.

Vidí svého muže hořet a ten oheň jako by kdesi v dálce a v nedozírné hloubce zažehl jasné světlo. Tam někde, kam se ona už nedostane a kde je žár jako na povrchu Slunce.

Zavře oči a ve chvíli kratší, než jakou potřebuje ručička hodin k překonání úhlové vteřiny, přejde život ve smrt.

XIV. Theia

Mike se probudí z polospánku. Nemá sílu na přemýšlení o tom, co se stalo. A už vůbec ne o tom, co mohl udělat jinak.

Unaveně se donutí sníst trochu pastovaného jídla z nouzové krabičky a spustí prostorový sken. Zničené torzo, které dříve bylo Kalipoegem, nechal za sebou. Utekl z něj na poslední chvíli a když vstupoval do záchranného modulu, ještě živě před očima viděl Joan, jak se dívá skrze něj, místnost kolem ní se plní hydrazinem, pak kyslíkem a potom už jen plameny.

Spustí analýzu letové dráhy. K Europě poletí na standardní pohon asi dvacet sedm hodin. A tam… kdo ví. Zdokumentuje stav Lindanisy a nastaví směr Ganyméd.

Dvacet sedm hodin ve vězení svých myšlenek.

* * *

Po nekonečné době se dostává na orbitu Europy. Skenery jej navedou na dráhu, na níž spatří loď, kterou dříve kvapně opustili. Zdálo se skoro jisté, že systém, který vyvažoval loď před pádem, selže. Ve skutečnosti ale Lindanisa stále krouží jako ztichlá družice. Mikovi se z té ironie chce skoro propuknout ve smích. Kdyby jen zůstali na palubě…

Podaří se mu zadokovat. Na palubě Lindanisy, která je v lepším stavu, než čekal, se dává do oprav všech systémů, kterým dokáže alespoň trochu porozumět.

Stačí nastavit kurz na Ganyméd.

Ale tehdy ji poprvé spatří. Stojí v rohu místnosti, temně šedá, s oblečením, kůží, vlasy, rty, tvářemi a krkem, s tím vším zcela bez barev, jako by vystoupila z černobílé televize, jen oči, zdá se, si stále v nepatrné míře ponechaly mátovou zeleň.

„Else," vydechne.

Neodpoví na své jméno a neodpoví ani na nic dalšího, co on řekne. Smí se jen usmívat a zároveň tvářit smutně a on nerozumí, co to má znamenat, ale je si z jakéhosi neznámého důvodu, který vychází z hlubin podvědomí, jistý, že se nejedná o klam, ale že před ním někdo, snad opravdu ona, skutečně je a možná, kdyby směla promluvit, něco by mu řekla.

* * *

Je to jako vydechnout a nadechnout se.

Else se rozhlíží po krajině, z níž nepoznává vůbec nic. Je na neznámé planetě, jež je docela holá, tvořená pevnou skálou, kolem níž chybí atmosféra, a tak ze všech stran bledě svítí hvězdy, a mezi nimi, což jako jediné pozná, je Slunce, které se však zdá nějak jiné.

Otevře ústa a není si jista, jestli do plic nabrala vzduch, nebo ne. Každopádně je, zdá se, naživu a její tělo, nyní oblečené do oblíbených riflí a černého trika, jež nosila často na Zemi, je opravdu fyzické.

Nezbývá nic jiného, než jít po rovné a dlouhé pláni, a jak krok míjí krok, pod nohami se začíná objevovat stezka. V dálce, na nedostupném vrcholku, má pocit, že vidí v úplném bezvětří sedět drobného ptáka, nejspíš vlastní straku. Nemůže k ní jít, je příliš vzdálená a skalní stěna takřka kolmá. Vystoupá po stezce, která se stáčí podél úpatí šedých skal. Nohy nebolí, hlava je čistá. Zdá se, že únava zde neexistuje.

Za poslední zákrutou stojí dům, který si matně pamatuje z dětství, ale nedokáže s ničím spojit, a na jeho zápraží, v proutěném křesle, sedí Nora, nejlepší kamarádka, s vlasy jako uhel a s očima v barvě tmy.

„Jsem mrtvá?“ zeptá se Else a podiví se hlasu, který perfektně slyší, i když jsou zjevně ve vzduchoprázdnu.

„Částečně,“ řekne Nora a vstane z křesla. „Tvé tělo je. Vlastně z něj nezbylo vůbec nic.“

„A co je tohle? Záhrobí?“

Nora se usměje, přijde k ní a ukáže mezi hvězdy, kde Else náhle rozpozná velký černý kruh.

„Víš, co je ten tmavý objekt?“

Má pocit, že oblý objekt, kterého si dříve nevšimla, je jí jaksi důvěrně povědomý, ale nedokáže jej pojmenovat.

„Je to Země,“ zodpoví po chvíli Nora. „Nebo spíš, bude to Země, jak ji známe, až se s ní protoplaneta, na níž stojíme, srazí. Vznikne tak Měsíc a zemské jádro bohaté na železo.“

„Kdy se srazí?“

Nora pokrčí rameny.

„Za deset minut, zítra, za milion let. Je to důležité?“

„Asi ne. Pořád nevím, co tohle má znamenat. Cestovala jsem… časem?“

Nora se zas usměje, odmítavě zakroutí hlavou a Else, která se jí chtěla zeptat, jestli je skutečně tou přítelkyní ze Země, zničehonic cítí, že se už nemusí ptát, protože si je náhle jistá, že to její přítelkyně není a nemůže být, že to je něco jiného, co vykřesalo podobu známé osoby z jejích vlastních vzpomínek, aby to s ní mohlo mluvit.

„Jednou této protoplanetě budete říkat Theia.“

„Kde jsem?“ zopakuje Else.

„Snad ti tu otázku dostatečně zodpovím, ale nejdřív mi dovol vysvětlit a ukázat jiné věci. Bude pak jasnější, čeho jsi součástí.“

„Dobře,“ pokrčí rameny Else. „Něco mi říká, že mám času dost, že?“

„Pojď,“ odvětí Nora a vejde do domu, v němž útulně plápolá krb.

Else k němu natáhne ruce a cítí příjemné teplo šířící se celým tělem. Nora se posadí na stůl a začne otázkou: „Z čeho je vesmír?“

„To jste si vybrali tu pravou," ušklíbne se Else. „Copak já vím."

„Snaž se."

„Dobře… No, tak, asi je plný atomů. Energie. Různých sil. Ne?"

„A dál?"

„Dál? Nevím… Prázdného prostoru? Těch… subatomárních částic?"

„A…?"

Else se ošije. Měli jste přivést Mika, pomyslí si jízlivě. Nora už se neptá, ale naváže sama: „Je taky plný rozměrů, světla, vlnění a času. Ne?"

„Asi."

„Máš straku, že?"

„Kdo ví, kde jí je konec," řekne Else. „Vlastně, viděla jsem ji tady někde. Nevím, co by to mohlo znamenat, že tam seděla na vrcholku skalní věže…"

„To teď není důležité. Ale, řekni mi… Kdybys té strace koupila velkou klec a do ní dala krmítko a houpačku, různé hračky a větvičky a pak se jí zeptala, z čeho se skládá její vesmír, a ona ti uměla odpovědět… co by řekla?"

„No… asi, že je z těch věcí, co vidí. Z krmítka a větviček a tak dál. Kam tím míříš? Že jsem jak ta straka?"

„Vy všichni jste."

„Aha…"

Nora přejde po místnosti.

„Mnohem dříve, než vznikl váš vesmír, existoval jiný. Ten prvotní. Nefungoval podle pravidel toho, čemu říkáte fyzika, neměl a ani nikdy nepotřeboval rozměry, natož diferenciaci hmoty. Všechno tohle… baryony, prostor, fyzikální zákony, to vše bylo vytvořeno v prvním vesmíru, kterému budu pro tvé potřeby říkat Temný, protože nebyl plný záření."

„Takže v původním vesmíru se někdo rozhodl, že zkusí tohle všechno?"

„Byl to ten nejskvělejší nápad. Něco překračující nejdivočejší představy. Něco, co mohlo v konečném důsledku vést k objevu, jenž by se dal nazvat lékem."

„To nechápu."

„Ovšem, že ne. Trochu to ozřejmím. Temný vesmír ti nedokážu popsat, protože na to nestačí vaše slova a představivost. Nejblíže budeš, když si představíš nekončící vůli či intelekt, ale nikoliv doslova ve smyslu, v jakém tyto věci chápete. Každopádně, tento intelekt byl bohatou a krásnou strukturou, dokonalou harmonií a propracovanou stavbou. Dokud nezačal být tak složitý, že nastal nesoulad."

„Trochu jsem to čekala…“ odtuší Else, oči zas upřené do ohně.

„Nesoulad rostl a Temný vesmír se rozdělil. Na Temnou říši, která se snažila o uchování řádu, a na něco, čemu budu říkat Temné pustiny…“

Else pocítí, jak se prostředí okolo při vyslovení těch slov ochladilo. Pohlédne na Noru, která má oči rozšířené strachem.

„Ty jsi z Temné říše,“ řekne potichu a Nora kývne hlavou.

„Nebo se dá i říct, že jsem Temná říše. Zkrátka, Temné pustiny si představ jako nekončící prázdnou pláň za hradbami říše. Pustiny chtějí všechno zničit a pohltit, znají jen prázdno, odloučení, chaos a nebytí.“

„Proto jste hledali lék?“

„Lék na nemoc, kvůli níž bujely tyto pustiny. Nebo, chceš-li, říkej tomu zbraň, pokud budeš pustiny považovat za něco, čemu říkáte nepřítel.“

„A co by ten lék měl být?“

„Něco jako krásný květ, léčivá bylina… Můžeš to vnímat tak, že jsme chtěli znovu najít řád, systém a harmonii, tedy věci, jež se nám začaly ztrácet a rozpadat. Chceš-li květ, je ale třeba hlíny, z níž rostlina vyroste… Takže Temná říše přišla se smělým a jedinečným plánem. Stvořila vesmír, tedy, ten váš vesmír, spoutala jej pravidly, kterým říkáte fyzika, a pečovala o něj. Z Temné říše jsme do vašeho prostoru vdechli první fotony, takže jej prostoupilo světlo, a dali impulz k formování hvězd a galaxií. Odrazem našeho věčného řádu, nejmoudřejším otiskem našeho rozumu do vašeho světa, byla především nejelegantnější z fyzikálních sil, která svým dosahem svazuje takřka vše, na čem záleží, a díky níž vzniklo celé to, co pozorujete na noční obloze.“

„Gravitace,“ doplní Else.

„Ano. Zakódovali jsme ji do každé hmoty. Ale nebylo to dost, a proto jsme do vesmíru sami vstoupili. Podívej…“

Nora projde dveřmi dozadu za dům a Else, jež s nechutí opustí plápolající krb, ukáže na hvězdy, které se náhle začnou srocovat.

„Jsme tady s vámi; nebo spíše náš projev, náš dotek. Vy jste ho dokázali nejdřív vypočítat a potom i dokázat. Poutáme k sobě galaxie a působíme gravitací všude tam, kde je třeba o vesmír takto pečovat. Této starající se ruce, která pomyslné strace pomáhá držet všechny ty houpačky a krmítka dohromady, říkáte temná hmota. A víte, že je větší než hmota, kterou vidíte. Musí být… jako je ruka, jež podpírá bidýlko o mnoho větší než ono samo. Jenže není největší… Pustiny se dostaly i do tohoto díla.“

Hvězdy na obloze se náhle jakoby roztrhnou a zeslábnou, až jejich světlo začne hynout.

„Jejich vše trhající síle, s níž jsme o váš vesmír – o naše dílo – vedli miliardy let válku, říkáte temná energie. Tuhle válku jsme už dávno začali prohrávat a zdá se, že tomu nebude už jinak.“

Else se zachvěje pocitem vnitřní zimy a pocítí bazální strach z prázdnoty.

„Kdysi jsme měli nadvládu, naše pomáhající ruka byla tím největším ve vesmíru… Ale dnes je vliv Temných pustin dominující a její spáry tvoří většinu veškerenstva. Avšak přece, naše bylina vyrostla. Podívej…“

Nora ukáže do tmy, kde se blíží obrovský objekt, o němž již ví, že bude jednou Zemí.

„Srazí se a všechno to začne. Pojď.“

Vede ji do hluboké rokle, v níž ze škvír v rozeklané zemi vytéká magma a kolem do kamene buší nekončící provazce deště.

„Za divokých okolností to nakonec vzniklo.“

„Život,“ řekne Else. „Je to život.“

„Nejen on. Ve vesmíru, který je vám domovem, se odehrává spousta složitých věcí a dějů, ve kterých hledáme ztracený řád. Ale těm byste ani neporozuměli. Pro vás je důležité, že právě projekt života je jedním z těchto dějů.“

Nad roklí, v mělké kamenné proláklině, je stojatá voda plná prokaryotických organismů, které nejsou vidět, přece však Else cítí jejich přítomnost.

„Nahlížíme tu do budoucna, do doby lidmi zvané archaikum, v níž se konečně na mladé planetě objeví kořínky života.“

Else pohlédne k temnému, nyní ještě mrtvému stínu, který je na obzoru stále větší a větší.

„Vznikl jen na Zemi?“

„Vznikl kolem mnoha hvězd, v nesčetných a různorodých soustavách. Na bezpočtech světů v prostoru, který se vašemu chápání vymyká svou velikostí a snad je pro vás snazší jej nazývat nekonečným, se odehrávaly boje mezi životem a Pustinami. V mnoha soustavách život prohrál a květina uvadla.“

Zmizeli beze stopy, pomyslí si Else. Jako zmizí lidé.

„Kdy vlastně… zvítězíme?“ zeptá se.

„Až vznikne vědomí podobné našemu vědomí a struktury, které v něm budou vznikat, budou svěžím větrem do naší hynoucí podstaty.“

„Už se to stalo?“

„Málokdy,“ řekne Nora pochmurně. „V malé míře. Vlastně… spíš ne. Většinou život zmizí, aniž by takového stupně dosáhl.“

„A jak daleko od něj jsme my?“

„Daleko. Ale udělali jste první krok, když jste si všimli naší přítomnosti ve svém vesmíru. Když jste si, byť nevědomky, uvědomili své místo ve válce mezi tím, co drží hmotu u sebe, a tím, co se snaží trhat ostrovy hvězd do všech stran.“

„Zajímalo by mě, jaký je další krok.“

„To se nedá říct a nemůžeme vám s ním pomoct. Musíte jej udělat sami. Ale asi teď dobře tušíš, že o to ve vaší soustavě nejde. Neuděláte žádný krok, jestli zahynete. Pták padající s raněnými křídly se chce jen nezabít, neuvažuje už o stoupání ve výšinách.“

Zpoza kamení přijde zvíře. Přes tři metry dlouhý statný čtyřnožec otáčí zlověstně hlavou s obří tlamou plnou zubů. Připomíná strašného kříženec koně, psa a tyranosaura. Else se nejprve stáhne strachem, snad připraví k boji, ale náhle cítí lítost a vidí, že prastará prvohorní šelma umírá, že žízní, ale prohlubeň s vodou je náhle prázdná. Gorgonopsid si lehne, ztěžka dýchá, kouká očima do prázdna vesmíru a pak je zavírá. Mohutná hruď, pod níž se rýsují varhany žeber, se nepravidelně zdvihá, než konečně zůstane dole a mocné zvíře se změní v mrtvou hmotu.

„Na konci paleozoika, v období permu, byla vaše životní větev nejvíce nakloněná a zchátralá.“

Else si k mršině dřepne. Chtěla by zvíře oživit a vzbudit. Dolehne na ni nezvratnost zániku.

„Cítili jsme strach, stejně jako v nekonečně dalších soustavách, kde vše vyhaslo předčasně. Ale žili jste dál. I po zkáze v období křídy a vůbec, po všech velkých vymíráních a katastrofách. A my, stejně jako na mnoha dalších místech, jsme nad vámi bděli z brány, která se ve vaší soustavě stala spojnicí dvou světů, mlčenlivým správcem a panovníkem celého systému.“

„Kde je ta brána?“

„To už přece víš.“

„Jupiter,“ odtuší Else.

„Tam jsme viděli zkázu tvého těla a zachytili tvé vědomí. Ovšem, Pustiny mají též svou bránu. Ohnisko, v němž je zaměřena jejich vůle. Ohnisko, v němž je něco, co byste nazvali zlo. A k němuž je teď přitahován muž, který je zlem nejvíc prostoupen.“

„Lawe? Myslíš… Saturn?“

Nora kývne hlavou.

„Jupiter a Saturn. Dvě bašty dvou mocností. A stranou malá Země se svým střídavě rostoucím a hynoucím životem, který se náhle dostal až na naše prahy. U Jupiteru nalezl bezpečí a domov, zatímco Saturn mu nabídl něco zdánlivě ještě lepšího.“

„Enceladit?“

„Ano. Gravitaci. Ovšem ne takovou, které byste se museli přizpůsobit, protože existuje podle pravidel a řádu. Gravitaci, kterou zdánlivě máte pod kontrolou. Není to dávný lidský sen? Nepřizpůsobovat se, ale přizpůsobit si? Není to samotná definice moci? A tu jste tam dostali… Gravitaci, nad níž máte moc. Zrychlení, které můžete používat, kdy chcete, kde chcete, jak chcete. Dělá z vás pány nad vlastní tíží a veškerou hmotou. Dali vám zdánlivě bezbřehou svobodu a sílu, ale ve skutečnosti dělají to, co Pustiny dělaly vždy… Trhají vás na

kusy. Trhají vaše mysli, vaše vědomí. Dělají z vás nositele nicoty a smrti. Ty, kteří přijdou ohlásit, že život je u konce a možná budou sami jeho popravčími. Takže, jak jsem řekla. Neuděláte krok směrem vpřed, jestli teď, když jste mámení Pustin podlehli, opravdu zahynete."

Else pohlédne na mladé Slunce a na Noru.

„Jak by se to mohlo stát?"

„To přece už taky víte. Enceladit neúměrně sílí s intenzitou slunečního větru. Vidělas, co dovede u Jupitera. Co by tedy napáchal na Zemi? A co by u Země napáchalo ještě něco silnějšího?"

Else se zatočí hlava.

„Co myslíš, že hledá Lawe u Saturnu?" zeptá se Nora.

Neodpoví. Možná tuší, ale jistá si není, nebo snad nechce být.

„Řeknu ti to," přistoupí Nora blíž. „Dar."

„Dar?"

„Něco, co by byl nový stupeň. Silnější než enceladit. Něco, čeho by stačilo málo, aby celá Země, po miliardy let kolébka i hrob života, během chvíle podlehla."

„Můžu ho zastavit?"

„Ne, jsi mrtvá. To musíš přijmout. Tvá hmotná existence je pryč. Zachovali jsme jen vědomí, protože nám ve tvé schránce padlo takřka do náruče."

„Takže, co můžu dělat?"

„Projít dveřmi."

Else s Norou dojdou na konec stezky, kde je vstup z kovu a plastu, který připomíná dveře, jež vedly na můstek Lindanisy.

„Můžeš navštívit něčí vědomí a můžeš je vést," řekne Nora a stoupne si vedle průchodu. „Ale jen tehdy, je-li mysl dané osoby prodchnuta myšlenkami na tebe. Jestli tě nosí intenzivně v podvědomí a touží se s tebou zas vidět."

Kéž by někdo takový byl, pomyslí si Else smutně. Život i smrt by tím získali trochu smyslu.

„I tehdy s nimi nebudeš moct mluvit, nebo alespoň ne, pokud nebudou sami na pokraji bytí a nebytí. Můžeš jim však naznačovat."

„Dobře," hlesne Else tiše, srdce sevřené obavou a hlavu těžkou vší tou zodpovědností.

Přistoupí k průchodu a pohlédne na Zemi, na níž teď rozeznává oceány magmatu a kterou od srážky s Theiou dělí jen velmi málo.

„Přála bych si vědět víc," podívá se na Noru. „Nebo bych chtěla zůstat tady. S tebou a se všemi iluzemi. Stejně nedokážu nikoho zachránit."

„Možná ne, ale šance jim zvýšit můžeš. Měj naději. Aby ji měli oni."

„Jo," odtuší Else chmurně a cítí, jak ji opouští sebedůvěra.

„Zbytečně si nevěříš. Projdi těmi dveřmi a zkus udělat cokoliv dobrého. Co bude v tvých silách."

„Zkusím. Tak se měj, Noro."

Kysele se zašklebí a Nora výraz opětuje.

„Měj se, Else."

* * *

Mike se dívá na Temnou Else, z níž zbyla barva pouze v mátových očích, zkoumá pohledem mírně usmívající se rty a necítí už žádný údiv, ani strach, ale blízkost někoho, kdo dokáže prolomit jeho samotu, ukázat mu směr a vést jej vpřed.

„Mám se vrátit na Ganyméd?" zeptá se do šera, ale rovnou sám zakroutí hlavou. „Ne."

Podívá se na hvězdy, k nimž hlavu pozvedali už první lidé. Váhá. Strach se bije s odhodláním a odevzdáním. Touha zachovat život se mísí s dychtivostí po sebeobětování a pomstě.

„Mám letět za Lawem?"

Temná Else se mu dívá do očí a skoro nehne brvou, přesto Mike náhle zná odpověď.

„Možná jsem zešílel. Možná vesmír zešílel," zamumlá, když usedá k počítači, který posledních pár hodin studoval, a spouští výpočet trajektorie k Saturnu. „Ale budiž. Uvidíme, kam mě dovedeš."

Pohlédne stranou, kde stála Else, ale zas ji nevidí, jak se vpila do stínů. Z těch jako by na něj však pořád hleděly ty mátové oči, které ho, jak doufá, budou doprovázet až na konec cesty.

Tolik ztratil. Snad úplně vše. Ale cíl a smysl opět našel, nebo možná cíl se smyslem našli jej.

Vystřelí enceladitovou kapsli, připoutá se, spustí záření, pak motory a jako by to dělal už mnohokrát, náhle plný jistoty, vede loď k distorzi.

Přetížení. Bolest. Mdloby.

Strach a pomsta.

Prázdno.

XV. Brána

Nasype si plnou hrst prášků a spolyká je. Má svíravý hlad. Vybaluje instantní jídlo z ochranných fólií a zcela bez nejmenší emoce, požitku či potěchy z něj po malých kouscích ujídá. Mělo by mu vyjít na cestu k Saturnu i zpátky. Tedy… mělo by vyjít, kdyby vyšel enceladit. A ten vyjde jen tehdy, když ho ani jednou nepoužije proti Lawovi. Bez enceladitu je to od Saturnu rok a půl cesty na Ganyméd. Na tak dlouho nemá dost jídla ani směsi pro výrobu vzduchu a vody.

Jenže… k čemu tyhle úvahy. Stejně tuší, že se nevrátí. Musí zastavit Lawa, který má krev na rukou, a letí to udělat on, který je má též zbrocené, a tak je vlastně vhodné, aby se ani jeden z nich nevrátil. Ganyméd nebude bez dvou vrahů o nic chudší.

Spojení nefunguje. A stejně, co by jim říkal? V Erechu mají teď jiné starosti. Určitě zapomněli na něj i na všechny, co letěli s ním.

Nesmí myslet na minulost. Joan je mrtvá… Anne je mrtvá… Jake… Ne, tohle musí potlačit. Else se vrátila. Třeba je možné se vrátit…

Ne, nevrátí se. Už nikdo z nich.

* * *

Konečně Saturn. Hrozivý, velký a skrytý za mohutnými prstenci. V Mikovi vyvolá bázeň, a dokonce Temná Else, stojící ve stinném koutu, se zdá být rozrušena, když se plynný obr předvede ve své plné kráse.

Není čas váhat. Mike spouští program, který již dříve vytvořil počítač. Skrze sérii obletů, úniků a brzdných manévrů by měla Lindanisa co nejefektivněji pokrýt prostor kolem Saturnu i jeho největších měsíců. Skenery jsou poškozené, něco však zachytit pořád můžou a tu možnost, že by nadarmo létal kolem Saturnu a nic přitom neobjevil, si Mike připustit nedokáže.

Autopilot provádí korekce směru a Mike si napjatě, poprvé po mnoha dnech s trochou chuti, vloží do úst proteinovou tyčinku s příchutí hovězí chilli.

„Dostanem ho," řekne přesvědčeně do ticha.

Při složitých manévrech, kdy počítač bezchybně vede loď spletitým saturnským systémem, plynou hodiny a hodiny. Konečně, v prostoru blízko měsíce Hyperion, zachytí něco, co by mohlo být emisní stopou AM lodi. Ospalé oči se zas otevřou a vzrušeně sledují výstup ze skenerů i hloubkových analýz prostoru.

Nadšením skoro vyjekne, když o něco později spatří při digitálním přiblížení zadní pravobok Lawovy lodi proti mlžné tváři tajemného Titanu. Po chvilce vidí jeho loď už i pouhýma očima, a to jako malou tečku razící si cestu prostorem nad rovníkem hutnou atmosférou pokrytého měsíce.

Lawe se mu při obězích kolem měsíce chvílemi ztrácí a zase objevuje, z čehož je vždy nervózní a nervy má našponované k prasknutí. Konečně zpozoruje zvláštní objekt a přeběhne mu mráz po zádech. Něco je blízko Lawovy lodi, ale trochu níž a také blíž k Titanu, prakticky až ve svrchních vrstvách tmavě oranžového plynného obalu, pod nímž se přelévají metanová jezera, řeky i oceány. To něco dokáže nejlépe popsat jako „trhlinu“. Pohybující se paradox v prostoru, zneklidňující konstrukce, kterou nevytvořily ruce ani roboti; jež nebyla vůbec vytvořena z hmoty známé z pozorovatelného vesmíru.

„Co to je?“ odtuší Mike a otočí se.

Temná Else je v rohu, obličej plný strachu. Ať už je v jakémkoliv světě, ať se její obraz promítá z jakékoliv dimenze, není tam náhle sama.

„Kdo to je?“ zeptá se zas Mike, teď tichým hlasem skrz hrdlo sevřené úzkostí.

Skenery se mohou zbláznit a hlásí zcela nesmyslné údaje, od silně ionizujícího záření různých typů, přes prudce se měnící gravitační a magnetická pole, po rychlé výkyvy složení řídkých částic v exosféře Titanu.

„Else?“ zamumlá neklidně.

Vůbec si jej nevšímá. Snad poprvé se žena nedívá na něj; její obraz jako by se zasekl a zastavil ve smyčce. Chtěl by ji obejmout, podržet, vtáhnout k sobě do relativního bezpečí, ale cítí, že to nejde. Ať je, kde je, je tam sama s tím zlem, se kterým nejspíš mluví Lawe.

*** * ***

Else, na dně nejhlubší propasti, opravdu slyší matný hlas Lawova vědomí, který je plný vyčerpání, slabosti, odevzdání, zoufalství i touhy po uzavření všech záležitostí, a pak silný, zneklidňující hlas, jenž patří tomu něčemu, co náhle pocítí jako přítomnost jestřába, který se snáší a trhá z ní maso obřími pařáty.

„Neboj se…“ slyší šeptání Nory. „Jsem tu.“

Cítí její blízkost v hluboké tmě. Tápe kolem sebe. Chce se chytit přítelkyně, která ji vyslala na cestu, aby se mohly spolu dostat na světlo a pomoct Mikovi v jakékoliv krizové situaci, která jej bezpochyby čeká. Vtom ucítí pach vlhké srsti, temné vrčení, přítomnost čehosi těžkého, hrdelní zvuk útoku, párající se maso a poslední výdech člověka, jemuž byl rozsápán krk.

„Noro!“

Její výkřik se ztratí v nicotě. Nora je pryč, ale šelma zůstala a Else si uvědomí, že přivedla Mika hluboko do nepřátelského teritoria. Cítí zvíře připravené ke skoku. Vítr na pláni mrtvých a praskání země v nekonečných Temných pustinách. V okamžiku, který se zdá věčností, se rozhoduje o jejím dalším bytí a nebytí. Úleva přichází s těžkým svistem, po němž zemitý pach šelmy slábne a ozve se zas Nora.

„Ztrácím sílu,“ řekne tiše její hlas. „Příště to možná nevyjde.“

„Noro…“ hlesne Else zoufale.

„Jsou pořád silnější. Pomoz Mikovi.“

Hlubina se rozpadne a mátové oči se zas upřou na Mika, který náhle, jako by mu jejich upřený pohled vnukl celou sadu myšlenek, ví, co má dělat.

Chopí se řízení, zvedne výkon trysek a přiblíží se na dostřel enceladitovou kapslí. Připraví odpal, ale náhle pocítí přítomnost něčeho velkého, jakési brány, které se Lawe dotýká jak mýtický Enkidu, stojící na prahu cedrového lesa. Kam ta brána vede? Co z ní může Lawe získat? Mike se brány krátce, než odpálí enceladit, dotkne svou myslí též a ten dotek projede celou jeho bytostí jak obnažující rentgen.

AM loď se zachvěje a poškozená odchýlí od kurzu, zatímco podivná trhlina, obnažující cosi nepopsatelného, pozvolna zmizí na tváři obřího měsíce. Lawe provádí korekce směru, což nejdřív Mike vyhodnotí jako snahu o protiútok, pak si ale uvědomí, že Lawe chce spíše utéct.

„Už nemáš enceladit?“ řekne posměšně a hořce si uvědomí, že ani on už ho nemá moc, nebo, přesněji řečeno, nemá ho dost.

Jenže Lawe si jej doplnil na Callistó. Měl by ho mít víc. Tak proč neútočí?

Else mizí opět ve stínu a Mike nastavuje systém na pronásledování. Při následném oběhu se naposled zadumaně kochá mlhami Titanu, pod nimiž, někde v hlubinách, již před desetiletími přistála lidská sonda a poslala k Zemi fotografii s do dálky se táhnoucí kamínkovou plání.

„Kampak asi míříš?“ zabručí Mike při úniku z oběžné dráhy, zadávaje dotaz počítači a hloubkovým skenerům.

Systém podá rychlým výpočtem odpověď a Mikovy útroby sevřou prsty úzkosti.

„Enceladus,“ zašeptá do ticha.

Když se bledý kruh Enceladu objeví ze tmy, připomene Mikovi Europu. Velký kotouč bíle svítí jak kůže mrtvoly v černém hrobu vesmíru. Povrch je plný stop po nedávném kryovulkanismu. Kdyby měl Mike to štěstí, mohl erupce ledu či gejzíry vody pozorovat na vlastní oči, ale měsíční tvář je teď nehybná, a tak si nerovný glaciální povrch jen pohrává s jeho fantazií.

* * *

Dochází k několika obletům, při kterých Mike zjistí, že Lawe úspěšně přistál na povrch, přesněji na dno velmi dlouhého a téměř kilometr hlubokého riftu, v němž jsou úpatí strmých vrcholů proděravělá od důlních automatů, které na speciálních plošinách předávají natěžený enceladit automatům z Ganymédu.

Mike nastaví program, počítač vytvoří přistávací sekvenci a zahájí klesání. Automat Lindanisu navádí do dlouhého kaňonu a nakonec precizně přistává na velkou plochu z kovu a plastu, určenou pro enceladit těžící roboty.

Skafandr, cepín a pomstychtivé odhodlání Lawa zničit.

Mike vyráží přes tlakovou komoru z lodi do krajiny věčného ledu a mezi jediné doly v člověku známém vesmíru, z nichž lze získat tolik ceněný a přitom krutě osudový enceladit.

Těsné tunely, jimiž se člověk ve skafandru jakž takž protáhne, jsou plné tísnivé tmy, do které se komíhá kužel světla z baterky. Sleduje Lawa podle slabé stopy, kterou detekuje počítač v jeho kombinéze. Dosah skeneru je omezený, patrně kvůli všemu enceladitu okolo, přesto dokáže neustále alespoň zhruba sledovat směr cíle. Kam to jen směřuje? Co je v té hlubině?

Lawova signatura je náhle blíž a blíž. Mike zastaví a vzdálenost je konstantní. Takže takhle to je… Stojí někde ve tmě s vypnutým světlem a čeká, až Mike přiběhne do jeho pasti. Dost možná má i nějakou útočnou pušku, podobnou té, s níž vraždil na Callistó. S tím pomyšlením si náhle Mike připadá s cepínem a nulovými bojovými schopnostmi směšně. Co byl vlastně jeho plán? Ale teď už nemůže couvnout…

Vypne světlo, spustí noční vidění a pokračuje dál. Místy tápe, protože ve skoro úplné tmě se ani noktovizor nechytá a ze skalních zdí, do zvláštních tvarů opracovaných stroji, jsou vidět jen hrubé obrysy. Lawe si snad všiml, že Mike zhasl světlo, uvědomil si, že prokoukl lest, a proto přehodnotil plány. Je zase v pohybu.

* * *

Konečně jej v rozšířeném prostoru dohoní. Záda vysokého muže, do nějž si Mike zosobnil vše zlé, jsou shrbená a působí zničeně. Lawe, který u sebe naštěstí nemá pušku, je o něco silnější a má víc zkušeností s bojem, jeho pohyby jsou však zpomalené jakýmsi hrozným vyčerpáním mysli i těla. Mike ho několikrát zasáhne cepínem. Skafandr zadrží špičku a rány rozloží, přesto Lawe klopýtá nazpátek a padá na koleno. Mike chce útočit dál, ale přemůže jej chvilková slabost. Opře se o protější zeď, kde rozsvítí baterku. V jejím světle se Lawe doslova choulí jako vystrašené zvíře, které je na pokraji své zkázy připravené k poslednímu zápasu.

Mike se podívá stranou, kde temnotu štoly vyplňuje zvláštní trhlina té nejsytější barvy černé. Vzdáleně připomíná tu, jež provázela AM loď, ovšem tahle je mnohem menší a je opravdu na dosah ruky.

„Co to je?“ zeptá se Mike výhružně, když zas pohlédne na Lawa, a doufá, že má naladěnu stejnou linku interkomu.

Primátor Erechu si sedne, snad se do přilby i krátce zasměje. Ano, slyšel jej. Je na příjmu.

„Tak co to je?!“

„Dar,“ řekne Lawe tiše.

„Jaký dar? Od koho?“

Mike skoro křičí a v koutku duše si uvědomuje, že ta přehnaně vzteklá reakce nepochází primárně z jeho hněvu, ale z velkého strachu.

„Takový dar, co nesmíš odmítnout…“ Lawe se odmlčí. „Copak to neslyšíš?“

Mike se rozhlédne.

„Není tu vzduch, tak co bych měl slyš…“

Ztichne. Opravdu… ta trhlina, portál či brána, to něco, co tam visí v prostoru, k němu jako kdyby mluví. Vábí jej to k sobě. Slibuje. Namlouvá. Hrozí. Jen se dotknout… Jednou. Aby to ustalo. Aby se dozvěděl, co tam čeká, co může dostat, jak se může zdokonalit.

„Nedovolím ti tam jít," řekne konečně Mike.

Lawe zakroutí hlavou a pomalu se zvedne.

„Takovou cestu jsi sem vážil. Opravdu jen proto, abys mě dostal?"

Mike udělá dva kroky k němu, cepín pevně sevřený.

„Tohle…" ukáže Lawe na trhlinu. „To je další stupeň po enceladitu. A my na ten stupeň musíme vystoupat, protože už jsme začali a nemůžeme skončit…"

„Ne, skončíme teď a tady."

Lawe se zasměje a jeho dlouhé končetiny zakmitají, jak se vymrští a z posledních sil vyrazí k trhlině. Mike po něm skočí a obejmou se v novém kole křečovitého zápasu. Teď však Lawe bojuje, jako by mu něco nelidského dodalo sílu, sráží Mika k zemi a mizí v černající se bráně, jež se v ten okamžik rozzáří mírně do ruda.

Mike sprostě kleje a mlátí cepínem do zdi.

Uklidní se a vydýchá. Počítač ve skafandru detekuje z trhliny slabé záření a v celé jeskyni se začíná podivně chovat gravitace. Nohy na zemi jsou trochu lehčí, zdi jej slabě přitahují.

„Tak fajn!"

Mike se otočí a udělá rázný krok k anomálii, která jej v tu chvíli zve do svého panství ještě intenzivněji než předtím. Už jen pár kroků a je tam… Je u Lawa. Pozná, co je na druhé straně.

Zastaví se a otočí. Temná Else stojí krok za ním a drží jej svou dlaní, dotekem připomínající vánek. Mike pocítí, že jestli do brány vstoupí, navždy jej to změní. Nejspíše k horšímu. Ale též cítí, že jestli vstoupí, tak zastaví Lawa.

Zvažuje. Na jedné misce život. O ten jej prosí Else svýma očima, které se noří do těch jeho. Slabě se usmívá, snad trochu v prosbě, aby tam nechodil a zůstal s ní, aby na ni nezapomněl, aby nezapomněl na lidi; na to, co je být člověkem, co je být sám sebou, co je to, žít pro dobré věci, pro požitek ze vzduchu, z vody, z jídla, ze společnosti, ze slov, z obrazů malovaných fotony na sítnici, z krásy a vůbec ze života a ze světa.

Na druhé misce je pomsta na Lawovi, odplata za vše, co se dělo na Ganymédu, za nemocnou Linn, za události, které jej zas přivedly k zapalování lidí, za všechny ty, kdo byli napojení na přístrojích a byl z nich extrahován lék. Za Callistó. Pomstít se a zastavit jej, to ovládá jeho mysl už od chvíle, kdy zvolil neletět zpět na Ganyméd, ale k Saturnu.

„Sakra!"

Otáčí se tam a zpátky. Dlouze hledí do trhliny. Jako by to byla nutnost. Musí projít!

Else jej prosí očima. Zůstaň! Podává mu ruku a Mike, který se s ní cítil tolik spřízněn, náhle přestává slyšet hlas z brány a pozvedá vlastní dlaň. Chytne se jí, nechá se přitáhnout, zapomene na ten spor v nitru. Ano… Vrátí se na Ganyméd. Temná Else bude pořád s ním, dokud sám nezemře. Mohl by umřít v klidu. Mohl by umřít starý…

Co k ní cítí?

To je ta nejtěžší otázka. Neví. Určitě je to velká směs pocitů. V jistém bodě cítil zamilovanost, v jiném starost, jindy cosi jako sounáležitost. I když byl s Joan a přítomnost Joan vyplňovala jeho bdělé dny, pořád se v pravých snech vracel k Else, která mu byla díky čemusi nepopsatelnému přece pořád bližší.

Jejich prsty, živé a stínové, se proplétají, když se v něm náhle každá část jeho Já vzepře.

Všechno jsem to spustil! Kdybys věděla! Nechal jsem tě umřít. Mlčel jsem. To já! Nikdo jiný, jen já. A nikdo to neví. Nikdo… Nebo to víš? Ví to ti, u kterých přebýváš? Ví to ti, co čekají za trhlinou? Ví to cokoliv ve vesmíru? Je v celém nekonečném prázdnu, mezi všemi částečkami a silovými poli, jediná sebemenší entita, s níž bych se podělil o svou vinu?

Takový to byl obyčejný pokus. Ani nic nezjistil. A tak jsem spěchal s kolegou popíjet do hospody, že jsem se nenamáhal udělat všechny kroky k správnému zajištění barelů. K čertu s tím fluoridem, k čertu s kolegou, k čertu se Zemí, s životem a Else, s tebou taky k čertu!

Nepochopíš to, ale nemůžu přijmout tu ruku. Nemůžu jít s tebou. Pro mě je opravdu jen jedna cesta…

* * *

Mike sevře prsty v pěst, odvrátí se od Else, jejíž tvář je náhle plná překvapení a smutku, udělá dva kroky a natáhne ruku. Trhlina vyplní celý prostor jeho bytí. Cítí, jako by se ponořil do hluboké vody, kde jej obtáčí kluzké bestie zrozené ze samotné tmy.

Vidí před sebou Lawovo srdce. Tluče v černém prázdnu. Doslova se nabízí. Mike jej tiskne a nechává na něm mrazivě modrý otisk prstů. Lawe je nyní mrtvý, i když to ještě neví, stejně jako byl Enkidu, když se nechal Gilgamešem uchlácholit a prošel bránou, z níž mu chřadly ruce, do cedrového lesa, jehož dřevo později hořce proklínal.

Mike cítí, jak mu prázdno sází cosi do hlavy. Mozkem mu prorůstá spleť děsivých kořenů, jejichž hmota by se snad dala označit za živé pletivo nebo za mrtvý minerál.

Nadechne se temného jezera a začne topit, ale to už jej proud nese k hladině a on ví, že bude dále žít, nikdy ale už nebude tím, kým býval. Jenže, nedošlo k tomuhle už dřív? Chvíle, kdy Else přišla o manžela – který shořel a rozfoukal ho vítr – byla tou, od níž už není Mikem, kterým býval. A možná nikdy ničím nebýval. Možná si zlo v sobě nosil od prvního výkřiku, když mu na porodním sále stříhali pupeční šňůru.

A je ze tmy venku a otevírá oči, jako by se znovu narodil.

XVI. Úkol

Cesta od rudě žhnoucí brány je svízelná. Vlivem záření se gravitace neustále přesouvá, mění intenzitu, působí ve zcela nahodilých směrech. Někdy to Mikem pohazuje jak hadrovou panenkou, jindy jej to drží ve vzduchu a táhne na dvě strany, pak je zas přitisknut k tomu, co dříve vnímal jako strop, neschopen se hnout. A potom je lehký a jako ve stavu beztíže letí kupředu. Konečně se dostává k východu, na kovovou plochu, usazenou u dna ledového riftu.

Lawe běží k Lindanise, snad ji chce ukrást, ale když si všimne, že má Mika v zádech, změní směr a mizí za ledovými útvary asi tři sta metrů od kovové plochy. Mike běží ze všech sil, ale nohy jej neposlouchávají, kolena se lámou, lýtka bolí. Když oběhne ledovou krustu, vidí již zavřenou AM loď, jejíž motory se začínají zahřívat.

Chce nejprve okamžitě odstartovat v Lindanise, ale zarazí se. Nemá dost enceladitu k návratu. Tedy… teoreticky má, ale do cíle by za dlouhé měsíce doletěla jeho mrtvola. Potřebuje víc na větší zrychlení.

Vyrazí zpět k dolům, kde jsou gravitační anomálie již slabší, jak se trhlina uzavírá. Bloudí chvíli šachtami poblíž povrchu, až konečně najde těžební automat připojený k dobíjecí stanici. Mike se dovtípí, že energetické články zde vyměňují automaty létající z Ganymédu, takže jestli ty přestanou létat, celá těžba tu brzy skončí.

Pár minut hledání a konečně objeví krytku, kterou je třeba odšroubovat a notně omrzlý servisní terminál. Po chvíli zápolení se snad nikdy nepoužívaným systémem Mike tiše zakleje. Ano, je možné zde spustit rafinaci enceladitu, ale nejsou zde zařízení, která by dokázala vytvořit kapsle a ty pak naplnit do zásobníků lodi. Mike vztekle kopne do ledové stěny, s vidinou svého umírání hlady a uprostřed prázdna. Znovu přistoupí k terminálu a hledá další možnosti, až jej vposled zaujme možnost vyslat malý automat ke stanici u měsíce Rhea. No, ovšem… Ta stanice! Žili tam kdysi lidé, dohlíželi na těžbu u Saturnu, akorát z bezpečné vzdálenosti orbity jiného měsíce. Mohl by tam snad natankovat i jiné věci, třeba kyslík do směšovačů.

* * *

S novou nadějí Mike opouští Enceladus a po pár obletech nastavuje dráhu zakončenou dokovacím manévrem na vesmírné stanici. Automat, který naprogramoval k doplnění enceladitu na stanici, letí podobným směrem i rychlostí, takže jej po většinu letu může vlastníma očima či přiblížením kamer pozorovat.

U kamenné a věčně chmurné tváře měsíce Rhey vidí hned při prvním obletu podlouhlou černou stavbu základny. K jednomu z dokovacích portů je už připojeno vesmírné plavidlo s iniciálami AM. Mike stiskne zuby v pokušení je okamžitě zničit enceladitovou kapslí, ale hned si uvědomí, že by tím velmi pravděpodobně rozsáhle poškodil základnu, kterou bude potřebovat. Automat přilétá, brzdí korekčními tryskami, dokuje a okamžitě plní základnu rafinovaným enceladitem. Mike si povzdechne a navádí Lindanisu k připojení.

Ve skafandru a s cepínem v ruce, přikrčen a neustále připraven na Lawův útok, prochází přechodovými komorami a posléze se vznáší v chodbě základny.

Letí kolem jídelen, ubikací, laboratoří a strojoven. Na všem leží jakýsi stín podivna, aureola groteskní hrůzy. Odrazí se a proletí poslední chodbou. Na Lawa zatím nenarazil, ale konečně našel správný terminál. Přitáhne se blíž k němu, zasekne nohy do malé škvíry u jeho podstavce, nastaví kapslování a doplnění enceladitu, kyslíku, hydrazinu a nakonec plutonia pro hlavní reaktor.

„Tak super," zašeptá sám pro sebe a cítí konečně něco jako radost, snad z představy, že se zas vrátí na Ganyméd.

Potom s těžkým nárazem padne na zem a na chvíli ztratí vědomí.

* * *

Když se o pár sekund později probudí, vše jej bolí a uvědomí si, že jeho celé tělo váží snad několik metráků.

„Ty hajzle!" procedí s obtížemi a zalapá po dechu.

Lawe musel tušit, kam Mike půjde. Možná jej odněkud i sledoval na kamerách. A v příhodnou chvíli nějakým způsobem v dané sekci zas zprovoznil gravitaci, ovšem s násobně vyšší intenzitou. Dýchání je stále těžší a Mike začíná zas ztrácet vědomí, když konečně provede skafandr výpočet adaptivní gravitace a aktivuje správným způsobem enceladitová vlákna. Tíhová zrychlení se do jisté míry vyrovnají a Mike je schopen se napůl dopotácet, napůl doplazit do strojovny, kde gravitaci vypíná.

To už se ale základna třese a spouští automatický alarm.

„Protržení pláště, protržení pláště," hlásí umělý hlas. „Protržené štíty v sekcích tři, čtyři, pět, šest, sedm… Přetížení reaktoru… Enceladit nestabilní…"

Mike by byl ještě nedávno ochromen strachem, ale proti tomu je už otupělý a snad na tom má vliv i to, co se s ním stalo v trhlině. Necítí tedy hrůzu, jen rychle uvažuje. Pak se odráží bortícími se zdmi až ke kovovým plátům štítů, které jsou gravitační distorzí roztrhané jak papír. Propluje ven a s vědomím, že když přehmátne, tak odlétne do volného prostoru, kde se za dlouhou dobu udusí, ručkuje podél stanice k místu, kde tuší, že je Lindanisa. Tedy… pokud tam je a není zničena nebo odpoutána.

* * *

Má štěstí. Lindanisa tam je a on se dostane servisním vstupem dovnitř právě včas, aby ji vyvedl od základny, jejíž zkázu během pár vteřin dokoná výbuch reaktoru a vzápětí zhroucení do sebe vlivem zbývajícího enceladitu, jehož velké síle Lindanisa tak tak unikne.

Lawovu loď nemůže nijak najít. Musel již provést enceladitový skok. Mike zhluboka vydechne, počká na natlakování vzduchem a sundá si skafandr. Zkontroluje stav enceladitu. Zdá se, že naštěstí stihl doplnit kapsle. V automatu nicméně bylo dost enceladitu, aby je doplnil i Lawe. Vlastně mu tuto jízdenku domů i silnou zbraň v jednom balení přinesl až pod

nos. Když si Mike přehraje záznam z vnějších kamer, zjistí navíc, že automat z Enceladu po odpoutání AM lodi letěl za ní. Lawe jej tedy stihl nějak naprogramovat, aby ho následoval. Nebo jej možná prostě poslal na Ganyméd. Jestli vhodně spočítal trajektorie, může dokonce automat, pokud něco takového tedy přežije, provádět enceladitové skoky v závěsu za AM lodí, a tak se dostat do cíle ve stejný čas.

Není čas otálet. Mike se připoutá a nastaví systémy pro enceladitový skok. Tentokrát už Lawe nesmí uniknout. A tak, plný zášti a hněvu, pluje den za dnem prázdnotou, v hlavě stále jasnější mumlání, rozkazy, žádosti a neurčité hlasy beze slov. Co po něm přesně chtějí? Něco určitě… Něco, čemu se nevyhne. Ale, co to je?

* * *

Konečně Ganyméd.

Sotva se tvář jeho nové domoviny objeví v černé dálce, Mikovi je jasné, že je něco špatně. Dostává se na orbitu a při druhém obletu konečně zjišťuje, co: automat z Enceladu naboural (nebo byl spíš záměrně naveden) do svrchních štítů města Erechu. Mohutné konstrukce byly částečně poničeny, ale náraz ustály bez ztráty integrity. Celá kupole města je však pokryta enceladitem, zrovna jako byl dříve předek Kalipoegu.

AM loď stojí poblíž kráteru Irkalla. Je silně poškozená, ale ne tolik, aby se dalo jednoznačně říct, že je Lawe mrtvý. Nejspíš ještě žije, napadne Mika, který se s úhlavním nepřítelem cítí být jakýmsi vesmírným vláknem spjat.

Přistává kousek od Irkally a ve skafandru, s cepínem v ruce, se vydává k lodi AM. Vchod není zavřený a Mike, s pocitem překvapující jistoty, že mu už nic nehrozí, nechá natlakovat přechodovou místnost, aby pak, již se sundanou maskou, vstoupil do lodi.

Lawa najde na můstku. V triku a boxerkách, ničím nepřipomínající nejmocnějšího diktátora Ganymédu, vyčerpaně sedí na zemi, jen kousek od kapitánského křesla, na předloktí diagnostický přístroj, dýchání mělké a oči prázdné.

„Tak jsi mě dostihl," řekne pomalu a působí jak vyzáblý medvěd, ukládající se k nejspíš poslednímu zimnímu spánku. „Je to dobrý pocit?"

„A tys dosáhl svého," procedí Mike skrz zuby a položí cepín na palubní desku. „Proč?"

Lawe se zašklebí.

„Ty víš proč."

Mikovi blýsknou oči vztekem, sevře čelist, ale nic neřekne.

„Nevíš?" ušklíbne se primátor. „Tak budeš brzy vědět. Máš to v hlavě, nebo ne?"

Mike si intuitivně sevře spánky. Něco tam má, o tom není pochyb.

„Mluvili na tebe. Byl jsi s nimi… Okusil jsi malý zlomek toho, co já znal po celé roky. A vybrali si tě… místo mě."

„K čemu?“

Lawe se podívá stranou a hned neodpoví. Pak se zas podivně zašklebí a nakonec zeptá: „Cos mi vlastně udělal?“

Mikovi bleskne hlavou vzpomínka na Lawovo srdce, na němž nechal otisk dlaně.

„Zabil tě, řekl bych,“ řekne pomalu. „To oni. Dali mi tě jako na talíři.“

„Jo. Abys mě vystřídal. Nový, mladý, perspektivní. S tou správnou jiskřičkou zla v sobě.“

Mike se napřímí a Lawe se divoce zasměje.

„Co? Chtěls vystartovat, že nejsi jako já? Tak si hezky vzpomeň, cos všechno dělal. Nebo nesouhlasíš? Myslels to všechno dobře? To i já, věř mi. A vůbec… nevkročil bys do té brány, kdybys necítil touhu opustit svět lidí. Nemám pravdu?“

Mike pohlédne předním průzorem na ganymédskou pláň, ostře ohraničenou útesem irkallského kráteru.

„Celou cestu mi klesal tep,“ mluví zas Lawe odevzdaně a tónem hlasu jako by se vysmíval ironii toho všeho. „Prostě se mi zpomaluje srdce a nakonec zastaví docela, to je mi jasné. Nakonec už ani léky nezabíraly, ale na to, abych navedl ten automat na Erech, to mi ještě síly zbyly. Není to pěkná náhoda?“

Mike se opře do polstrování křesla. Chtěl by usnout a tím se probudit z noční můry.

„Není to krásné?“ zopakuje Lawe jedovatě. „Jak se tady může každý vymlouvat na enceladit? – To já ne, to nějaké vnější síly. To záření, reziduum! – Možná ani ty s tím… jak se to jen…“

Lawe vzpomíná na jméno a Mike si uvědomí, že nejspíš celou dobu sledoval rezistenci, znal její strukturu, věděl o jejich aktivitách, měl na stole profily jejich členů. A přece dělal tak málo, nebo přesněji skoro nic, aby to zastavil. Jak lapené zvíře v obří železné pasti, co je rádo za smečku vlků, protože být jimi roztrhán je nakonec lepší než hodiny a hodiny trvající mučivá bolest v sevřeném železe.

„…s Vanem! Jo. Možná jste s Vanem nechtěli upálit pětatřicet policajtů. Možná to byl enceladit. Možná za tím byli… oni. Není žádná zodpovědnost, když za zlo v nás může nějaká věc či bytost. Jako ti, co po válce říkají, že měli své rozkazy.“

„Pětatřicet,“ opakuje Mike šeptem a nemůže tomu věřit.

„Člověk to sleduje z bezpečnostních kamer a už se nediví, ani není vyděšený. Prostě jen další den, kdy ze sebe všichni vymáčkli to nejhorší.“

„Přinesli jsme si dost zla s sebou,“ řekne Mike. „V tom máš pravdu. Nemůžu to popřít. Někdo víc a někdo míň. Já asi hodně. Špatné události se na mě lepily už na Zemi. Ale tady něco je. Někdo tu je… Je od nich enceladit a tam, u Saturnu, jsem se jich… dotkl.“

„Jo. Já vím.“

„Co jsou zač?“

„To kdybych věděl…“

Lawe se nadarmo rozhlédne kolem, jako by mohl vidět skrz kabinu a na velké město Erech.

„Jsem jedním z dlouhé řady budovatelů, kteří dávali dohromady Erech takový, jaký je. To já, jako bájný Gilgameš, budující zdi kolem Uruku, jsem kolem něj postavil poslední vrstvu štítů. To já mu dal úplně všechno, obětoval celého sebe a dobrovolně se internoval ve věži, sedící přitom na všech enceladitových uzlech. Já byl nejvíce prostoupen reziduem i hlasy. Měl jsem velkou moc, ale jen jako loutkař zavřený ve vězení, z něhož tahá za provázky. K čemu je všechna moc, když nemáš ždibec svobody a když jsi nekonečně sám. A nemůžeš se s nikým podělit, protože víš, že ten enceladit, který tě rozežírá zvenku i zevnitř, je jen tvým břemenem. Pouze ty máš tu povinnost a ty máš to právo, ty jsi vyvolený, ty slyšíš… je.“

Mike si představí Lawa jako nesmírně mocného panovníka, který sám bloudí nekonečnými a prázdnými komnatami i chodbami, dívá se z velkých oken na střechy pulzujícího města a noří se hlouběji a hlouběji do šílenství. Pocítí s ním skoro soucit.

„Mluvili na mě skrz enceladit a já jsem věděl, že mám od nich úkol. A pak už bylo úplně pozdě. Ani já, ani nikdo z těch, co mi pomáhali, jsme nemohli pryč. Museli jsme to všechno udržovat v chodu i za cenu nejvyšší. Protože jsme nemohli opustit ty, kteří k nám mluvili.“

„A pak jste narazili na vlastní smrtelnost,“ dodá Mike.

„Ano. Byli jsme odolní proti řadě negativních efektů enceladitu a měli jsme ty nejlepší léky. Ale bylo to pořád málo. Potřebovali jsme lepší lék. Na naše mozky, které z enceladitu chátrají nejvíc. Kdyby tak v počátku existovala možnost, jak to udělat, aniž by přitom nebylo člověku ublíženo. Kdybychom tkáň mohli brát z těch, co umírali… Ne, šlo to jen z živých, zdravých a geneticky vhodných… Ale i kdyby to později šlo jinak, stejně nás to po čase nezajímalo. Bylo nám to jedno. Člověk ztratí starost o lidi a cizí život se mu stane bezobsažným pojmem.“

„Mluvils o úkolu? Co bylo jeho cílem?“

„Smrt,“ vysloví rychle a prostě Lawe, jako by to bylo nade vše jasné. „Smrt života ve sluneční soustavě. Konec komplikovaného systému a chemické nerovnováhy. Návrat k jednoduchosti neživé hmoty.“

„Jak bys to chtěl provést?“

Lawe mávne rukou.

„Zní to snadně… Přece něčím, jako je enceladit. My jsme zkoumali enceladit, oni skrz enceladit zkoumali naše mozky. Z tohoto vzájemného výzkumu měly jednou vzejít nové a nové struktury, nové formy hmoty, energie či myšlenek, které by silněji než soudobý enceladit šířily jejich vůli a ničivou sílu. Teď už víš, proč jsem letěl na Enceladus. V posledním zoufalém pokusu se podívat, jestli je dílo u konce, když už jsem neměl víc času na výzkum a přípravu, protože jste mi s puškami hartusili u dveří. Letěl jsem tam zjistit, jestli tu novou formu hmoty, s níž by šlo poslání dokončit, najdu.“

„A našels?“

„Odpověď sedí přede mnou.“

Mike se znovu dotkne spánků.

„Já?“

Diktátor se zatváří neurčitě.

„Ale stejně… Proč by měl člověk splnit takový úkol? Zničit život v soustavě?“

„Protože nemáš na výběr,“ řekne Lawe důrazně a pohlédne Mikovi do očí, jako by už nemluvil o sobě, ale o něm. „Protože oni se nedají odmítnout. Ovládnou každý milimetr tvého já, celou tvou duši, vůli a vědomí.“

„Chm,“ odfrkne si Mike a pohlédne úkosem. „Mohls taky zničit město, když jsi měl enceladit. Proč jsi to neudělal?“

„Město mělo ještě žít. Aby se v něm mohlo zrodit a připravit něco, co se vydá k Zemi a přinese tam skutečnou zkázu životu. A vida… to něco jsi nakonec nejspíše ty. To ty budeš svědkem úpadku a rozkladu lidí, kteří zde žijí, abys pak mohl zvěstovat zkázu na světech bližších naší mateřské hvězdě. Vím, co si myslíš: Já nebudu ten případ. Já se jim postavím. Já patřím pořád v prvé řadě sám sobě. Není to zvláštní? Jak si pořád namlouváme něco o svobodě a volbách, když dlouhá staletí už bezpečně víme, že naše povahy, myšlení i jednání pochází z genetické výbavy, vlivu prostředí, hormonálních změn a tak dále?“

„Možná něco udělám a bude to jejich vůle, možná moje vůle. Jak poznám rozdíl?“ uvažuje Mike a znovu shlíží k Lawovi.

„Přesně. A hlavně, bude v tom vůbec rozdíl? Splyne to v jedno. Já si byl nakonec jistý, že sám osobně chci smrt celé sluneční soustavy. Ano, já jsem ji chtěl. Avšak přece…“

Padlý diktátor se nadechne jako před velkým ponorem a Mike zbystří.

„Ano?“

„A přece,“ ušklíbne se Lawe a působí pyšný sám na sebe. „Přece jsem si část duše nechal. Našel jsem kličku. Malou jiskru naděje, která mi zůstala někde v koutě mysli a na kterou nikdy nedosáhli. Nikdy ji ani po těch letech neuhasili. Jiskru, trochu podobnou zápalu, s jakým jsem kdysi myslel, věř tomu, nebo ne, jen na blaho ganymédského lidu.“

„O čem mluvíš?“

„No… Zatímco jsem pracoval na projektu, jak život zničit, chtěl jsem zároveň, i když to bude znít paradoxně, část života zachránit. Nechtěl jsem, aby dílo znamenalo úplný konec, chtěl jsem, snad díky malému kousku sebe, co mi navzdory všemu zůstal, aby byla naděje. A tak jsem zahájil tajný projekt pár kilometrů od Erechu…“

Mike si vzpomene na to, co říkal Huey o tajemném projektu před odletem.

„Padesát kilometrů od Erechu," zamumlá. „Nové město, menší, lépe vyřešené. S lepší izolací a vůbec vším. Město pro vyvolené…"

„Omyl," ušklíbne se Lawe. „Není to město."

Mikovi to konečně dojde. Zničení soustavy, ale přece naděje pro pozemský život…

„Je to loď," vydechne.

„Největší a nejdokonalejší loď, jaká kdy vznikla," upřesní Lawe. „A je vlastně hotová. Generační loď s prototypem částicových štítů, jež by měly vydržet násobně víc a pořád se rekuperovat. Ta loď se může urychlit enceladitem na míru, jaká zatím nebyla možná, a letět pak prázdnem. Třeba jednou, za několik generací, může doletět někam, kde by šlo žít. Miku, je jen na tobě, jak s touto informací naložíš."

„Ještě jednu otázku… Proč jste nás nezastavili? Proč jste se nechali porazit?"

Lawe unaveně zakašle.

„Byli jsme poraženi dávno předtím. Podívej, před pár roky bych takovou rezistenci možná zlikvidoval, ale na to už bylo pozdě. Byli jsme zničení a mohli jen čekat, až to všechno skončíte."

„A to se stalo," odtuší Mike. „Končíš."

„Končím. Dostals mě."

Ukáže mu lékový aplikátor s předvolenou možností pětinásobné bezpečné dávky jednoho medikamentu a s vypnutým bezpečnostním protokolem.

„Nechce se mi čekat další hodiny, než se mi srdce zastaví. Teď už víš všechno, co jsem ti mohl říct. Ale hlavně víš, že oni mě zavrhli a tebe přijali na mé místo. Potvrdils to, když jsi za mnou vstoupil do portálu."

Mike neodpoví, Lawe se naposled studeně ušklíbne a použije léky, nyní fungující jako jed.

„Zlom vaz… příteli. Máš teď velkou zodpovědnost."

„Hm," zamručí jen Mike, protože v náhlém návalu úzkosti se nezmůže na víc.

Lawe se naposled zasměje.

„Slíbil jsem, že do deseti let bude v Nirgalově čtvrti všude vzduch i gravitace… Není to vtipné?"

Pak zavře oči, vydechne, zemře a Mike se potácivě postaví, věci kolem něj jako by nebyly opravdovými objekty, ale jen groteskními kulisami v bizarním divadle chaosu.

Hon je u konce.

Úkol začíná.

XVII. Léčba

Else je v tmách a bezradná. Nedokázala nic, nezastavila ho, nepomohla mu.

„K čemu tady ještě jsem?“ volá do prázdna, jako by čekala, že odpoví Nora. „Co mám dělat dál? Co ještě zmůžu?“

V temnu matně vidí svou straku vprostřed Vanova spartánsky koncipovaného bytu. Jeden z vůdců rebelie má pořád ruce plné práce, ale jejího ptáka zjevně krmil svědomitě. A přesto černobílý opeřenec působí smutně. Skáče co nejméně a i to věčné těkání očima, natáčení hlavičky a třepetání křídly působí jako zpomalené.

„Nevrátila jsem se k tobě,“ zašeptá Else. „Promiň.“

Černá očka, dva knoflíky, za kterými se odehrává kdo ví co, pohlédnou na ni, ale jen na chvíli, pak straka poskočí po bidýlku a Else je zpátky ve tmě, plná bezmoci a vzteku. K čemu to bylo? To, že obešli šelmu u Saturnu? Že ho mohla chytit za ruku? Co tím dokázali?

„Nemůžem to vyhrát, že ne…“

Zjevit se může tomu, kdo jí má plné podvědomí. To rozhodně není Mike, ne od chvíle, kdy prošel portálem. Tehdy jej ztratila. A teď… Jediný kdo na ni myslí, je její straka?

Mysl ženy, ztracené v bezprostorové dimenzi, propadá splínu.

* * *

Lars se zavřel v bytě a nalil si sklenku, aby mohl zpracovat dojmy ze setkání Mika s Vanem a Avrym. Ti dva, velcí vůdcové povstání, se v posledních dnech jeden druhému vyhýbali. A přece, když se po dlouhé době, všemi prakticky už odepsán, navrátil Mike, mohli se roztrhat, aby jej náležitě přivítali. Stáli tam, měli velké řeči, unisono opěvovali Mika, a fakt jen chybělo, aby za sebe dokončovali věty.

Nejdřív ale sehráli divadlo na téma piety, ticha a obdivu k obětem. Nikdo se nevrátil. Jen Mike. A Lawova mrtvola. Asi nikdo by přesně neodhadl, jaké horory se tam nahoře mohly odehrávat, a Mike o tom moc nemluvil, každopádně všichni, počínaje Else, která mu zachraňovala život, konče Markem, který jen chtěl svůj klid, v kosmu zemřeli.

A přece na Avrym a Vanovi pod vší tou maškarou viděl, že akorát myslí na to, jak se zbavit toho druhého. A též viděl, že jim i Mikovi je vlastně úplně jedno, kolik lidí kde umřelo. Vane bědoval, naříkal a zuřivě chodil po místnosti, když slyšel, jak dopadla Anne, Lars si však opět nemohl pomoct a viděl v tom jakousi faleš. A snad právě ten cynismus přitom nechal Larse nejvíc otřeseného, když se vracel domů. Odkud to prýští? Proč lidem přestalo záležet na druhých, možná i na sobě samých? Enceladit, revoluce, rabování a demolice… hlad, strádání… Cokoliv z toho, možná vše, se mohlo podílet na animozitě, jakou viděl každému druhému v očích.

Řešili i to, že automatická sonda havarovala na svrchních úrovních plášťů kryjících kopuli Erechu. Tvářili se tak ustaraně, ale Lars věděl, že těmi stísněnými slovy a zkrabatělými obočími

jen plní jakousi politickou povinnost. Vůbec je to netrápí, o tom je Lars čím dál víc přesvědčen. Dopad rezidua, kterého už jsou tak všude kolem zvýšené hladiny, není znát hned. A přece je to srovnatelné s bombou hromadného ničení, kterou mezi ně někdo shodil. Budou propadat šílenství, nemocem, bolestem a vposled smrti a nikdo si toho nebude všímat, jeden bude házet vinu na druhého, druhý půjde po krku prvnímu, a vše bude gradovat, dokud nebudou mluvit jen zuby a nehty a tehdy si možná pár dalších lidí všimne, že soudná chvíle nadešla a že se s tím nedá nic dělat.

Ptal se na to. Jediného jej to napřímilo a upřímně vyděsilo. Avry ho uklidňoval, Vane opakoval, že se na to pak zaměří, až vyřeší palčivější věci. Mike… ten se mu tiše vysmíval, když už ne slovy, tak očima. Kdybyste věděli, pomyslel si tehdy Lars, zuby stisknuté vztekem. Nevíte, jaké to je, když dostanete dávku rezidua přímo z automatu. Nikdo, kromě mě, to nezažil. Jsme už prakticky mrtví, ale vlastně by nám bylo lépe opravdu mrtvým, protože teď už jen záleží na způsobu a na míře ukrutnosti, s jakou se to všechno stane.

* * *

Přichází Linn. Působí unaveně, ale ne přímo nešťastně. Spíš odevzdaně. Doktoři říkali, že bude mít rok či dva, ale ukazuje se, že to není pravda. Ať je důvodem omyl v diagnóze či změna jejího stavu, Lars si je teď takřka jist, že jí zbývají řádově týdny.

Obejme ji, nejdřív zlehka, na uvítání, pak silněji, pro útěchu jim oběma, a nakonec nejsilněji. Tiskne ji, jako by chtěl, aby už se z jeho rukou nemohla nikdy dostat.

„Nikdy to neskončí?“

Tak se zeptá Linn, hrdlo láhve s ginem u rtů, když oba sedí na střeše domu a shlížejí na fuchsiově zbarvené ulice Adadovy čtvrti, nyní opentlené příležitostnými požáry a výkřiky.

„Proč musí všechno zdemolovat? Přece jsme už vyhráli.“

Lars nic neříká. Honí se mu toho příliš v hlavě a nemá sílu to vše nějak hodnotit.

„S kým pořád bojují?“

„Asi mezi sebou,“ ozve se konečně. „Při revoluci okusili, jaké je násilí, a teď s tím nemůžou přestat. Hodí se jim. Vyřizují si věci se svými nepřáteli, vybíjejí si své frustrace a strachy. Podívej se, tam na rohu. Proč zničili samoobsluhu, ale skoro nic z ní nevzali? Kdo to udělal? Ulevilo se mu? Možná to udělal proto, že cítil, že může…“

„Chm.“

„Ani se na mě nepodívají,“ začne zas Linn do vzdálené zvukové kulisy výkřiků a boje.

„Hm?“

„Drew… Nechce nic slyšet,“ rozhodí útlýma rukama. „Ani… ani můj syn. Chápeš? Nenávidí svou matku. Cítí, že ho opustila zrovna, když se všechno zbláznilo. Oba si připadají podvedeně. A mají pravdu…“

Utírá si slzy.

„Co jsem to za člověka? Neměla jsem za tebou pořád chodit. Do všeho se zaplést…“

Lars zase mlčí. Chtěl by něco říct, ale neví co.

„Chtěla jsem být na celém světě jenom pro ně,“ řekne Linn zničehonic a dvě slzy jí sklouznou přes horní ret, takže je spolkne. „Ale byls celou dobu jako moje prokletí, ke kterému mě to pořád táhne, kterého se nemůžu vzdát. Nerozdělily nás ani zdi vězení… Proč?“

Pokrčí rameny a přitiskne se k Larsovi.

* * *

Linn se vrací do bytu, kde ji Drew ignoruje, jako by nebyla skutečná. Jen netrpělivě sleduje dění za oknem a odmítá se otočit. Její syn v dětské posteli leží na boku, plastovou raketku přitisknutou k hrudi. Mluví na něj, říká mu, jak ji to všechno mrzí. Nespí. Jen dělá, že spí. Linn to tuší, je jí jasné, že je vzhůru, ale že prostě nechce z ulity vylézt ven.

„Moc mě to mrzí,“ řekne, slzy zas v očích, a mačká mu rameno. „Mám tě moc ráda, víš?“

Kdybys věděl, dodá jakýsi hlásek v její mysli. Pořád by ses na mě nepodíval a nechal mě odejít, kdybys věděl, co se děje s mým tělem? Že nejspíš zemřu? Ale ne… to není omluva. A vidět takovou lítost, možná i odpuštění z lítosti, to by bylo snad ještě bolestnější, než když ji ignorují úplně. Možná je to tak nejlepší. Miluje je oba. Skutečnou láskou, jestli má právo to spojení ještě používat. A proto bude lepší, když si nebudou její zkázu prožívat s ní. Asi jo. Asi to tak bude snazší. Pro ně určitě. Pro ni… možná taky.

„Snad mi jednou odpustíš. Nebo neodpustíš, ale pochopíš. Nebo ani to, ale budeš vzpomínat na to, jaké to bylo předtím…“

Všimne si, že ve stínu za dveřmi stojí Drew. Kdyby na ní aspoň křičel! Kdyby po ní něco hodil! Kdyby cokoliv řekl… Stojí tam a poslouchá, jako by spadl do břečky nostalgie a z té se odmítá vyhrabat. Projde kolem něj, chce ho chytit za ruku, ale rozmyslí si to, a odejde z bytu, už odhodlaná se nevracet.

* * *

Potkává se s Larsem a vědcem středního věku, jenž se jí představí jako Quib, v laboratořích ve vězeňském bloku C. Jak jí vykládal Lars, Quib, patrně jeden z největších biochemických mozků v Erechu, dělal dřív na potravinových rozborech a kontrole jakosti, po revoluci se delší dobu skrýval a nakonec, aby uživil svou rodinu, pomáhal Vanovi s Avrym, vlastně skoro ve své staré funkci, protože zase kontroloval složení potravin v obnovených replikačních blocích. Byl pro ně důležitý, protože lidem ve vzbouřeném městě hrozila avitaminóza a další komplikace, ale radost z toho zprvu neměl. Pak se se situací smířil. Práce jako práce. Naplňuje jej obklopovat se vzorečky, čísly a tabulkami, hlubší význam v tom je potom ten, že zajistí svou rodinu. Pod jakou vlajkou se to bude dít? To mu nakonec přišlo vedlejší.

A stejně tak bral spolupráci s Larsem. Když se nejprve dozvěděl, co se dělo v bloku C, a dokonce, s notnou dávkou hrůzy, zjistil, jaký význam měly vzorky buněk, které někteří jeho kolegové analyzovali, nechtěl mít s tím vším nadále nic společného. Jen se neustále tázal, jak

to mohl Mike vidět a on ne. Snad pro věčné ponoření do detailů, které ho fascinovaly, neviděl celek, jenž byl přitom strašlivý?

Když ale zjistil, že Lars sám byl jedním z těch, kterým se hrabali v mozku, a chce obnovit metodu takovým způsobem, aby mozek poškozovala co nejméně, zaujalo jej to stejným způsobem, jako inteligentní dítě zaujme složitý rébus na zadní straně časopisu.

„I když poškození zredukujeme, pořád tam bude," podotkne Quib. „Nechápu, že to chceš znovu podstoupit. Můžeme si dát natisíckrát pozor, udělat to tisíckrát bezpečnější… a stejně tě to může příště zabít."

„Je rozdíl, jestli tě unesou, nebo něco děláš dobrovolně," odvětí Lars, v ruce součástku z rozebraného ramena s injekcí. „Jinak jasně, byl by lepší… no, zdravý mozek. Neporušený. Ale nemůžu to po nikom žádat, to je přece jasné. A taky aspoň vím, že s tím mým už to jednou nějak fungovalo."

„Ale stejně? Proč se takhle obětovat?"

„Není to očividné?"

Lars kývne hlavou k příchozí Linn a Quib s porozuměním pohodí rameny a výrazem v obličeji, jako by říkal „marný případ".

„Vypadá to dobře," halasí Lars a jde Linn v ústrety. „Quib je génius."

* * *

Večer ostatní odcházejí, jen Quib, který cítí, že se blíží k cíli, se rozhodne zůstat sám v celém bloku C. Pokračuje ve výzkumu, jen občas přerušen některým ze strašidelných zvuků prázdné budovy.

„Quibe!" ozve se z konce haly a on prudce zvedne unavenou hlavu. „Tak ty ses se mnou ani nepřivítal!"

Mike přišel potichu, ale zjevně na jistotu, s neochvějným vědomím, kde Quiba najde. V jeho úsměvu od ucha k ucha je hodně děsivého a očima dávno nepřipomíná Mika, kterého znal.

„Ahoj, promiň, já jsem ani nevěděl…"

Quib cosi blekotá a oba se křečovitě vítají. Mike úsečně vypráví, co vše se dělo mimo Ganyméd, Quib jej zas seznamuje s výzkumem, možná v ještě větší zkratce.

„No, já nevím," řekne nakonec Mike a zamyšleně se opře o kovové rameno zakončené injekcí. „Nemyslím si, že by se to tu mělo znovu rozjíždět. Slyšels, co se tu dělo, ne? A víš, že ta tkáň šla i přes nás …"

„Vím, co se tu dělo…" přeruší ho rychle a netrpělivě Quib.

„Děly se tu strašné věci. Mělo by se to tu zavřít navždy. Nebo zničit."

„Teď to ale může někomu pomoct," oponuje Quib. „A nikdo nepřijde k újmě. Lars do toho chce jít dobrovolně…"

„To je jedno, jde o princip.“

„Nejde o princip! Jde o to, co se stane.“

„Quibe, starý kamaráde,“ řekne Mike shovívavě a přisedne k němu. „Přece bys nechtěl, aby se lidem doneslo, že pokračuješ v Lawově práci?“

„To je výhružka?“

Mike pokrčí rameny.

„Podívej, Miku,“ poklepe Quib na monitor. „Můžeme zachránit Linn. Říkala, že tys to celé začal. Našels její diagnózu, našels ji samotnou a poslal jí ten výpis. Tohle, co tu dělám, to je vlastně tvoje práce. Dodělláváme tady něco, co pro tebe zjevně bylo kdysi tak důležité, že jsi pro to riskoval vlastní život…“

„Já tě nepoznávám,“ zakroutí hlavou Mike. „Takové proslovy. Kde je ten starý Quib, co znal jenom čísla a normy?“

„No tak…“ mávne Quib rukou. „Myslím to vážně. Copak ty už to necítíš? Ať se ti tehdy honilo hlavou cokoliv, chtěl jsi jí pomoct. Chtěls to hodně. Všechno jsi tím odstartoval…“

Mike se zasměje a je to, jako by se smálo zvíře.

„Řekněme… že už nevěřím na dobré konce.“

Poškrábe se na bradě a upřesní to: „Ne… já už nechci dobré konce.“

„Nechceš pomoct Linn?“

„Linn,“ zasměje se Mike. „Kdysi jsem jak hlupák stál před jejím domem a čekal, až se objeví, v hlavě naivní touhu zachránit jediného člověka. K čemu by to bylo? Všechny a všechno vždycky čekal, čeká a bude čekat jen rozklad.“

Na schodišti se ozve mnoho kroků a pokřik.

„Co to je? Kdo je s tebou?“ hlesne Quib ustrašeně.

„Vůle lidu,“ pronese Mike krypticky, zatímco se laboratoř plní zuřivým davem.

„Tady dělali ty zrůdnosti!“

„Bestie!“

„Tady se jim vrtali v mozcích!“

„Zničíme to!“

Dav za hlasitých výkřiků, plných běsnivého afektu, začíná ničit cokoliv, co jim přijde pod četné ruce.

„To nemůžete,“ ozve se Quib přiškrceným hlasem. „To ne!“

„Hm, cože?“ otočí se k němu jeden hromotluk, modrou kombinézu místy potřísněnou zaschlou krví. „A ty jsi kdo, že to tu tak bráníš?“

„Miku,“ pípne na smrt vyděšený Quib, který nikdy nestál tváří v tvář takové agresi.

Velký muž jej chytne pod krkem a mává mu u obličeje plazmovým řezákem.

„Co ty jsi zač?“

„Dělám kontroly potravin,“ sípe on. „Přímo na Vanův a Avryho rozkaz. Věřte mi! Nemůžete mi ublížit, potřebujete rozbory…“

„Prý rozbory! To je kretén!“ zařve obr smíchy a nejspíše nechtěně udělá řezákem Quibovi šrám na rameni. „Prý potřebujem rozbory… Potřebujem se hlavně vypořádat s takovými kriply, jako jsi ty. Co by nám tu chtěli pitvat mozky.“

„Já nechci…“ blekotá Quib a očima hledá u bývalého kolegy záchranu. „Miku! Řekni jim, kdo jsem!“

„Fajn, řeknu,“ usměje se Mike, načež jako velký řečník vyskočí na menší bednu a otočí se k davu. „Pánové, tohle byl můj kolega. Dělali jsme na oddělení, kde jsme kontrolovali potraviny. Jenže on tam taky analyzoval tkáň, která chodila právě odsud, z bloku C.“

„To je lež!“ vykřikne Quib, oči rozšířené tou zradou muže, kterého měl za přítele.

„Chceš popřít, že tam ta tkáň byla?“

„Byla… ale já jsem to ani nedělal. A neměl jsem ponětí…“

„Měl jsi k těm tabulkám přístup, nebo ne?“

„Ano, ale… ani jsem o nich nevěděl… to je absurdní! Nevěděl jsem o ničem tady!“

„Těžko říct,“ řekne Mike. „Tak či tak, měls to celou dobu pod nosem a nepřišlo ti na tom nic špatného. To trochu smrdí, ne?“

„A cos chtěl dělat tady?“ zvolá kdosi z davu.

„Já… no…“ vykoktá Quib. „Léčit.“

„Chtěl pokračovat v tom, co se tady dělo předtím,“ zahaleká Mike a teatrálně ukáže na velké rameno s injekcí. „Chtěl to tu, přímo vám pod nosem, znovu rozjet!“

Poslední větu Mike skoro zakřičel a do davu jako by pustil elektřinu, tak se zas rozběsní a sápe se po Quibovi, kterého stále drží velký muž.

„Co s ním?“ zamručí jeho věznitel.

„To snad víte,“ odtuší Mike skoro zklamaně.

„Miku,“ vydá ze sebe Quib poslední slabé slůvko, než mu řezák projede krkem a bezvládné mrtvé tělo spadne k zemi.

„Všechno to tu zničte," rozkáže Mike a vydá se k východu, kde se za velkými kontejnery skrývá na smrt vyděšený Lars, jenž se právě vracel za Quibem.

* * *

Lars ještě chvíli pozoruje ničení celého jejich výzkumu i vybavení laboratoře a pak se zas vyplíží, jakž takž uteče podezíravému Mikovu pohledu a v temné předtuše spěchá k svému bytu, kde ve velké úlevě nachází Linn, zmatenou a vystrašenou z výrazu jeho obličeje, ale v pořádku.

„Zabili Quiba!" vydechne otřeseně a v hrozné křeči spojené s mentálním vyčerpáním stiskne Linn. „Mike je navedl! Je z něho úplný šílenec… ne, ze všech jsou šílenci!"

Jako v horečkách se rozhlíží po místnosti, pouští Linn a začíná balit to nejdůležitější.

„Bylo jim jedno, že pracuje přímo pro Vana s Avrym! Ti dva už to ani nemají všechno ve svých rukou!"

Linn stísněně pozoruje rychle balícího Larse a pak se k němu přidá.

„Padáme!"

Utíkají chodbou a ven. Za plotem, zrovna na tom místě, kde před dlouhou dobou nerozhodně čekal, jestli neuvidí osobu, které patřila diagnóza, stojí Mike, ve tváři nelidský úsměv, v očích inkarnaci smrti.

Larsovi přeběhne po zádech mráz. Sledoval jej? Viděl s pobaveným výrazem, jak se potácí z úkrytu a pospíchá ze Žlutého náměstí do Adadovy čtvrti, prakticky přes celé město, až sem? Šel celou dobu za ním? Nebo jen šel za Linn, když slyšel Quiba zmínit její jméno?

„Nepřibližuj se k němu," sykne Lars.

Jdou dál a rozhlíží se, jestli je poblíž rozzuřený dav, v ulici je však relativně prázdno.

„Nebojte se mě," zavolá Mike se stále děsivým hlasem, když skoro proběhnou brankou a začnou se kvapně vzdalovat. „Beze mě byste ani nevěděli, že je nemocná."

Divoce se při tom konstatování rozesměje. Jak jí chtěl tehdy pomoct… Quib měl pravdu. Bylo to pro něj důležité. Teď ví, že co má zemřít, ať zemře. Je jiný. Vesmír pro něj není pustým ledovým místem, v němž se k sobě lidé tisknou jak tučňáci a nejdůležitějším je přežít. Vidí jej jako nekonečně krásný a velký prostor, ve kterém je život cizopasníkem, hmyzem a narušením rovnováhy. Něčím, co by mělo s grácií usnout bez naděje na probuzení.

„Tomu stejně neutečete," zašeptá si už jen sám pro sebe, oči upřené na malé postavičky Larse s Linn, jež vzápětí zmizí za rohem.

Mike se otočí a ve dveřích domu spatří chlapce s plastovou raketou. Trochu povyrostl od té doby, co jej viděl naposled. Jen raketa je pořád stejná.

„Hledáš mamku?"

Kývne hlavou.

„Chceš jí něco říct?“

Klučina zas kývne a pak se rozbrečí. Mike se vydá pomalým krokem pryč. Kdo by teď někoho nehledal. Aby mu chtěl něco říct. Později ta šance nemusí být a všichni to dobře cítí. Ale taková už jsou pravidla. Jde podél oken rozbité sámošky, prázdnými ulicemi a kovovým schodištěm, které poničily výbuchy, ke stanici nadzemky, kde na chvíli vzpomíná a přemýšlí.

„Tebe už nechci vidět,“ řekne směrem k Else, která se v tu chvíli, opět šedá jak starý film, objeví u rozbité trafiky. „Tebe ne.“

A přece na tebe vzpomínám, dodá potichu v mysli. Polkne jakousi hořkost, ale pak se mu zas na rty vrátí úsměv a Else, která působila překvapeně, že je zas mu zas nablízku, se opět rozplyne do nicoty.

„Nevracej se,“ sykne Mike směrem k ruinám trafiky.

Lawe měl pravdu. Bojovat s tím bylo marné. Podvolit se, to naopak šlo takřka samo. A nakonec je to příjemné, smysluplné, Mike si to užívá a je poprvé po dlouhé době upřímně šťastný. Ne, to není to pravé slovo. Šťastný… To už ani neví, co vlastně je.

Postačí zůstat u toho, že si to užívá.

XVIII. Naděje

Vane jde ulicemi, které vypadají jak po ohnivé bouři, aby nakonec stanul před lidmi obleženou budovou soudu, jehož jedna zeď je ohořelá a poničená. Na předposledním schodu, kousek od prosklených křídel dveří, hned za bariérou z ozbrojenců, na kterou se tlačí vášnivý dav, stojí Mike, těkající očima po všech těch hlavách, které se před ním hemží jak vlna za vlnou.

„Zbytečně se to táhne a lidi jsou netrpěliví," zabručí Vane poté, co se přivítají.

„Procesy se vedou týdny a pořád tu je dost takových, co přijdou, a přitom jim postačí, že budou skandovat na schodech," zakroutí hlavou Mike.

„Měli jsme to dávno mít za sebou a věnovat se dalším věcem. Ale to je jak se vším. Cokoliv vymyslím, Avry nějak sabotuje. Cokoliv se musí vyřešit, tak o tom chce obsáhle kecat."

Mike nic neodpoví, stejně tuší, kam Vanův monolog směřuje.

„Chce to pevné velení, Miku," podívá se na něj dlouhán a oči mu planou. „Věci se musí řešit, nebo se město bude v tomhle chaosu potácet ještě měsíce a pak už bude pozdě něco spravovat."

„Myslíš tvoje pevné velení," upřesní bez mrknutí Mike.

„Jo, proč ne. Netoužím po moci, ale cítím, že jsem schopen něco s věcmi udělat," rozhodí Vane rukama a založí je na prsou. „Rozhodně spíš já než Avry s těmi svými kecy. A spousta lidí by šla za mnou. Spousta… půjde za mnou. To mi věř."

„Hm."

Ve dveřích se objeví ozbrojenci a na Vana s Mikem cosi gestikulují.

„Pojď," ukáže Vane. „Asi to bude začínat."

Projdou turniketem, halou a po schodech do velké jednací síně, v níž dříve probíhaly soudy a po převratu pak lidová přelíčení, v nichž na židlích soudců, žalobců či poroty seděl kdokoliv, kdo uměl nejhlasitěji vykřikovat, probouzet v lidech emoce či se jen zalíbit Vanovi nebo Avrymu.

„Takhle narváno tu ještě nebylo," podotkne Vane, poplácá Mika po rameni jako starého přítele a jde do čela poroty, kde již napůl klimbá Avry.

Na soud, dalo-li se tak emotivním fraškám se spoustou patetických výkřiků a zaštiťováním se vůlí lidu vůbec říkat, přišlo opravdu extrémně moc diváků. Sedí i stojí všude po zemi, po oknech, na římsách, opírají se o zdi a o sloupy. Před soudcovskou stolicí stojí obžalovaný, bývalý ředitel všech médií, zejména televize, Lawova pravá ruka, Hass. Je precizně oblečen, každý záhyb či lem zrovna tak, jak mají být, čímž připomene Mikovi své energické a charismatické vystupování v televizi. A přece je jiný a jeho očím chybí život, jako by z nich někdo dávno vymlátil a vyřval veškerou energii.

Líčení je dlouhé a nadmíru ukřičené. Vrchní soudce, dříve jakýsi divadelník, se snaží vypočítávat všechny zločiny, zatímco prakticky po každé větě následují nenávistná zvolání po krvi toužících lidí. Mike se tomu musí smát. Dříve by mu z takové frašky bylo úzko, ale teď cítí jakési podivné nadšení, které v něm vyvolává. Takřka bez snahy a jen s malým vlastním přičiněním může z první řady sledovat úplný rozklad města.

* * *

Hass se snaží hájit. Má dokonce připravenou a nazpaměť naučenou řeč, ale není prakticky puštěn ke slovu, a tak jej za budovou polijí kerosinem, oběsí na ocelovém lanu, svěšeném z ramena jeřábu, a jak se ve vzduchu dusí, hodí po něm světlici, aby jasně vzplál.

„Nemuseli bychom to dělat tak okázale," řekne chmurně Avry a prohrábne si na temeni hustého ježka. „Nevím, koho to celé napadlo. Takové procesy a barbarské popravy. Ale teď už to nezastavím ani já."

Pokrčí rameny a pohlédne na škvařící se tělo, které se začne trhat a křivit a z rozžhaveného ocelového lana spadne dolů.

„Pojďme to někam zapít," zakašle Avry, když se od brutální podívané odvrátí. „Někdy mám pocit, že se z toho všeho zblázním. Možná bych to i přenechal celé Vanovi. Vím, že mu o to beztak jde. Ale… kdo ví, kam by to pod jeho velením všechno ještě směřovalo. Vládl by jako diktátor, to snad vidí každý."

„Asi jo," řekne Mike neurčitě a následuje Avryho od budovy soudu, zatímco za nimi kluše malá osobní stráž v počtu pěti lidí.

„Jak se to jen jmenoval… no, víš… ten, co nám kontroloval jídlo. Tvůj bývalý kolega."

„Quib. Bylo to strašné. Nedalo se nic dělat…"

Avry ho přeruší. Nejde mu o litanie nad mrtvým člověkem, ale o něco jiného.

„Máme problémy v této oblasti," pokračuje ztěžka. „Zásobování jídlem. Jeho kvalita. Některé syntetizátory přestaly fungovat nebo fungují špatně. Spousta potravin je nepoživatelných. Zatím máme vodu, ale co až se i ta přestane syntetizovat? A vzduch?"

V centru Adadovy čtvrti rozmlouvají delší dobu. Avry vydoluje z jakž takž fungujícího automatu kafe a oba si sednou na zaprášené židle ke stolům před ruinami kavárny. Avry popisuje své strasti, o nichž se obává, že je nikdo jiný nevidí či nechce vidět, zatímco Mike sleduje, jak se kolem sousoší Anua s Enlilem srocuje dav.

„Copak se nikdy neunaví?" zamručí Avry a zpod přimhouřeného obočí sleduje Vana, jak se před mračnem lidu chápe slova.

Mluví o všem možném, jen ne o problémech, které trápí Avryho. Zmiňuje potřebu jednotného a rozhodného velení. Několikrát pateticky zvolá, že váhání rovná se smrti. Chce definitivní odstranění symbolů starého režimu, udělat tlustou čáru a nastolit nový řád, pevný, neochvějný, jednotný, ale tentokrát spravedlivý, mírumilovný a dobrý.

„Mírumilovný," zasměje se Avry. „Jo. Vanovo druhé jméno…"

Zlostně cvrkne do kousku betonu, co jim zůstal na stole. Vane mezitím propadá víc a víc do emotivních výkřiků, dokonce místy hrozí pěstí, ukazuje prsty či mává rukama.

„To už je snad nějaká parodie," zamumlá Avry.

Vane se odmlčí, pohlédne na sochu Enlila a pak, zcela nečekaně, přejde k mluvení o akkadském náboženství. Zaznívá, že tato víra je může znovu sjednotit. Navrhuje možnost, že se Marduk mezi ně opět vrátí.

„Opět?!" vyprskne Avry a dopije hořké kafe. „On se už zbláznil."

Nechtěně svá slova načasoval do chvíle, kdy byl dav ve stavu divného fanatického mlčení, takže jsou slyšet až k Vanovi, který prudce pohlédne jejich směrem. Dělá pak, jako by Avryho neviděl, ale jeho další věty jsou víc a víc útočné směrem k němu.

Mike při slovech o Mardukovi vzpomene na Anne a s jakousi vnitřní potěchou si pohrává s myšlenkou, že rostoucí šílenství s nerozumem se vždy rychle sápou po nejbližších věcech, po nichž mohou šplhat jak liány břečťanu.

„Nebudu před ním pořád couvat," zahučí temně Avry.

Vane dál mluví a jeho sympatizantů je na náměstí pořád víc, řada z nich je přitom i ozbrojená. Hned kousek od Vana, snad jako jeho nejbližší ochranka, stojí poněkud shrbeně polonahý muž s mnoha jizvami, kterého již dříve Vane představil pod jménem Bram. Ten je nejvíce oddán jeho slovům a jako v extatickém vytržení mu planou dokořán otevřené oči.

Mike se obrátí a vidí, že ulice za nimi i ulice s ní souběžná se naplnily Avryho lidmi, kterých je skoro stejně jako těch Vanových. Někteří z lidí se nervózně či zuřivě ošívají, až konečně to přejde na celý dav a oba velké tábory si hledí navzájem do očí s nepřáteli. Vane přestal řečnit, Avry vstal od stolku a i když spolu nemluví, vražednými pohledy do očí i na tu dálku si řeknou prakticky vše. Oba už skončili se slovy.

* * *

Jako by někdo prolomil pečeť, v krátké chvíli, bez jediného slova povelu, se do sebe dvě skupiny pustí. Párají se noži, rozbíjejí hlavy hasáky, vyvrhují vnitřnosti plazmovými řezáky. Někteří mají i pistole, ale ti jsou většinou přemoženi jako první. Dav je tak hustý a silný, že je snad schopen člověka i roztrhat zaživa.

Avry s Mikem ustupují do kavárny a pak běží na její střechu, aby viděli, jak se šarvátka vyvíjí. Někdo přinese pušku a Avry s ní míří do davu, hledající skrz optiku Vanovu plavovlasou hlavu, avšak je to zbytečné. Ramenatý muž někde zmizel mezi lidmi, jichž musí být jistě dávno přes tisíc. Odkudsi se ozvou exploze.

„Prohrajeme," řekne Mike neklidně, protože, i když mu nejde o jiné životy, svůj by chtěl ještě zachovat, přinejmenším proto, aby mohl dokonat poslání.

Vanovi lidé, snad pro větší zuřivost a urputnost, začínají mít navrch. Zřejmě by brzy zašlapali Avryho stoupence do země, kdyby všemi neotřásla poslední exploze, tentokrát mnohem větší než všechny předchozí, a dokonce tak velká, že většina rváčů přestává bojovat. Vibrace jako kdyby každému z nich proběhla celým tělem, masem i kostmi.

* * *

„To bylo někde pod zemí, kde jsou uzly enceladitu," usoudí váhavě Mike, kterého otřesy shodily z kleče na bok a na zem.

„To není dobré," odtuší Avry, kterým to smýklo stranou a praštil se do hlavy.

A pak se stane něco, co Mike už zná. Prakticky všichni lidé padnou k zemi jak podťatí a, neschopní vstát či se hnout, leží na zemi, jeden člověk přes druhého jak obrovský, místy zkrvavený koberec lidských těl. Nabíhají jim žíly, jak se snaží překonat obrovskou gravitaci, která je tiskne k zemi. Avry s Mikem leží kousek od sebe, chvílemi při velké tíži neschopni dýchat. Pak se gravitace vrátí do normálu a po chvilce zas zeslábne. Vlasy plavou jak pod vodou, ti, co se prudce zvedli, vylétávají kousek do vzduchu a pak se snáší jako pírka. Mnoho lidí omdlelo.

„Ty anomálie jen tak neskončí, musíme pryč!" sykne Mike.

„Jo," vydechne Avry. „Rychle, dokud to jde."

Gravitace se zas vrací do normálu. Někteří bojovníci by chtěli pokračovat v půtce, ale náhle se pár lidí začne divně ošívat a plivat krev, i když jsou nezraněni.

„Cítíš to? Je mi nějak divně…" zamumlá Avry.

„Rychle pryč!" štěkne Mike. „Máš dozimetr?"

V Mikově kombinéze není, ale Avry se při krátkém pohledu na rukáv s ukazatelem vyděsí.

„Musel se poškodit uzel," vydechuje Mike, když se po delším běhu, teď už téměř na pomezí Adadovy a Nirgalovy čtvrti, konečně zastaví a opřou o zeď. „Teď nám do města uniká radiace a též velké množství rezidua z enceladitu."

„Enceladit seshora, enceladit zezdola a k tomu radiace!" zakvílí Avry. „Jsme mrtví! Miku! Chápeš to? Jsme všichni mrtví!"

Zdá se, že má panický záchvat, Mike se však, sotva z něj opadne stres z bezprostředního rizika, začne smát.

„Co je na tom k smíchu?" vyprskne Avry, jenž působí, že je jen kousek od chvíle, kdy si začne trhat vlasy z hlavy.

„Nic," odtuší lakonicky Mike, ale pak jej napadne, že ještě upotřebí i takového Avryho, který by nepropadal defétismu. „Podívej, možná to ještě není konec. Máme tady spoustu prostředků, jak to řešit, ale musíme to skoncovat s Vanem. Dokud bude mít moc, tak se pořád bude jen bojovat a nikdy se nezačne řešit, co s tím stavem, v jakém město je."

„Boj s Vanem," zašklebí se Avry. „Ne, už žádný boj. Nechci bojovat."

„Nebuď hloupý," přistoupí k němu blíž. „Spousta lidí na tebe spoléhá. Umíš je vést. Jenom ty je teď můžeš dát dohromady a s Vanem se vypořádat. Já budu zatím pracovat na řešení. Bór, voda, beton, energetická pole. Dá se to utěsnit."

Avry pohlédne stranou, kde jeden z mužů, co běžel s nimi od místa neštěstí, zvrací na chodník.

„Dobře," nadechne se. „Dobře."

Prohrábne si hustého ježka a mžourá kolem sebe očima, jako by se probouzel a snažil být zase bdělý a sám sebou.

„Dáme dohromady ošetřovnu. Uzavřeme oblast s radiací a reziduem. A pak hned udeříme na Vana. Potřebuju teď každého…"

* * *

Vane, který sice v půtce měl navrch, ale jeho lidé byli následky exploze nejvíce zasaženi, využil času, aby se s přívrženci opevnil v AM věži. Tu Avry se svými muži rychle oblehl, ale pak se boje zarazily na mrtvém bodě a do ticha jen občas zazněl výbuch či zaštěkala puška. Teprve po několika dnech se začne situace měnit.

„Něco se tam děje," zamumlá Avry, na očích dalekohled. „Přijdou mi neklidní."

Mike se dívá stejným směrem jako on. Na římsách a v oknech se to vždy hemžilo Vanovými muži, ale ti jako by tam teď zápolili s nějakým děsem mezi nimi samotnými. Mike si půjčí dalekohled.

„Myslím, že tam mají gravitační anomálie," hádá po chvíli. „A jestli tam mají tohle, budou tam mít taky reziduum a radiaci. Kdo ví, kolik jich mohlo umřít, kolik šílí, kolik má nemoc z ozáření… Jsou tam stejně uzavření jako Lawe, ale v mnohem horších podmínkách."

Na chvíli se odmlčí a zamyslí.

„Možná se pokusili něco opravit. Zasáhli do enceladitových uzlů a dělali něco s reaktory. Těžko říct. Snad chtěli vyřešit ten problém v Adadově čtvrti."

„Ale jen to zhoršili," odtuší Avry. „A teď je to rozkládá zevnitř. No… budou muset vyjít ven, nebo tam všichni umřou. Podle mě Vane za chvilku zavelí útok."

Sotva to dořekne, odvrátí se, začne preventivně do vysílačky dávat rozkazy a připravovat jednotky na poslední boj.

„Už jdou!"

Avry se nemýlil. Vane, který působí už docela jako šílenec, vede své křičící bojovníky do poslední zteče. Střílí, sekají, řežou, perou se, hází, co jim přijde pod ruky, používají improvizované granáty. Boj se posunuje až k nim a za chvíli se bojuje skoro všude okolo.

Mikovi se u pasu houpe pistole a vedle ní těžký nůž, takže je lépe vyzbrojený než většina, přesto se necítí dobře. Nikdy nebojoval a nemá s těmito věcmi zkušenosti. Přesto jej přestáté věci i všeobecné pohrdání životem, které naplnilo jeho charakter, poněkud obrnily.

„Vane!“ vykřikne Avry, protože vidí velkého muže se blížit.

Vydá se v čele jedné jednotky úhlavnímu nepříteli vstříc, vír boje je však časem strhne stranou a stejně tak Vane se ocitne úplně jinde. Mike to vše sleduje jen chvíli, protože se náhle přes barikádu Avryho mužů prodere jeden z Vanových. Je již raněn, má krev i v očích, ale sápe se po Mikovi, jako by zde našel svou nemesis. Mike si jej snaží držet od těla, ale rychle slábne a zeslábl by nejspíše úplně, a nechal se tak uškrtit, kdyby se mu nezdařilo tasit nůž a muže pobodat. Při poslední ráně nechá čepel v již umírajícím útočníkovi a potácí se pryč do křivé uličky, v níž se zatím příliš nebojuje a jejíž druhé ústí zastiňuje rozložitá postava.

„Vane,“ zašeptá Mike, když se konečně vzpamatuje.

Teď, nebo nikdy! Cítí zas tu nenávist a palčivou touhu někoho zničit, jako když pronásledoval Lawa skrz miliony kilometrů prázdnoty. Dostává se Vanovi do zad, natahuje pistoli a teprve když vystřelí, napadne jej, že měl lépe zamířit.

Vane v úleku vykřikne, padne na koleno a zavyje jak raněné zvíře. Pak se otočí, propadlé oči podlité krví, zuby vyceněné. Svalnaté tělo vystřelí jak pružina a on nestihne ani zareagovat, Vane do něj vráží, Mike skrz krví zalité zuby hlesne zvuk plný bolesti a pohlédne na nůž trčící mu z břicha. Jako by z velké dálky slyší pospíchat Avryho, jenž po přiběhnutí bojuje se slábnoucím, ale stále zuřivým Vanem, a poté, co jej zabije, se vrhá k zemi, aby podepřel svými dlaněmi a koleny Mikovu hlavu.

* * *

Mike kouká vzhůru na hrany střech, uzavírající úzkou uličku. Jako by tam viděl vznášet se Else. Měla by jej litovat. Tolik si přeje, aby ho litovala. Navzdory všemu, co udělal, navzdory tomu, že ji naposled zahnal, ať se nevrátí. Ale ona jej nelituje. Toho už zjevně není schopna. Jen přihlíží. Jako by chtěla jeho umírání vidět až do konce, jako by chtěla ujistit.

A pak, na kraji pádu do tmy, na hranici života a smrti, má Mike chvíli pocit, že je zas sám sebou. Jak mu chybí! Else… A Joan, Mark, Ryle, Huey… Jake s Willem… Kde jsou?

Z posledních sil chytne zakrvácenou rukou Avryho rameno. Mačká mu kombinézu. Prsty, umaštěné krví a zesláblé blízkým koncem, kloužou dolů.

No tak, kde jsou?

A kam jdu já?

* * *

Má horečku a topí se ve stínech, přesto náhle pocítí, že je opět sám sebou, a jak kouká do šera jednotky intenzivní péče před sebou, rýsuje se mu v něm ženská silueta.

„Else,“ zašeptá a jeho dávná spolucestující vystoupí ze stínu. „Převzal jsem to od Lawa.“

„Převzal jsi co?“

„Lawe tady na něčem pracoval. Něco zkoumal,“ začne pomalu vysvětlovat. „Zavřený v té své věži analyzoval enceladit… a oni…“

„Temné pustiny,“ odtuší Else.

„Říkej jim, jak chceš,“ mávne rukou. „Prostě, Lawe s nimi skrz enceladit byl v kontaktu. A čekal, až to vzájemné zkoumání a budování vztahu, jestli to tak můžu nazvat, dospěje do úrovně, kdy se objeví nějaká věc na vyšším stupni než enceladit.“

Mike cítí, jak jeho tělem plynou vlny bolesti, jako by se buňka za buňkou rekonstruovaly. Potlačí myšlenky na fyzické strádání a vrátí se k tomu, co chtěl Else vysvětlit.

„Prostě čekal, až mu poskytnou něco víc. Něco silnějšího.“

„Ale k čemu?“

„Ke zničení života přece. O to jde celou dobu. K sterilizaci a dezinsekci naší hvězdy.“

„No, ovšem,“ kývne Else hlavou a vybaví se jí vše, co o Temné říši a Temných pustinách říkala bytost s podobou Nory. „Takže jim Lawe sloužil a čekal, až vznikne nová zbraň.“

Mike si promne spánky a prohlédne ruce, jako by kontroloval, jestli ještě žije, pak pokračuje v mluvení.

„Lawe našel tu zbraň. U Saturnu. Ale když jsme se oba dostali do portálu, oni rozhodli, že je Lawe zklamal a není už pro ně dál tím nejlepším. Vybrali mě a jeho odsoudili k smrti. Sám jsem vykonal popravu.“

„A ta zbraň je kde?“

Mike se zamyslí a ukáže si na hlavu.

„Myslím, že tady. Něco se se mnou stalo. A to něco má nade mnou úplnou moc. Jen teď, řekl bych, na pokraji možné smrti, jsem na chvilku sám sebou. Snad to, co mě prostoupilo, spotřebovává celou svou kapacitu na léčení mé rány.“

Else chvíli kouká stranou, pak si nevědomky pročechrá vlasy.

„Co můžu udělat, Miku?“

„Můžeš mě zabít?“

„Prakticky nemůžu hmotně působit ve světě.“

„Drželas mě za ruku…“

„Obávám se, že ten dotyk byl jen ve tvé a v mé hlavě. Kdyby ses mě tehdy chytil, nemohla bych tě odtáhnout, ovšem mohla bych ti dodat naději a sílu. Ale nemůžu tě nejspíš zabít.“

Mike si znovu lehne, obličej stažený zklamáním.

„Else, až se zas probudím, jsem si skoro jistý, že už to nebudu já. Nechci se probudit… Zkus někoho potom navést, aby mě zabil…“

„To není tak lehké.“

Chvíli je ticho, pak Mike, který cítí, že se zas propadá do své mysli, znovu promluví.

„Je tu ještě něco… Lawe byl silnější. Nepropadl tomu úplně. Chtěl naději alespoň pro pár lidí… Stavěl generační vesmírnou loď. Je to severně od města…“

Else si matně vybaví, jak o podivné stavbě, již dříve považovali za prototyp nového města, mluvili během porady, těsně před odletem za Lawovou lodí.

„Else…“ zamumlá po okamžiku znovu Mike, oči již zavřené a hlas těžký námahou. „Hodněkrát jsem ti chtěl něco říct. Něco, co jsem udělal…“

„Co je to?“

„Co jsem… udělal tobě…“

Pootevře oči a vidí její obrys, jak ztuhl, jako by ji někdo zaklel. Snad něco tuší?

„Cos udělal?“

Mike cítí, že je v okamžiku, kdy si je vlastně naprosto jist, že původní jeho já zemře a už nikdy nebude; zůstane jen tělo a mozek coby kreatura nesoucí vůli Temných pustin, jak jim říká Else. A stejně, ani zde, na schodech pekla, nemá tu sílu to říct.

„Else!“ vykřikne jen do snu, skrz opět přivírající oči vidí, jak se ona zklamaně zvedla z postele, ale pak už je zas obklopen vlastním nevědomím a nakonec se budí do osvětlené místnosti nemocničního pokoje, kde u postele sedí zívající Avry.

* * *

„Miku?“

Avry je překvapen jeho otevřenýma očima. Směje se, ale sám působí velmi slabě a zničeně.

„Divím se, že vůbec žiješ. Ta rána šla hluboko. Tekla ti skoro černá krev a hodně jsi jí ztratil…“

Revoluční velitel zmlkne, naprázdno polkne a čeká Mikovu reakci, která však nepřichází. Mike netečně poslouchá, jako by mu Avry rekapituloval něco zcela běžného.

„Jako by tě nějaká síla léčila a dávala dohromady. Podle doktora jsi měl umřít.“

„No, jsem tu,“ nadechne se Mike a napůl vstane.

„Podívej se na tohle,“ zastaví jej Avry, vytáhne z kapsy malou plošku a promítne do vzduchu hologram. „Cétéčko tvého mozku. Tohle… není normální.“

Mike letmo pohlédne na projekci, jež v hrubých obrysech připomíná mozek, samotného mozku však zbývá stěží třetina a zbytek vypadá jako podivná hornina či minerál.

„Hm.“

Zvedne se z postele a míří ke dveřím.

„Počkej! Tohle ti nepřijde divné? Co se s tebou stalo?“ křikne za ním Avry. „Co se ti tam ve vesmíru stalo?“

Mike se otočí a kliku od dveří zas pustí.

„Jak dlouho jsem byl mimo?“

„Skoro týden,“ řekne zlostně Avry. „Dneska jsi začal vykazovat aktivitu. A najednou si vstaneš a chceš jít rovnou pryč.“

„Je mi dobře,“ pokrčí Mike rameny.

„To tě vyléčilo… tohle?“

Avry kývne hlavou k tomografii, avšak Mike neodpoví a po chvilce mlčení změní téma.

„Co je ve městě nového? Už je klid?“

Dobře ví, že nedostane pozitivní odpověď, a vlastně otázku formuloval tímto způsobem jen proto, aby jej škádlil.

„Jde to od desíti k pěti, co mám povídat,“ povzdechne si Avry. „Čím dál víc jídla je zkaženého. Ve vzduchu není správný poměr kyslíku s dusíkem. V některých částech města je čtyřicet stupňů nad nulou, jinde zas mrzne… Gravitace vypadává na dalších a dalších ulicích. Museli jsme zřídit nové nemocnice a i ty jedou dvacet čtyři hodin denně. Spousta lidí je ozářených, někteří asi i radiací z kosmu, z čehož můžeme usuzovat, že nám přestávají fungovat některé štíty… Reziduální nemoc má už skoro každý.“

Mike s přimhouřenýma očima kývne hlavou, jako by mu Avry vypočítával již splněné položky ze seznamu úkolů.

„Myslel jsem, že bude klid aspoň po Vanově smrti…“

„A není?“ odtuší Mike, jenž se vlastně poprvé dozvěděl, že je Vane opravdu mrtvý.

„Byl klid… asi tři dny,“ hlesne zničeně Avry. „Pak se objevilo to Akkadské hnutí, nebo jak si to říkají… Vzpomínáš si na toho divného chlápka, co stál kousek od Vana, když řečnil v Adadově čtvrti? Bram se jmenuje. Tak ten teď velí stovkám lidí… no, už možná tisícům. Pořád jich přibývá. Schází se v akkadských chrámech, dělají složité obřady, zavádí celou řadu pravidel, co věřící může a co nesmí… a hlavně, jsou čím dál agresivnější.“

Jak se Avry rozčílí, tak zrudne a dostane se na pokraj nervového vysílení. Do toho začne kašlat a při posledním dávivém štěknutí vyplivne na kombinézu chuchvalec krve.

„Sakra… do prdele…“ kleje a zmateně krev utírá. „Co to je… Potřebuju doktora!“

Jako by Mike v místnosti už nebyl, proběhne kolem něj do chodby a k nejbližší ordinaci, před níž hodiny stojí celá řada raněných či nemocných.

*** * ***

Sotva Avryho zběžně ošetří, vrací se zpět do města a k aktivnímu boji proti všem problémům, jimž erešské čtvrti čelí. Mike je mu stále v patách jak chmurný svědek veškeré snahy i úpadku, který navzdory vynaloženém úsilí vždy ve výsledku přichází.

Během pár dní Avryho vyhledají Lars s Linn, kteří se mezitím skrývali v opuštěných podzemních garážích, s minimem jídla a pitné vody, ve vzduchu plném unikajících škodlivin z blízkých chátrajících výměníků kapalin. Doslechli se, že Vane je mrtev a jeho následovníci buď také, nebo se rozprchli a vzdali jeho odkazu. Navíc se Lars a Linn už nemohli dál skrývat s předtuchou, že ještě pár hodin a zůstanou v benzínem páchnoucím podzemí navždy. Jsou na kost vyzáblí, bledí a se skelnýma očima. Když spatří Mika, trhnou sebou, jako by jim pod kůži zajel žhavý drát, neutečou však znovu, ale upnou se k Avrymu, u nějž cítí jakž takž bezpečí a ochranu. Možná poslední bezpečí a ochranu, jež jsou v celém městě.

Lars dělá přímo pro Avryho a nekončící hodiny spolu řeší, jak bojovat s problémy týkajícími se enceladitu a jeho rezidua. Mika míjí a on si zas nevšímá jeho, jen občas si neodpustí úšklebek, z něhož, v Larsových očích, brousí své ostří trpělivě čekající smrtka. Linn i Lars se poněkud spraví trvalým příjmem kalorií, stále jsou však bledí z avitaminózy, mají takřka neustálou tachykardii z hypokalémie i stresu a Linn den ode dne dál a dál nezastavitelně chřadne ze své plíživé variety enceladitové nemoci.

S Avrym se oba doslova spřátelí, zatímco s Mikem tento muž, vedoucí stále menší a menší skupinu občanů, přestává mluvit skoro úplně. Avry s Linn a Larsem v přátelském duchu procházejí i věci, které ozbrojenci vyrabovali z Vanova bytu. Je mezi nimi klec s podvyživenou strakou, kterou poslední dny asi některý z mužů krmil kousky chleba a instantních nudlí, zdaleka však pro ni taková strava nebyla něčím vyhovujícím.

Linn v tu chvíli strne, jen vzdáleně slyší bavit se Larse s Avrym, a pozoruje bíločerného ptáka, přičemž jako by viděla sebe samotnou. Takový stav zubožení, smutku, osamění, slabosti… a přece vůle žít, touhy vidět a slyšet svět a lapat po posledních doušcích života.

„Jaké máš asi jméno, co?“ zašeptá a strčí mezi mříže prst, do jehož konečku začne straka zlehka, jakoby snad v melancholii, klovat.

„Nějaké ti vymyslím,“ řekne slabým hlasem, vezme klec a když se v následujících dnech její stav zhorší natolik, že je upoutána na nemocniční lůžko a permanentní kapačky, klec s opeřencem se stává její jedinou útěchou v dusivém pokoji, za jehož zdmi je slyšet sténání aktivně léčených i v kachličkovaných chodbách umírajících zástupů.

Tehdy se Avry zhroutí úplně. To, jakou měl starost o lidi a jak často nahlížel přes okraj nebezpečné zóny, když vymýšlel, jak ji správně izolovat, si vybírá krutou daň. Enceladit, jemuž byl intenzivně a opakovaně vystaven, mění jeho sítě neuronů k nepoznání a v křečovitém šílenství musí být brzo připoután k posteli, na níž mu slézají vlasy i kůže vlivem nemoci z ozáření, jež tak často chodí s enceladitovou ruku v ruce. Když nastane pravá mozková smrt, odchází vlastně jen zbídačené tělo. Skutečný Avry se v procesu degradace vytratil už kdysi dávno.

* * *

Teprve po nějaké době, kdy se zmateně dívá do rohu místnosti, Lars pochopí, že zvláštní stín není přeludem, ale opravdu jakousi částí Else, jež přežila, a dovtípí se, že mu stinná bytost chce urgentně něco sdělit, i když nemůže mluvit ani gestikulovat, pouze se chladně usmívat.

Else zmizí a nechá Larse se smrští zmatených myšlenek.

* * *

K Linn – upoutané na lůžko a skoro neustále spící – přichází Drew. Svírá plastovou raketu, oči má krhavé od hrozné ztráty a zničené slzami, jež prolil u kremační pece, v níž se malý chlapec, oběť enceladitové nemoci, měnil zas na atomy a molekuly, z jakých je postaveno hájemství neživé přírody. Takřka se zhroutí u jejího zdánlivě klidně spícího těla; slzy utírá do peřiny. Chtěl by taky spát a o ničem nevědět.

Odchází. Ve dveřích se míjí s Larsem, na okamžik sevře pěsti v marné bezmoci, ale pak zas propukne v zoufalý pláč a zmizí v šeru chodby. Lars si sedá vedle Linn a prohlíží plastovou raketu na plechovém stolku. Chvíli se dívá na mladou ženu, jež se náhle, jako by při zlém snu, neklidně ošije. Pak kouká na raketu a cítí z ní jakýsi nepopsatelný smutek, jenž zničehonic vystřídá naděje, o níž nechápe, odkud se mohla vzít. Dotkne se rakety a v tu chvíli se jí spolu s ním dotkne i šedá ruka Temné Else, jejíž ústa se záhadně smějí.

„Raketa?“ zeptá se Lars do ticha.

Else se natáhne a jeho ruka se proplete s tou stínovou, již pocítí jako něžný vánek, který ovšem jako by rozpohyboval cosi i v jeho mozku. Zvedne se a doslova utíká k počítači, v němž dlouho hledá v datech, k nimž mu dal přístup Avry a která mimo jiné datují historii revoluce proti Lawovi. Nachází plán akce, jenž vytvořil Avry. Mělo se spustit pátrání po zvláštním projektu. Vprostřed ledových plání a za branami Erechu. Nikdy k akci nedošlo, protože až do Avryho smrti byly palčivější věci k řešení.

„Nevím, jak jsem to našel, ale cítím, že to je ono…“ vydechne a udeří prstem na monitor, kde jsou údaje o projektu padesát kilometrů severně od Erechu. „Je to město?“

Podívá se na Else. Sleduje stíny, plující její tváří jak oblaka nad oceánem. Zakroutí hlavou a ohlédne zpět k plechovému stolku.

„Aha,“ vydechne v náhlém pochopení, hned se však zasmuší. „Ale tam se nikdy nedostanu. Nebo ano?“

Pohled na stále se usmívající Else mu dodá sílu. Vstane a dá se do práce. Jako blízký přítel Avryho začíná sbírat lidi, které úkoluje, aby sbírali další své známé. Potají, skrývajíce se především před Mikem, před agresorskými bojůvkami i Akkadským hnutím, se schází jako spiklenci v opuštěných továrních halách. Trvá to jen pár dní, jež jsou prodchnuty strachem z odhalení, než se konečně dokážou sjednotit natolik, že vezmou rovery a vydají se k označenému místu padesát kilometrů od Erechu. Je to tam! A je to mnohem velkolepější, než vůbec čekali.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ vydechne jen Lars, když jako první vstoupí do obřího suchého doku, v němž je vesmírný koráb o velikosti menšího města.

Pohlédne stranou, kde opět vidí Else, jež mezitím z mírného úsměvu přešla k opravdovému štěstí. Zdá se, že dokonce pomalu nabývá barev, i když to možná jen pracuje Larsova fantazie.

„Musíme to prozkoumat," mluví jak v horečce Lars a chápe se první konzole. „Musíme zjistit, kolik lidí se tam vejde. Co potřebujeme dodělat… Palivo… Je toho tolik!"

Jak v extatickém opojení skáče od terminálu k terminálu a rozdává příkazy svým věrným, jimž planou oči první skutečnou nadějí za dlouhé týdny a měsíce.

„Zachráníme tolik lidí, kolik jen půjde!" haleká Lars, když prochází nekončící chodby tiché lodi. „Potřebujeme piloty, navigátory, techniky… Ah, k čertu! Jestli se tohle všechno povede!"

Else se dostává ze tmy na světlo. Tolik tápala a hledala, co pozitivního může ještě udělat, a tady to je. Loď je dokončená a prakticky připravená ke startu. Stačí pár drobných úprav, seznámit se se systémy, sehnat ty správné lidi na velitelská místa. Ke hvězdám mohou odletět tisíce lidí. Pořád malý zlomek z celého Erechu, nemluvě o Zemi, a navíc není jisté, jestli poutníci vůbec někam doletí, přece však je to světlo v černé tmě, hvězdička šance na život, jež vysvitla na nebi lidského světa.

Šest tisíc lidí. Vesměs ti, jež zůstali věrní původním Avryho myšlenkám a jeho vedení, k tomu jejich přátelé a přátelé přátel. Vše je připraveno k odletu, poslední rovery přijely z města řítícího se do zkázy. Můžou odstartovat a odlepit se od prokletého měsíce.

*** * ***

Lars, vůdce celého projektu, jenž poslední čtyři dny strávil finálními úpravami, je neklidný. Linn je pořád ve městě. Nemohla být v suchém doku, ani na obří lodi, dokud nebyly zprovozněny všechny systémy. Zemřela by tam bez lékařské péče.

Ovšem teď… Naděje svítá i v tomto směru. Lars si je skoro jist, že s pokročilým lékařským a vědeckým vybavením na nové lodi by mohl Linn dál úspěšně léčit. Snad opravdu najít lék. Nebo nemoc alespoň zpomalit. Oddálit nezvratné. Ale musí teď rychle pro ni, zpět do sršního hnízda… O Linn naposledy slyšel dnes ráno, když se krátce spojili přes šifrovaný kanál, než nekvalitní spojení vypadlo úplně. Je naživu. Jen pro ni dojít, vzít ji za ruku, vzít ji ke hvězdám… a doufat.

„Kdybych se nevrátil do dvou dní, nebo kdyby to vypadalo, že vás odhalili a mířily by sem nějaké rovery nebo letěly lodě, okamžitě startujte a neberte na mě ohled," klade na srdce svému zástupci, který slibuje, že rozkazy do puntíku vyplní.

„Tak fajn," nadechne se Lars, pohlédne na rover, který považuje za nejrychlejší, a ohlédne stranou, kde ve tmě tuší oči Temné Else. „Naposledy do Erechu."

XIX. Marduk

Z dusivého prostředí na Modrém náměstí vstoupí Mike do chladných stínů chrámu galilejského stoicismu. Cestu neuvážlivě volil několika ulicemi se zvýšenou gravitací, proto je rád, že si může sednout a nechat svaly, třesoucí se únavou, spočinout. Hledí před sebe a jde na něj spánek. Snad proto, že byl před chvílí v jedné z improvizovaných jídelen, kde bývalí vzbouřenci, dříve věrní Avrymu či Vanovi, vydávají jídlo lidem bez obživy. Měl hrachovku se suchary. Dříve by řekl, že asi z pravého hrachu, protože ten se o pár oddělení dál v jejich institutu pěstoval ve velkých sklenících, nyní si však byl skoro jist, že o úrodu již nikdo nepečuje, a jedná se tedy o náhražku.

Mike se trochu bál, že mu porci nenaberou, protože poslední dobou více a více přeživších z řad Avryho či Vanových lidí začalo poslouchat Brama a výdeji jídla předcházely otázky prověřující, je-li hladový dobrým věřícím a uctívá-li řádné akkadské bohy. Dala se snadno předvídat chvíle, kdy veřejně ve zničeném městě budou jídlo dostávat jen Bramovi vojáci a zbytek si na to bude muset vydělat otrockou prací, nejspíše při odklízení trosek a opravách poškozených systémů, protože jiná práce už není k mání po pádu většiny firem i státních podniků a při nulové snaze něco vrátit ke starým pořádkům.

Ať tak či tak, Mike dostal naloženo hodně, snad z jakési posvátné úcty a statutu mlčky přihlížejícího proroka a někoho, kdo zabil starého tyrana. Najedl se tedy dobře, cukry mu vystřelily vysoko a při následném poklesu glykemického indexu, provázeném vyčerpáním svalů z gravitačních změn, začíná na lavičce, mezi bílými stěnami stoického chrámu, klimbat.

* * *

V čele chrámu, kde hoří malé plameny v kovových koších a kde se dřív rozdávaly letáčky, mluví muž v obleku s dalšími stoiky. Hovoří klidně a s jakousi neúprosnou rozvahou logiky, Mike však již zná stoiky dost na to, aby pochopil, že ve skutečnosti jimi zmítá strach. Nejvíce mluví ten v obleku, kterého záhy určí jako někdejšího Markova přítele, ředitele padlé věznice, jenž se jmenuje Stan. Sděluje ostatním cosi zásadního, snad něco, co viděl a co jim chce ukázat, možná jakousi hrozbu. Mika hned napadne, že to musí mít něco do činění s Akkadským hnutím, které se hned v počátku vůči galilejskému stoicismu prudce vymezilo a od té doby nenávist vůči stoikům jen rostla, připomínajíc řeřavý uhlík mezi trámy dřeva, od nějž zatím nic nevzplanulo, každému je však jasné, že doutnajícímu dřevníku odbíjejí poslední hodiny.

K hloučku se přidává víc lidí; muži, ženy, staří i mladí. Někteří se již neudrží a zcela nestoicky začnou vykřikovat či si vzrušeně šeptat o všech těch hrůzách líčených Stanem, v němž nyní vidí mnoho z nich svého vůdce. Skupina po chvíli skutečně spěšnou chůzí opouští chrám a Mike, ve své zvědavosti, jež je prakticky jedinou emocí, která mu zbyla, se rozhodne je následovat.

Jdou pěšky, což není v těch časech nic zvláštního, neboť nadzemka nedávno přestala fungovat na skoro všech tratích, a míří přes Modré náměstí, jemuž dominuje velký azurový pilíř, do Mardukovy čtvrti, dříve jedné z nejdražších zón, v níž žila smetánka, nyní centrály lůzy srocující se kolem Brama a ve svém fanatismu se stávající novou sociální elitou.

Vedle velkého akkadského chrámu stojí černý model Mardukovy planety Nibiru, pod nímž i vícekrát denně řeční Bram, který si z blízkého komplexu obchodů, kaváren a kin udělal své hlavní strategické i náboženské centrum.

Stihnou se vmísit do zadních řad davu zrovna pár okamžiků před tím, než Bram opět vystoupí. Od ramen ke kotníkům mu sahá masivní černý kabátec popsaný jmény bohů a jejich symboly. Pod kabátem má jen černé kalhoty a holou hruď, která je děsivě bledá a šrafována jizvami. Zvedne ruce a dav umlkne. Zkroucený muž, který stojí za ním, ozbrojen dlouhým nožem, je z pouličních bojů nechvalně známý řezník lidí Kits. Fascinovaně visí na Bramovi očima, zrovna jako on dříve visel na Vanovi.

* * *

„Uvědomil jsem si, že jsem vtělením boha Marduka," řekne Bram a jeho hlas zní jak hřbitovní zvon.

Dav zašumí.

„To můj příchod byl předvídán zakladateli města Erechu," hlásá v ukřičeném projevu. „Prošel jsem bolestí a mučením, které mi uchystal bezvěrec, zloděj duší a tvůrce okovů, diktátor Lawe!"

V davu mocně zahučí.

„Prorokové mi umetli cestu, zničili tyrana a předvídali můj příchod na světlo!"

Věřící se dostávají stále víc do varu.

„Všichni, kdo jsme tady, na posvátném Ganymédu, musíme projít očištěním," pokračuje krypticky Bram. „Potom nadejdou nové životy! Uvěřte a budete žít v mé záři!"

Odmlčí se. Jako by polykal něco hořkého.

„Mnozí stále brání přerodu…"

Začíná to, co Stan tušil a kvůli čemu přišli. Filipika na bezvěrce a ještě horší pak směrem k těm, co se hlásí k jiné víře či ideovému systému. Nejhorší slova dopadají na štít stoiků a dav se jak zmije ve stavu hypnózy doslova rozechvěje bytostným odporem ke zmiňovaným stoikům, jež by chtěli ve svém hledání klidu a rozvahy ignorovat živoucího boha, který se vtělil do Bramova svalnatého, avšak zbídačeného těla.

„Jaké to časy, jaké to mravy," odcituje takřka šeptem Stan a pomalu pohlédne po svých lidech, v nichž se náhle vše jako by scvrklo hrůzou. „Věděl jsem, že to přijde. Ale budeme bojovat! Pojďme teď pryč."

* * *

Stan sotva stihne vytvořit ozbrojené stoické jednotky, když dojde k prvnímu střetu. Bývalý ředitel věznice, jemuž vzali uplatnění plamenem a ztečí a který se jakž takž v ukrývání vyhnul všem velkým procesům, cítí, že by měl jako stoik milovat a vyhledávat mír, přesto si uvědomuje, že je třeba chránit jakousi ideu a v čele skupiny potom chránit i všechny zbývající

lidi proti Bramově šílenství. Nakonec, i Epiktétos radil, že by měl člověk dobře a čestně zastávat svou úlohu v obci. Jeho obcí teď byl kdokoliv, kdo ještě nepodlehl Akkadským, a jeho úlohou bylo, i když po tom původně netoužil, tyto lidi vést.

* * *

Bram spouští krvavé kolo přepadení, šarvátek, mučení a poprav. Projevuje se mimořádnou krutostí, přesto není nejbrutálnějším. Toto chmurné prvenství patří vyšinutému Kitsovi, který v působení bolesti nalezne smysl svého bytí. Když řeže mužům, ženám, starým lidem i malým dětem pilou kosti, drtí klouby, pálí je ohněm či leptá kyselinou, má pocit, že slyší tisíceré hlasy, které přisuzuje akkadským bohům i démonům, jež v jeho pokřivené obrazotvornosti vystupují jako šlechetní vůdcové ke spáse. K hlasům těchto bytostí se přidávají další, počínaje čímkoliv, co viděl ve filmech, hrál v počítačových hrách, viděl na obrázcích; ba mluví na něj dokonce myši, které týral a zabíjel; lidé, s nimiž se v minulosti setkával.

A tehdy, v jakémsi záblesku ponižujícího incidentu, kdy mu byla vytržena vidlička a on sebou dramaticky praštil na zem, si vybaví Else, která mu náhle nechce nic brát, ani jinak ubližovat, ale bere jej za krví potřísněné ruce a ukazuje mu nový cíl. Novou oběť.

* * *

Mika přepadne Kits zrovna v uličce, cestou do provizorní jídelny, kde doufá zas v pořádnou porci. Při první útoku nožem trochu klopýtne a nechá Mikovi jen šrám na hrudi, při druhém se již Mike brání zvednutýma rukama. Nejspíše by jej Kits brzy přepral, podřezal a snad i rozřezal, avšak svůj útok náhle zastaví a jak zbitý pes se začne plížit pryč, záda shrbená a v očích výraz někoho, kdo spatřil nejhlubší dno zásvětní jámy Tartaru.

Mike vykřikne, svalí Kitse na zem a několikrát jej praští do obličeje, načež zavyje bolestí, jež mu zapulzuje v pěstích, které tvrdě narazily na kostnatou šílencovu tvář. Mike zvedne nůž a zabodne ho Kitsovi skrz nosní chrupavku do lebky, kde se špička zkroutí k horní čelisti a nakonec zasekne o kost. Zvedne dlaň, udeří do jílce, kost hlasitě praskne a nůž pronikne až k zadní části lebky, čímž navždy vypne chorý Kitsův mozek.

„Kdo ho na mě… poslal…“ mumlá, zatímco si vytírá z očí krev.

První jej napadne Bram, hned vzápětí si však vzpomene na Else, kterou náhle spatří ve stínech uličky.

„Dobrý pokus,“ odplivne si při pohledu na šedou ženu.

Rozepne rozseknutou kombinézu a odhalí hruď s vystouplými žebry, kde rána od Kitse mizí doslova před očima. Uvědomí si, že struktura v jeho mozku musí být teď opravdu velká a dodávat mu spoustu životní síly.

„Chceš vědět, co mám v plánu, co?“ štěkne zlostně směrem k Else a má úplně jiný hlas než dřív. „Řeknu ti to, proč ne… Budu se dívat, jak Ganyméd umírá. A až se dost nasytím, tak tu smrt přinesu k Cereře, na Mars a ano… nakonec na Zemi. Lawe říkal, že to udělám proto, že jim nejde odmítnout a protože mě ovládnou. Ale není to celá pravda, víš? V zániku je totiž

těžko uchopitelná, ovšem neskutečná krása, cosi vznešeného a přitom čistého. Jakási dokonalost tragédie. Mizíš? Tak si běž! Vycouvej do stínu!“

* * *

Sotva se Mike přizná k zabití Kitse, vítají ho stoikové s otevřenou náručí a snad i s implicitní nadějí, že zabije též Brama. Jak daleko se tito zbrojící lidé, toužící po smrti jiného člověka, vzdálili od svých idejí. A přece, dělají tak všichni proto, aby chránili sebe a své blízké, stejně jako Mark, jenž vedl výpravu ke hvězdám, na jejímž konci mělo být, pokud se nevzdá, zlikvidování Lawa.

Mike, který získal během pár dní dost jejich přízně, se účastní i tajné taktické porady, kterou Stan začne prohlášením, že Bram ví o všech těch opevněních, kterými proměnili stoický chrám v obranyschopnou základnu, a že jeho útok přijde brzy a bude tvrdý.

„Bram není člověk, který by si něco nechával v záloze. Je to zvíře, které se bojí, když je samo a v nevýhodě, ale má-li přesilu a větří-li krev, tak se zakousne,“ pronese Stan se zjevným pohrdáním v hlase. „Věřte mi, roky pod mým velením vykonával trest, z toho dlouhou dobu na samotce, protože napadl jednu členku ostrahy.“

„Taky ho dobře znám,“ ozve se z koutu, kde sedí velký holohlavý muž s robustní šíjí. „Stan má pravdu. Bram zaútočí se všemi lidmi, co má. Už jen proto, že je ve skutečnosti zbabělec.“

Bývalý ředitel věznice pohlédne tím směrem a usměje se.

„Jack byl jedním z mých nejlepších dozorců a také věrných přátel,“ řekne lidem okolo. „Není stoik, ale bude s námi proti Akkadským bojovat.“

Mike, který stojí sám v jednom z rohu místnosti, protože všichni vedle něj pocítili strach a zmar a nenápadně poodešli dál, si lysého muže prohlíží. Naposledy jej viděl při útoku na věznici, kde se skrýval v místnosti s plynovými kotly a byl spolu s ním a Else spoután. Povedlo se mu nějak vyhnout všem procesům, které Vane s Avrym konali, podařilo se mu dokonce dostat ze zajetí a patrně se skrýval až do této chvíle, kdy může, alespoň zdánlivě, stát zase na straně zákona. Na Mika se dívá nevraživě, snad má až v příliš dobré paměti to, jak se přátelil s vůdci rebelie, přece však neřekne nic, když vidí, že Stan mu očividně věří.

„Takže,“ odkašle si Stan a rozvine plány stoického chrámu, které ukazují půdorys i průřez budovou z profilu. „Střelci s puškami se budou bránit z těchto oken… tady, tady a tady. Budou mít oslepující, tříštivé i omračující granáty. První určitě Bram nažene zfanatizované lidi. Na ty zkuste použít omračovací prostředky. Pak přijde pevné jádro, Bramovi ozbrojenci, kteří budou určitě střílet a mít výbušniny, tak těm odpovíme stejně tvrdě.“

Tak přeci, ve chvíli, kdy chystají zoufalou obranu, myslí Stan pořád na to, aby pokud možno neublížili davům lidí, kterým Bram „jen“ zamotal hlavu.

„Až se dostanou zabarikádovanými dveřmi – a nic si nenalhávejme, oni se sem dostanou – potom narazí na chuchvalce ostnatého drátu v hlavní lodi a za nimi na naši ostrou palbu.“

Mike se ani nepozastaví nad tím, kde sehnali ostnatý drát. Stan s Jackem určitě ví, jak i v rozvráceném městě sehnat spoustu vojenského vybavení.

„Touto hranicí je snad svedeme do úzké chodby s obrazy velkých stoiků, kde je užší prostor, čímž se částečně eliminuje jejich početní převaha. Tam jich dost zabijeme…“

Stan se odmlčí.

„Ano, budeme je zabíjet. No, takže… tam jich zabijeme co nejvíc. A nakonec, až nás zatlačí až do průčelí, půjdeme na oddělení s psychologickými poradnami, kde je tento málo známý vstup do servisních šachet, kterými se dostaneme pod opuštěné obchoďáky v centru Adadovy čtvrti.“

Ukáže vše na mapě a odmlčí se, jaksi podivně psychicky vyčerpán a s planoucím pohledem, jako by do toho plánu dal ze sebe úplně vše.

* * *

Mike beze spěchu vyhledává Brama, jehož muži jej okamžitě zajmou donutí ho pokleknout, sotva se však příchozí Bram dozvídá, s jakými informacemi přišel, dovoluje mu vstát a po přísaze Mardukovi ho vítá jako novou ovečku do akkadského stáda.

* * *

Linn cítí v nemocničním pokoji studený pot na zádech a strašný trn výčitek v zátylku.

Doktoři jí to šeptem řekli, zatímco se jim tváře nořily do stínů, ani však nemuseli, protože se dovtípila prakticky okamžitě, kdy po dlouhém spánku pohlédla na plastovou raketu, ležící na nočním stolku. Nechápe to. To přece ona byla ta nemocná… Ona je měla opustit cestou smrti. Ne on, určitě ne on! Pomyslí si, jak byla sobecká. Říkala si, stojíc nad synem, jenž s ní nechtěl mluvit, „kdybys jen věděl“. Ne… kdyby ona tehdy věděla! Tolik se zaobírala sebou a truchlila pro svou plíživou nemoc, až si nepovšimla, že tisíce dalších lidí nemají ani tohle štěstí a enceladit, radiace, nemoci z vody i jídla či násilnosti v ulicích si je berou rychle a nesmlouvavě. Ona pomalu umírala a on, malý klučina, její nejmilejší bytost na světě, se zatím vytratil, během pár dní. Kde ses tak nakazil? Kde tě to zasáhlo? Jak tě to zasáhlo? Proč jsi jen umřel dřív než já, můj chlapečku?

Straka přestane skákat, sleduje Linn z klece a jako by upadala do stejného smutku.

Lars slíbil, že ji vezme s sebou, ale už se neobjevil. Možná odletěli přece jen bez ní. To je dobře… Když nad tím tak přemýšlí, nemohla by odletět. Nemohla by tu svého syna nechat. A teď, když je mrtvý, nemůže odletět už vůbec. I kdyby se nakrásně uzdravila, jak by mohla tam někde, mezi hvězdami, dál žít? Nebyla u něj, když ji potřeboval. Odešla od něj, v hlavě jen stesk sama nad sebou. A její dítě… Ne. Nemá už ani sílu ty myšlenky dokončit.

Zavírá oči, slabší než kdy jindy a zcela zlomená. Straka smutně skloní hlavu a jako by ve smutné rozvaze si probírá zobáčkem peří.

* * *

Lars o mnoho ulic dál křičí a marně se zmítá, když jej Bramovi souvěrci táhnou napůl po zemi ke svému vůdci.

„Jaký trest mu vyměříme? Za všechny ty tajné schůze, na kterých osnovali povstání proti jediném pravému bohu?“ táže se skoro ležérně Bram, sedící na kovovém křesle, zdobením a svařováním proměněném doslova na trůn.

Mike, uveleben hned vedle, pozvedne hlavu. Takže on též věděl o Larsových tajných aktivitách. Snad nezjistil tolik, co Mike. Netušil a netuší nic o lodi ukryté severně od Erechu. Jen měl informace, že se skupiny lidí tajně schází, s Larsem v čele, a pouze tiše doufal, že ho jednou nachytá. No, a vida, Lars polevil ve spěchu na ostražitosti, vrátil se do města a tady teď je, před trůnem božského Marduka.

„Prosím…“ blekotá klečící Lars a střídavě kouká na Brama a Mika. „Musím jí pomoct… musím pomoct… Linn.“

„To už jsem kdysi slyšel,“ odtuší Mike a chladně se ušklíbne.

„Tak, co s ním?“ obrátí se Bram.

Vůdce Akkadských se nebojí Mika tolik jako ostatní, cítí se vedle něj snad jen trochu nesvůj, ale jinak s ním jedná takřka přátelsky. Netuší, že zabil Kitse. Tento skutek přisuzuje stoikům a s o to větší vervou chce na ně brzy udeřit.

Mike se otočí trochu dozadu, pohlédne přes zábradlí terasy bývalé kavárny, v níž si udělal Bram trůnní sál, a spočine očima na velkém akkadském chrámu.

„Obětuj ho na oltáři ve jménu Enlila,“ odtuší chladně, jako by mu radil s každodenní věcí. „Ať přijme krev toho, kdo se vůči němu rouhal. Pak najdi tu dívku, o níž mluví. Bude v jedné z nemocnic. Tu obětuj taky. Až příliš dlouho jsme je oba trpěli na živu, páchající skutky proti pravé víře a šířící rouhání.“

V hlavě mu vytane počínání Anne na Kalipoegu, proto svou myšlenku před Bramem, který je jí očividně zaujat, ještě rozvine.

„Popíšeš oltář symboly akkadských bohů a pokryješ jejich hlavami a končetinami posvátnou desku. Zapálíš kadidelnice a budeš vzývat Enlila, aby ti požehnal v nelehkých úkolech, které máš vykonat.“

„Ano,“ vydechne Bram, který jako by se zasnil. „Přesně tak to uděláme. Jednou už jsme tě málem popravili, Larsi… Tehdy, ve vězeňské prádelně. Vzpomínáš? Jako by to bylo už před lety… No, teď dokonáme, co jsme začali. Akorát už nepřijde žádná blonďatá čubka, aby tě zachránila.“

„Cože… ne… to nemůžete… zastavte to někdo!“ křičí Lars. „Ušetřete aspoň Linn!“

*** * ***

Bramovi řezníci Larse odtáhnou a zaživa naporcují jak flák hovězího, aby Mikem popisovaný rituál mohl začít. Když poprvé tnou do masa i kosti, vidí Lars v koutě šedou Else, smutnou, ale

dodávající mu naději na místě a v čase, kde končí život a začíná smrt, a on si uvědomí, že bolest odchází a dokud se dívá do mátových očí, tak ostří sekáčků a pil jako by mrzačilo někoho jiného, někde daleko, v úplně jiné době. Jeho slábnoucí ruka, dokud mu ji neuseknou, svírá šedou ruku Else, jež přistoupila až k němu, a je to, jako by jeho kůži ovíval konejšivý vánek.

*** * ***

Linn, takřka ve stejnou chvíli, s plastovou raketou pod paží, zcela vyčerpána a přemožena zármutkem, se podvoluje spánku a zavírá těžká víčka s vědomím, že už se možná nikdy neprobudí, nic neuslyší, neucítí a neuvidí.

Ale co vůbec ještě zbylo k vidění?

Nic. Proto necítí strach.

Jen stesk.

XX. Straka

Z uměle vytvořené propasti, nad níž se rozevřela velká brána, stoupá k obloze loď a míří ke hvězdám. Vzdáleně připomínající obrovský palác s tisíci do tmy žhnoucími okny. Poslední okamžiky plné strachu. Pořád se můžou od Erechu objevit lodě či rovery, které by mohly generační koráb zničit. Ještě i na orbitě by jej mohli poškodit raketou. Po úniku z oběžné dráhy si však tisíce lidí oddechnou a nakonec se úplně uklidní při prvním enceladitovém skoku, kdy začnou nabírat vysokou rychlost, která však v nesmírných rozměrech kosmu znamená jen málo. Jsou šťastní, ale pomalu se přestávají smát. Radost z holého přežití i naději do budoucna střídají starosti a otázky. Opravdu bude loď soběstačná? Bude mít dostatek energie? Doletí někam? A pokud ano, kolik generací to bude trvat? Kolik lidí na ní nakonec bude muset zemřít, aniž by viděli jakékoliv výsledky?

* * *

Příchod Stana na stanoviště, ale též první pokřiky a hned po nich detonace, vytrhnou Jacka z úvah o minulosti. Složí zpět pušku, kterou čistil, naposled ji zkontroluje a vzhlédne ke Stanovi, nyní ověšenému granáty a s očima hořícíma pro boj.

„Mike tu není," odtuší neklidně bývalý ředitel vězení. „Snad ho nedostali a někde se ukryl."

„Co když je teď s nimi?" špitne kdosi.

„Doufejme, že ne," zamručí Stan a koukne ze zabedněného okna. „Teď už plány stejně nezměníme. Jacku?"

„Hm?"

„Všechno v pořádku?"

„Jasně."

Holohlavý muž prudce vstane, pušku nabitou ostrými, u pasu granáty, v obličeji taktickou masku. Stan jej přátelsky poplácá po paži a jde dál. Jack vyhlédne štěrbinou v okně zrovna ve chvíli, kdy salva granátů dopadne na opevněná vrata chrámu a vše se otřese, jako by měla budova okamžitě spadnout. Jack i další bojovníci pálí z oken a hází granáty jakéhokoliv typu; podle toho, co jim zrovna přijde pod ruku. Původní Stanův plán začít mírněji s omračováním a oslepováním je zcela k ničemu, protože nejzuřivější bojovníci jsou promícháni se zfanatizovaným davem, granáty létají z různých stran a nedá se v řvoucím davu odlišit, kdo patří mezi Bramovu elitu a koho zrovna ponoukl projevem k spontánnímu útoku.

Brána brzy padne a chrám se plní Akkadskými, kteří se kryjí mezi prvními sloupy, když se Jack s ostatními obrátí, přiskočí k zábradlí a z prvního patra začnou zasypávat útočníky zas olovem i výbuchy. Bramovi fanatici se snaží přestříhat chuchvalce ostnatého drátu vprostřed hlavní lodě, někteří je dokonce přelézají bez ohledu na vlastní hluboké rány a množství krve, jež tam nechávají. I ty však zažene vzápětí palba z přední části chrámu, a tak se Akkadští, jak Stan předvídal, tlačí do chodby s obrazy Zénóna, Chrýsippa, Epiktéta a dalších.

„Jdeme!“ štěkne Jack a spolu s ostatními překračují ty tři muže, které zasáhla zbloudilá či dobře mířená kulka, načež sestoupí bočním schodištěm asi do půlky obrazárny, zrovna mezi Epiktéta a Marca Aurelia.

Za chvíli se krčí Jack vedle Stana, v obličeji škrábance od odštěpků.

„Jsem na suchu!“ křičí Jack, když vystřílí svých pět zásobníků i dva, které vzal padlému muži po své pravici.

Vystřílí do davu zásobník z pistole a hodí poslední granát.

„Ustupujem!“ křikne Stan, když to vidí a když mu připadne, že Akkadští trochu polevili. „Chrám je ztracen! Chrám je ztracen!“

Přeživší běží úzkými chodbami v podzemí, plíce v jednom ohni, bránice v křeči, sliny na bradě. Vyjící fanatici jsou jim zas v patách.

„Útočí zepředu! Jsou před námi!“ ozve se z chodby vyděšený křik.

„Zrada…“ sykne Stan a bezděčně pomyslí na Mika. „Všichni se kryjte, kde můžete! Kdo se chce vzdát, nebudu mu to zazlívat! Ale nečekejte od nich slitování…“

Po chvilce, sevření skoro ve tmě, v dusivě úzké chodbě, uzavřeni z obou stran nepřítelem, se někteří z bývalých stoiků psychicky zhroutí, jiní posledními náboji spáchají sebevraždu, jen hrstka dál bojuje a ještě méně je těch, co si zachová stoickou rozvahu tváří v tvář konci.

„Jacku…“ otočí se Stan náhle, jako by ho něco napadlo, ale oslovený se zrovna s chroptěním skácí do rohu, malou ranku po kulce zrovna těsně pod krkem.

Jack neslyší – je už také mrtev – a Stan pouští k zemi zbraň, která jej náhle tolik tíží.

* * *

Mike stojí vedle Brama, když, zcela neceremoniálně, bez soudu, rozsudku či jakýchkoliv slov, pouze obklopeni fanatiky s planoucími pohledy, spouštějí zmítajícího se Stana do kyseliny.

„Hm,“ zamručí jen Bram, když je po všem a z bývalého stoického ředitele věznice nezbylo skoro nic. „To by bylo.“

Ověšen všemi svými medailony s akkadskými symboly se otáčí k Mikovi.

„Přemýšlel jsem o tom, o co jsi mě žádal,“ řekne strojeně skoro sametovým hlasem a zjevně si dává záležet, aby zněl dostatečně božsky i velkoryse. „A budeš mít radost.“

Obklopeni věřícími jdou do kosmodromu v Mardukově čtvrti, kde je čeká opravená loď Lindanisa, nyní však s novým jménem a nápisem na svém boku: Nibiru.

„To, co chceš udělat, je ušlechtilé,“ řekne Bram pomalu, jakoby unaven vlastními slovy. „Zvěstovat Mardukovu vůli a zkázu bezvěrcům na starých světech… Letěl bych s tebou, protože jsem vtělením vysokého boha. Ale musím zůstat zde, na Erechu, který se stal mým trůnním sálem. Jdi tedy kupředu jako můj největší prorok a ohlašovatel…“

Vykročí k lodi. Okolo stojí řada techniků, kteří na opravách pracovali. Někteří z nich jsou akkadskými fanatiky, oči na pokraji šílenství, přesto vybičováni k nejlepším technologickým výkonům, jiní snad pracovali pod pohrůžkou mučivé smrti pro ně i jejich rodiny.

„Je příznačné, že ponese toto jméno," zasní se Bram, když jsou skoro u předních štítů. „Nibiru… Převozní loď, na níž Marduk už před tisíciletími letěl vesmírem. Nyní na ní poletí jeho, tedy též má, vůle."

Mike se ušklíbne. Jak je Bram domýšlivý, když má pocit, že skrze něj proudí božská síla a že stojí v centru kosmického dění, přitom vůbec netuší, o jakou válku Temné říše s Temnými pustinami se zde jedná, neví nic o srážce jupiterského štítu se saturnským mečem, ani o prastarém poměřování sil, z nichž jedna chce spojovat v řád a druhá roztrhávat v chaosu.

* * *

Mike necítí potřebu se s čímkoliv nostalgicky loučit, z neznámého důvodu jej to však táhne do márnice při chátrající nemocnici, kde naposled pohlédne na Linn, kterou za tím účelem vytáhne z chladícího boxu. Snad opravdu cosi, co je hluboko v něm a nesmírně malé, cítí smutek ve chvíli, kdy bez hnutí shlíží do její pastelově bílé tváře, trvá to však jen chvíli. Pohublý lékař, vedle své visačky odznak se symbolem Enlila, mu rovnou ukáže její malou pozůstalost, do níž patří též černobílý pták, který sleduje Mika takřka s nenávistí.

„Ty se mě nebojíš, co?" zašeptá, když poklekne až ke kleci, v níž se na bidýlku stojící straka ani nehne, jen občas potřese hlavou.

Mika zvíře fascinuje. Podobně jako Bram, i když dost možná z úplně jiné příčiny, se jej opeřenec skoro vůbec nebojí. Jako by byl zcela mimo dosah enceladitu, Temných pustin a vůbec všeho, co přišlo od saturnské brány a z jiného vesmíru.

„Jsi od Else, že ano?" řekne zas Mike, když si vzpomene na poradu před pronásledováním Lawa, kdy stejnou klec dávala Else Vanovi. „No, dobře… Budeš tedy němým svědkem konce lidského světa."

Jako poslední věc nakládá i klec se strakou do lodi. S Bramem se pak setká těsně před odletem a podává mu ruku jako starému příteli, aby posléze opouštěl Erech bez jediného ohlédnutí a se zcela neomylným věděním, že nikdo tam dole už nepřežije déle než pár měsíců. Buď je smete Bramovo šílenství, vlastní šílenství, enceladit, špatný vzduch, špatné jídlo, nemoci z mrtvol v ulicích, které neskončily v mrazácích či krematoriu, výpadky proudu a gravitace… nebo cokoliv jiného. Město, které Mike nechával za sebou, působilo jak zničený, nemocemi prolezlý člověk, v jehož těle selhávají už úplně všechny orgány. Tragédie pyšné lidské výspy vprostřed kosmických dálek došla k poslednímu jednání, opona se brzy uzavře, ale místo potlesku bude v ulicích zhasínajících neónů jen mrazivé a vše prostupující ticho. Které tam ostatně bylo miliony let předtím.

* * *

Na Cereře Mika nechají zadokovat. Snad doufají, že se k nim konečně dostal nějaký přeživší, že jim doplní obrázek a vysvětlí, co se odehrálo na Ganymédu. Mike nechává zprvu zbraně

v lodi, bere si jen potají pistoli a nůž. Chce je uchlácholit, získat si jejich přízeň. Mluví zas s bledým mužem, který na něj nepříjemně působil tehdy, při cestě na Ganyméd. Teď to je však on, kdo se chvěje strachem. Říká Mikovi, že poslední zprávy získali od Vana s Avrym a týkaly se pronásledování primátora Lawa, poté už bylo jen rádiové ticho, snad z větší míry způsobené enceladitovým reziduem.

Jako první zabije operátora vysílače, přes který se Ceres spojuje s Marsem a se Zemí. Vyřadí celou vysílací aparaturu a systematicky zabíjí dál. Nejprve pistolí a nožem, potom si do zadokované lodě dojde pro pušku. Nedokážou se v šoku nijak bránit, navíc jsou velmi slabí, zatímco Mike, čím víc se blíží ke Slunci, je stále silnější, odhodlanější a krutější. Jako by jakási zlá vůle, živena blízkostí hvězdy, prýštila skrz jeho mysl k jedinému pravému cíli.

Někteří umírající se ve velmi malé gravitaci podivně točí a převrací, když padají k zemi, nakonec však základnu prostoupí mrtvá nehybnost čerstvého, igelitem vystlaného hrobu. Mike zkontroluje, jestli střelbou nezpůsobil někde proražení štítů, po čemž si teprve na chvíli sedne k počítači, aby si odpočal.

Cítí se divně pateticky, jako by jej prostoupily jakési tragicky ušlechtilé a krásné chmury, při nichž prochází na místním serveru zálohu pozemského internetu a čte si nazdařbůh různé články o lidských kulturách, výdobytcích i dějinách, jako by se chtěl hlouběji a hlouběji nořit do neskutečného svitu a pozlátka, které musí – a zároveň i chce – ponořit navždy do tmy.

Buší mu srdce, když čte o římských císařích, z nichž někteří se více opájeli estetikou než světem, jaký skutečně byl, a nadřazovali své pocity běžné lidské morálce. Nero, syn Ahenobarbův, byl příkladem člověka krutého nikoliv pro lásku ke zlu, ale pro dokonalé odtržení se od toho, co je to být obyčejným člověkem, pro izolaci ve světě, kde se opájel pouze vznešenými pocity z pravé antické tragédie. Naříkal, že neviděl nikdy něco tak nyvě uhrančivého, jako je požár města, proto pro něj pretoriáni slovutný Řím zapálili. A on, shlížeje na oheň a kouř, měl jen myšlenky na svůj postoj, na elegicky laděné verše, na čistého ducha umění, který žije i v umírání a který je přítomen i v nejhroznější zkáze.

Malý byl rozhled tohoto císaře, pomyslí si Mike. Nyní bude myšlenka přinesení tragédie na střechy vlastního města domyšlena do absolutního důsledku. Vždyť, co může být zkaženě krásnějšího než zánik veškerého života na rodné planetě? Bude nad ním stát, zrovna jako ten starý Říman, a cítit, že po skončení života, který je jen samým pláčem, zápachem, strachem, bolestí a marným očekáváním, nastanou časy ticha, harmonie a mrtvých těles obíhajících v perfektním tanci, po dlouhých eliptických drahách, prázdnem.

* * *

V lodi Nibiru se na něj skrz kovové pruty klece dívá podivně klidná straka očkama černýma jak špendlíky, z nichž, navzdory absenci jasnějšího výrazu, přeci jen čte pohrdání a nenávist.

„Zatím to jde snadno," řekne Mike chladně při pohledu na ni, nasype do klece trochu krmení a sám si otevře balíček se sušenou stravou.

Zapálí svůj rodný svět a nakonec sám skončí v jeho ruinách… Tato myšlenka mu nedá na další cestě, tentokrát k Marsu, spát. Jak bude asi vypadat ten zánik? Mike si představuje vše,

co viděl na Ganymédu, ale umocněno silou slunečního větru. Dálavy jsou dávno za ním a zde je i prostý enceladit násobně silnější, co teprve ta věc, jež mu prorůstá mozkem?

* * *

Při enceladitových skocích už ani nemrkne, zato straka, jejíž klec je sice upevněna, ona však ne, sebou mlátí o stěny klece, má celé peří pocuchané a snad jen jakýmsi zázrakem nemá nic zlomené či roztříštěné, ani poškozený mozeček. Mike se tiše diví odolnosti malého tvorečka, aniž by tušil, že straku ve skutečnosti do dlaní, co jsou jak vánek, zachytává šedá Else a že tento dotek Temné říše dodává opeřenci posledních sil, hojí jeho rány a tiší vracející se bolest.

* * *

Po pár obletech přistává Mike na Marsu doprostřed rudé pouště, k hangáru, jenž je umístěn asi půl kilometru od velké základny. Vítají jej dva technici ve žlutých uniformách. Nalhal už dříve vysílačkou marťanským technikům spoustu věcí a rozptýlil jejich obavy, jež se jich zmocnily po podivných zprávách o mozku prorůstajícím nerostem i po odmlčení se Cerery. Neví nic o dění na Ganymédu a netuší, že objemné zavazadlo, které Mike nakládá do roveru, je plné pušek a munice. Cítí jen ten hrozný strach, při kterém se doslova třesou a jsou stěží schopni řídit rover k základně, proto se toho ujímá Mike. Ti dva se choulí v koutě, narůstající šílenství v očích, kterými střídavě sledují Mika a klec se strakou, kterou položil vedle sebe.

Po přetlakové bráně a vystoupení v garážích se dostávají do rozlehlého atria, jehož dominantou je fontána s čirou vodou a kterým se hemží vědci v modrých i žlutých uniformách s insigniemi pozemských výzkumných společností. Množstvím tunelů s bílými stěnami proudí zástupy lidí, kteří chtějí vidět přeživšího. Přicházejí z geologických nebo hydroponických oddělení i obytných sekcí, též od reaktoru či z laboratoří.

Mike postaví klec se strakou na zem, vedle druhé nohy pak tašku se zbraněmi. Sleduje, jak kdosi z modře oděných techniků jde k němu a chce ho pozdravit, ale pak se zkroutí jak zvíře paralyzované bytostnou hrůzou v čelistech šelmy. Následuje jej většina ostatních. Zde, na Marsu, je síla Mikovy aury děsu neskutečná a musí mít dosah desítek metrů. Na Zemi to budou stovky metrů nebo snad tisíce. Kilometry kolem sebe bude probouzet strach, agresi, zoufalství a chaotické běsnění. Pokud bude postupovat chytře, tak dřív, než si uvědomí, že by jim bylo nejlépe, kdyby ho zničili, bude pozdě, příliš moc lidí si navzájem půjde po krku a násilná mánie se bude šířit zelenou planetou jak pandemie. Nakonec, možná na Zemi ani nepřinese nic nového, jen katalyzátor toho, co vždy dřímalo pod povrchem.

Vytáhne pušku, ověsí se zásobníky a začne masakr. Pár marťanských stráží se zmůže na odpor a mají snad i víc zkušeností s taktikou než Mike, ale jeho neskutečné vnitřní síle a odhodlání se nedokáží efektivně postavit. Navíc i oni brzy podlehnou strachu, někteří se vzdají, takže je Mike zastřelí bez námahy, jiní se zabijí navzájem, spáchají sebevraždu či si trhají vlasy a rozbíjejí o zdi vlastní hlavy, zatímco jako démon smrti postupuje bývalý chemik dál a dál chodbami s šipkami zaznačeným směrem a bez špetky lítosti střílí po všem, co se hne. Dveře do skladu potravin zůstanou otevřeny, jak se do nich zaklesne mrtvola kuchaře, do místnosti reaktoru zas pozpátku odklopýtá střelou zasažený fyzik. V asi třetinové gravitaci oproti té zemské se opět někteří točí podivně ve vzduchu, ne ovšem v tak bizarní ladnosti jako na

Cereře, ovšem za chvíli ustanou pohyb i zvuk, vyjma Mikova hlubokého, extatického dýchání, zurčení fontány v hlavním atriu a bezmocného mávání křídel uvězněné straky.

Mike se usadí na lavičce, pohled upřený na straku. Musí odpočívat. Čeká ho ještě velké dílo. Tam někde v dálce je domovina, která jej opustila a on zas opustil ji. Vzpomene si na manžela Else i ty další talinské vědce a techniky, které nechal uhořet. Tím to vlastně vše započal. Teď se vrací, aby rozpoutal mnohem horší inferno.

A až nebude život, nebude ani smrt, nebude ani samota; nebudou… výčitky.

Nebudou hlasy v jeho hlavě, nebude povinnost, nebude křeč čehosi, co je uvězněno hluboko v něm a co je už tak maličké, že to brzy snad nebude vůbec.

*** * ***

Temná Else se dívá na Mika, který se posměšně šklebí.

„Dobře, že jsi tu. Chci, abys to viděla. Budeš se muset dívat, až to začne i tam… na Zemi."

Pak vstane a zas promluví, jako by však náhle skrze něj promlouvalo něco jiného a adresátem též byl někdo jiný než přímo ona.

„Přece jste věděli, že prohráváte. Nakonec musíte prohrát. A musí se tak stát podle pravidel vesmíru, který jste sami uvedli v chod."

Divoce se zasměje a rozhlédne po mrtvolách. Jako by jej náhle iritovalo, že jen tak leží. Chtěl by je vzkřísit, aby je mohl zabít znovu, jen proto, aby mohl ty její smutné oči ve stinné tváři znovu a znovu naplňovat obrazy nesčetných brutalit a zloby. Nakonec upře planoucí tvář ke strace. Else pocítí nový strach a poklekne ke svému dávnému mazlíčkovi, jako by snad svým éterickým tělem mohla ptáka ochránit. Co je jeden život malého opeřence proti všem mrtvým, které už Mike za sebou zanechal? Co je proti těm, kteří mají teprve přijít? A přece Else náhle tak silně touží, aby straka žila.

Mike ji však nechce zabít, nebo přinejmenším ne v tu chvíli. Napadla jej jiná věc a koutky mu zlomyslně cukají, když klec zvedá a dotýká se dvířek.

„Na starých bojištích doplňovaly obraz zkázy vrány," pronese spíš jako by pro sebe, i když je jasné, že tím zároveň chce ubližovat Else. „Ve stepích a poušti to byli supi. Prostě vždy ptáci, kteří se zakusovali do masa a dovršovali tím zhanobení mrtvých."

V patetickém projevu se v mysli noří zas mezi římské císaře, velké říše, katastrofy a vzepjetí ducha i další milníky z dějin lidského pokolení, které má skončit.

„Nemáme vrány ani supy," řekne zamyšleně a otevře dvířka, dále promlouvající ke strace. „Snad si na bitevním poli pochutnáš ty… Musíš být hladová…"

Pták vyletí z klícky, usedne nejbližší mrtvole na hlavu a jakoby zamyšleně do ní klovne.

„Výborně!" zasměje se Mike a divoce pohlédne na Else. „No, vidíš! Tvé strace se líbí, co dělám. Nakonec se s ní snad spřátelím…"

Pták, zdá se, kouká přímo na Else a do její smutné tváře, z níž snad čte vše o zkáze života, která klepe na dveře a proti níž je šedá žena bezmocná, neboť její tělo shořelo v Jupiteru a zbyly jen cáry vědomí obývající zašlou vzpomínku, prodchnutou posláním Temné říše.

* * *

Straka se vznese a se stejnou zuřivostí, s jakou ničila balení s pohankou či staré fialové album, se vrhá Mikovi na obličej, kde s nevídanou silou vloží veškerou zlobu do jediného klovnutí, kterým napůl vyrve jeho pravé oko z důlku.

Mike zařve jako tur a ožene se po strace, která však odletí na fontánu a posléze do jedné z chodeb. Zvedne pušku a střílí tím směrem, ale je pozdě. Pták už je pryč. Dopadá na kolena, svírá si hlavu v dlaních a úpí bolestí. S neskutečnou mocí jej hojí ta věc v jeho mozku, zranění je však příliš komplexní, oko srůstá do podivné karikatury původního orgánu, způsobuje Mikovi ještě krutější bolest a trochu zatmívá zrak i v druhém oku.

„Ne! To ne… já mám poslání!“ křičí a plive kolem sebe.

Při uvědomění, že tentokrát mu regenerační schopnosti nepomůžou, se klopýtaje vydává hledat ošetřovnu, kde mu automat oko kauterizuje.

„Zatraceně,“ zasyčí do rohu, kde rozmazaně vidí její šedou postavu. „Tohle mě nezastaví!“

* * *

Několik hodin se Mike snaží na základně ošetřovat, sbírat síly a čekat, zda jej minerál přeci jen vyhojí. Chvíli i hledá straku, avšak ta se před ním příliš důmyslně skrývá. Nakonec, když nabyde trochu síly a dá si léky proti bolesti, usoudí, že už nemůže čekat dál. Je třeba se vydat k lodi a na ní pak k Zemi. Dokončit to…

Hlava mu třeští, jak se věc, jež nahradila mozek, snaží vyléčit oko, ale pořád to nejde a v očním důlku se svíjí jakýsi podivný patvar, připomínající obřího, mučeného a mutujícího červa. Jde do roveru a přes přetlakovou bránu opouští základnu. Mžourá na cestu, místy ztrácí schopnost orientace v prostoru a v celkovém otupění si skoro ani nevšimne, že náhle sjela dvě kola na hraně srázu a celé vozidlo se i s ním kutálí dolů, kde zůstane ležet na střeše.

* * *

Nahazuje rameno, jenž vyskočilo, a zlá moc – sálající z jeho mozku – mu léčí zlomenou ruku. Souká se do marťanského skafandru, který je běžným vybavením všech roverů, zatímco lituje, že experimentální skafandr z Ganymédu nechal na palubě Nibiru.

„Nezastavíte mě! Nezastavíte… to!“ zakleje do přilby, otevře vzduchem natlakovaný rover, takže plyny prudce vyprchají, a začne se po kamenité stráni drát vzhůru.

Ruka za rukou, noha za nohou; po kolenou i po loktech. Je už skoro na cestě vyježděné rovery. Hangáry, u nichž stojí jeho loď, jsou na dohled a jeho mysl je plná obrazů ničení a toho, jaký strašný trest přinese na Zemi, jak ji pokárá za stvoření života a jednou provždy jí zakáže takové výtvory. Skoro je tam…

Omezeným zrakem přehlédne velkou škvíru mezi kameny. Noha sklouzne, kotník se vytočí a praskne. Padá nazpátek a po pádu, jenž se odehrává v úplném tichu, končí na zemi, zase pod svahem, na němž se nyní spustila lavina kamení.

„Ale já," zašeptá z posledních sil. „Měl jsem to dokázat… Byl jsem vybrán…"

Zasypou jej menší i větší úlomky dávných skal a ani strašlivá síla prameních v jeho lebce, která se takovému konci vzpouzí, nedokáže odolat váze veškeré té horniny. A tak, po pár minutách, se Mikovo zpřelámané tělo dostává opět na hranici života a smrti a on si všímá, že u něj klečí Temná Else.

* * *

Vzdušné ženiny prsty se jemně dotýkají jeho dlaně, snad jediné části těla, jež nebyla rozdrcena, a při tom doteku skoro necítí bolest.

„Kéž by se naše životy vyvíjely úplně jinak," řekne Mike.

„Kéž by," souhlasí Else a počká ještě chvíli, dokud nevyprchají zbytky života ze zničeného masa, neboť ničím jiným opravdu pro vesmír nebyli už od samého počátku.

* * *

Else je sama v tichu s myšlenkami. Je Země zachráněna? Před Mikem ano. Avšak, co když se podaří někomu dalšímu z Ganymédu získat ten „dar" od Temných pustin a přiletí k Zemi? Může to být za měsíc, za rok, za dva. Ne, Erech je odsouzen ke zkáze. To je skoro jisté. Odtamtud nikdo nepřijde. Ale přece… Temné pustiny tam pořád čekají; tam, u své brány, u Saturnu, jehož hlas se podobá vichru na poli mrtvých a křiku, co trhá maso.

Mars i Ceres jsou teď pusté a Ganyméd bude brzy asi též. Lidstvo se po sérii katastrof stáhne do své ulity, zase k Zemi a Měsíci. Ale jednou tam, do nesmírných dálek, opět vyrazí. Co bylo zbořeno, bude vybudován. Člověk bude chtít nové technologie, nový a lepší život pro masy. Bude zas postaven před výzvu, bude zas zkoušen saturnským zlem. Jak se s ním vypořádá? Musí skutečně nakonec prohrát? Je to jen otázka času? Život sám a smrt, jež ho završuje, to jsou též otázky času… a s tím vším bude muset jednou bojovat někdo jiný. Ona zde již končí.

Zjevuje se zas v atriu, kde čeká smutně křídly potřásající straka.

„Dokázalas to," promluví k ní Else, i když spíš hovoří sama k sobě.

Opeřenec poskakuje po okraji fontány.

„Vrátím se," slíbí směrem ke strace. „A budu tu s tebou až do konce. Ale nejdřív…"

Odmlčí se a ponoří zas do ticha. Je jakési čistší, krásnější a pietnější. Osvobozené. A z čistého ticha, v němž odkudsi voní planeta bující životem, zaslechne slaboučký hlásek a vedena jím se chytne tenké nitky, po níž se přitahuje k podvědomým částem myslí několika pozemšťanů.

Když otevře oči, vidí oceán a cítí kolem sebe klid. Skoro ticho. Slaný vzduch.

Pohlédne na bílá oblaka, na modré nebe, na všechen ten kyslík, dusík, vodík a další plyny, jež udržují nespočetně těl při životě. Vznáší se nad vodní hladinou, čerstvý vánek prosycený solí jí ovívá tvář a vlna za vlnou hrají poklidnou melodii nekonečných vod. Obrátí se, pohlédne vstříc azurové hladině a vyrazí jí vstříc.

Otevře oči a vidí pokoj v domě, za jehož okny štěká pes. Na zemi si hrají malé děti, ke kterým po chvilce přisedne Byrn, starosti, které cítil v práci, možná i stesk, když si letmo vzpomněl na Else a další lidi, co odešli z jeho života, jsou nyní zažehnány a on své rodině věnuje plnou pozornost i celé své vědomí.

„Je mi líto, že jsem ti to všechno málem vzala," zašeptá ona, i když ví, že ji nevidí a neslyší.

Přemisťuje se v prostoru k Alexovi, který plouživou chůzí jde k hrobu Luka. Jako by to bylo včera, co se z legrace prali před hospodou, Byrn u toho pil pivo a Else se smála. Zastřelili ho při výkonu služby. Mrzí ji, že u toho nebyla. Možná, kdyby zůstala na Zemi, mohla ho zachránit a žil by. Ale copak tohle dokáže teď někdo říct? Zatouží se přesto vrátit v čase a když už nic jiného, tak tam být pro druhé, když Luke umřel. Sdílet s nimi ten smutek a přitom netušit, že se blíží Mike, aby vše zničil. Nebo Lawe. Nebo kdokoliv. Ne… snad byla přesně na místě, na kterém být měla.

Zavře oči, jako by se zasnila, a vidí další lidi. Navštěvuje své rodiče, kteří za dobu, co je pryč, tak strašně zestárli. Rodiče jejího muže, kteří zestárli ještě víc. Velitele, jemuž kdysi, v chmurném okamžiku, podávala výpověď. Další členy jednotky, dávné přátele, prostě jen známé, různé lidi ze školy, na níž studovala, či jen tak z města.

Jednu osobu však nechala nakonec a vyhradila jí poslední zbytky síly, jimiž se může udržet při modré planetě. Několikrát mrkne a už se dívá na plot, za nímž je hřiště, ještě dál pláž a za pláží blankytný horizont Baltského moře.

Teniska střídá tenisku. Nádech, výdech. Pracovat s únavou, nepoddávat se jí. Po cestě běží Nora, tentokrát ta skutečná. Pořád ty stejně černé vlasy a uhrančivý pohled. Jen pár vrásek se jí zapsalo vedle očí, snad částečně kvůli Else.

Na stromě, nedaleko plotu, poskakuje malý ptáček, potomek dinosaurů, těch dávno mrtvých králů pozemského života. Odletí pryč, když kolem běží Nora. Zastaví se a oči na okamžik upře směrem k Else, jako by snad spatřila ducha, na něco zavzpomínala a jakási dávná a bolestná myšlenka ji bodla u srdce. Kouká do prázdna a přepadne ji melancholie, ale též na chvíli pocit, jako by, jako kdysi dávno každý den, běžela po cestě zase se svou nejlepší kamarádkou.

„Tak ahoj," zašeptá Else a Nora naprázdno pohne rty, jako by snad něco slyšela a dostavil se pocit, že má odpovědět.

* * *

Naposledy se Else rozhlédne okolo. Studená linka moře, blízko města kosmodrom, pak dálnice a v dálce lesy. Jak je to všechno známé, důvěrné, blízké a uklidňující… Každý zvuk dodává člověku pocit, že je to tu vše jen pro něj.

Nora ucítí na ruce cosi jako dotek vánku, zatřepe hlavou, otře si oči a utíká dál, zatímco Else, opět v atriu plném mrtvých marťanských pracovníků, přemýšlí nad tím, jaký děsivý nález asi udělá první expedice, kterou za nějaký čas na Mars vyšlou.

„Teď už budu jen s tebou," oznámí strace, jako by ji snad mohla slyšet či jí rozumět.

* * *

Ve dveřích do skladu s jídlem leží mrtvola kuchaře. To je dobře, straka se může dostat dovnitř. Určitě se jí též povede proklovat do některého z balení, v němž bude pro ni vhodné jídlo. Z fontány může pít vodu a generátory vzduchu a tepla pojedou, dokud bude funkční reaktor, který řídí stále fungující automat. Když bude straka chytrá a bude bojovat, může zde, v halách a chodbách, v nichž se jí podařilo vykonat čin, o němž nikdo neví a nikdy se nedozví, i když jím zachránila životy úplně všech, žít ještě mnoho dní či měsíců.

„Nakonec stejně přijde čas," řekne Else smířlivě. „Budeš muset jít. A já půjdu s tebou."

Naše úkoly jsou splněné. Moc, kterou mi Temná říše svěřila, bude slábnout, až vyprchá.

Straka zvesela skáče, jako by nevýslovně milovala život a radovala se z něj.

„Vidíš, ani jméno jsem ti nedala," odtuší Else a posadí se na lavičku, kde ji začne přemáhat spánek. „Nějaké ti vymyslím. Bude na to spousta času."

Pomalu usne a je zas na planetě Theia, kde šplhá po strmé skalní věži za svou strakou, jež tam celou dobu čekala. Krčí se tam s ní, než proud snivé fantazie odnese celý vesmír, včetně lávou zářící planety mladé Země, a usadí ji na zápraží starého domu, kde tuší, že za chvíli přijde manžel, aby se usmířil a aby si mohla uvědomit, že není sama.

Usměje se a pohlédne na kobaltově modré nebe nad talinským kosmodromem, po němž stoupá malá raketa, zcela určitě směřující do dalekých a temných koutů vesmíru.